

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΟΛΛΕΣ που θα υπέγραφαν την έρ. απολή αυτή, αν είχαν το θάρρος των εξομολογήσεων. Φαίνεται περίεργο όταν το θάρρος αυτό λείπει ακόμα και στις περιπτώσεις της ανωνυμογραφίας. Ποιόν τάχα έχουν να φοβούνται;

Ο γιατρός που σ' εξετάζει και ο ιερέας που σ' εξομολογεί, σ' έχει μπροστά του και σε βλέπει. Δεν είναι το ίδιο με τον παραλήπτη του ανώνυμου γράμματος που ούτε πρόκειται να σε δει, ούτε στο κάτω κάτω ενδιαφέρεται να επικοινωνήσει προσωπικά μαζί σου. Του είναι αρκετό όταν μπαίνει στο μάτι της παθολογίας σου. Πέρα απ' αυτό, το πρόσωπο είναι και το μείνει ξένο.

Το ξέρουν καλά όσες και όσοι απευθύνονται σ' αυτή τη σελίδα. Συμβαίνει όμως κάποτε ο φόβος των εκμυστηρεύσεων να περιορίζεται. Και ξέρете γιατί; Έπειδή φοβούνται τον ίδιο τον έμψυχο. Μάλλον τον ντρέπονται. Η αιδώς της κοπέλλας που συστήλλεται να κωπηλατήσει ολόγυμνη στον καυρόφρεντο της.

Παρασύρουμε πολλές φορές από τα φαινόμενα και σχηματίζουμε την εντύπωση ότι η εποχή μας είναι εποχή αδιαντροπιάς, κυνισμού, ζετισιωσίας. Υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό απ' αυτά. Η διαφθορά όμως δεν αποτελεί τον κανόνα. Πάντως δεν ανήκει σ' αυτήν η ολόπλητη.

Υπάρχουν κοπέλλες, που και στον έαυτο τους τον ίδιο όταν απευθύνονται, αισθάνονται την ανάγκη να καλυφθούν μ' ένα φύλλο σκεπής. Κάνουν ό,τι μπορούν για σ' απομακρύνουν από τη σκέψη τους όλα όσα αισθάνονται. Να μη τ' ασκεφθούν, να μη τ' αυτανάλυσουν, να μη τ' ερωτήσουν μέσα τους. Το δε ανώνυμο γράμμα που απευθύνεται σ' ένα άγνωστο δεν είναι παρά σκέψη, αὐτανάλυση, δούλεμα εσωτερικό, που εξωτερικεύεται τυπικά μόνο.

Όταν γράφεις το ημερολόγιό σου, ή όταν γυρίζεις μία σελίδα μ' ένα κεφάλαιο του βίου σου, όταν έαυτό σου απευθύνεται και όχι στον άγνωστο που πρόκειται να σε διαβάσει και γι' αυτόν ποιο άγνωστος μένεις κι' εσύ. Απλή α-ποσυμφορήσι, ομιλίες με τους έαυτούς μας που παίρνουν την μορφή επιστολής. Πολλές φορές ούτε απάντησι περιμένουμε. Τα λέμε για να πούμε, για να ξεπαύσουμε, για να ριζώσουμε από πάνω μας ένα βάρος.

Ε, λοιπόν, συμβαίνει συχνά και σ' αυτό το μονόλογό τους ακόμα μερικά κορίτσια να μη λένε όλα όσα τ' αραίνονται. Υπερμετρη δειλία και συστολή. Ο τρόμος έμπρός στην πραγματικότητα. Χρειάζεται νεννα όπτη για ν' αντικρύσεις την αλήθεια. Όταν την πρωτοείδαν οι άνθρωποι - λέει η μυθολογία - είδαν τόσο φοβική τη θέα της, ώστε έτρεξαν να κρυφτούν.

Η σημερινή όμως κοπέλλα που γρά-

Ανάμεσα σε δύο φωνές

φει απ' ένα νησί του Αιγαίου, δεν α'σθάνε-ται την ανάγκη να κρυφτεί έμπρός στην αλή-θεια. Μη νομίζετε, ύστερ' από την εισαγωγή που σας έκανα, ότι είναι κάτι φοβερό αυτό που πρόκειται να αποκαλύψει. Δεν σκότωσε το εζώνιο παιδί της, δεν λασπώθηκε στο έμποριο του πεζοδρομίου, δεν τσαλάκωσε την αξιοπρέπειά της. Δεν υπάρχει καν πράξι που την ενοχοποιεί. Δεν υπάρχει παρά σκέ-ψη και διάθεσι. Τη διάθεσι της αυτή παρουσιάζει με ύμνι όπως γράφει, ειλικρινεία. (... Κρυμμένη πίσω από τη μάσκα της ανω-νυμίας μπορεί έλευθερα να σας εκφράσω τον πόνο μου. Ίσως να με καταδικάσετε, αυτό όμως δεν μ' εμποδίζει να σας φανερώσω τον ψυχικό μου κόσμο και να μιλήσω με ύ-μνι ειλικρινεία...).

Ακούστε την, ή μάλλον δ'τε την στο πορ-τραίτο που παρουσιάζει: Πολύ νέα, ψηλή, μελαχρινή, με ώραια παράσημα. Μαζί μ' αυτά και προκλητική. Απ' αυτές που κάνουν αυτομά όταν περνούν Έμποροπρία χωρίς να το θέλη χωρίς να κάνουν τίποτα για να προσελκύσουν τον πελάτη. Είναι γυναίκες - και έμμε-νες κάποτε - που θα ήταν εύκολο να τις πρόσεχαν οι δικαστές. Μετέρχοντα τα πάν-τα για να προκαλέσουν το ενδιαφέρον τους. Και όμως δεν πετυχαίνουν το σκοπό τους. Πρέπει να μείνουν μαζί τους, να τις κοι-νοποιήσουν, κι' ύστερα να εκτιμήσουν την ό-μορφιά τους.

Είναι κι' άλλες που χωρίς να είναι ώραι-

ες, με τον αέρα που έχουν, ανάβουν φωτι-ές. Δεν τ' επιδιώκουν. Ίσως και να ένο-χλούνται απ' αυτό. Η διάπλασι όμως και η έκφρασι τους είναι τέτοιες, ώστε να μη γλυ-τώνουν από τη νενική προσοχή.

Στόχος των αλμεμάτων. Πού δεν σημαίνει ότι ανόλογη ήταν και η ανταπόκρισι της νέ-ας. Καθαρή ή πορεία της. Αγάπης κι' αρ-αθωνιάτικης. Όρασι παλληκίου. Κλασικός τύπος έλληνας. Όμορφος. Οι σχέσεις τους δεν περιορίζονται στην αισθηματολογία. Δεν περιορίζονται στην ολοκληρωσι. Αρκετούς Προχώρησαν στην ολοκληρωσι. Αρκετούς όμως έμπεσαν σε πλήρη επικουινιά. Ηθε-δάλλει από τη στιγμή του χωρισμού. Την έπι-πει μ' απουσία συχνά. Ταξίδια που κρατούν μακρότατο διάστημα.

Αυτό είναι που συνθέτει το δράμα. Η έ-ρωτικη ζωή, στην πλήρη της ανάπτυξι, που έζησε το κορίτσι κοντά στο μνηστήρα της, της έχει γίνει: ανάγκη οργανική.

Όλες νιώθουν την ανάγκη. Πιο έντονα ό-μως πιέζονται απ' αυτήν όσες γνωρίσουν τους έρωτικούς δρόμους. Ίδιως όσες θασι-νίζονται από θερμή ιδιοσυγκρασία. (... Έχω πολύ καιρό να τον δω Τύπος φλογερός, κα-θώς είμαι, υποφέρω πολύ από την απουσία του. Δεν είναι αυτός μόνο που μου λείπει. Μου λείπει ο άπορσιωπος έρωτας, ο έρωτας σάν έρωτας).

Η έμπροσθρια που φλέγεται από τις ίδιες

Οι σχέσεις τους δεν περιορίζονται στην αισθηματολογία.

τίς φλόγες της. Μεγάλο το μαρτύριό της. Περνάει νύκτες βασανιστικές ανυ-πνίας. Μαστιγία έγιναν οι πόθοι της και της μαστιγώνουν το σώμα. Και φοβάται, φοβάται μήπως δεν κρατήσει. (Νομίζω ό-τι βρίσκομαι πολύ κοντά στην αμαρτία, στο χέλος του νκρεμού).

Ίσως ως τη στιγμή αυτή νάχη πέσει κιόλας. Υπάρχει το πορσιωπο που τη θερμαίνει. Δεν είναι νέος σάν τον μνη-στήρα. Ίσως ούτε νάχη τη δική του κλασική ομορφιά. Ούτε καν έλευθερος. (... Ένας παντρεμένος με γκρίζα μαλλιά είναι το αντίκειμενο του πόθου μου). Τον θέλει. Ακατάσχετες οι όρμες της. Καταλαβαίνει ότι δεν είναι σωστό αυτό που πρόκειται να κάνει. Καταλαβαίνει ό-μως επίσης ότι δεν θα μπορούσε ν' απο-φύγει το κακό. (Δεν έχω διεφθαρμένη ψυχή και συναισθανόμαι το σφάλμα μου. Το κορίτσι μου όμως φωνάζει: Κόρη, ό,τι νομίζεις, ό,τι θες σ' ευχαριστώ). Ο έ-ρωτας για σένα είναι ζωτική ανάγκη).

Παράλληλα με τη φωνή αυτή, ή άλλη, ή φωνή της φρονήσεως της συνειδήσε-ως, του καθήκοντος που της λέει σε πο-ιους κινδύνους θα έκτεθ' της λέει ότι οφείλει να δείξει τη δύναμη του χαρα-κτ'ρα της, ότι αν φανή έπιπόλαρη έ-π'απ'ότι το κατήφορο θα καταστραφή έ-ν'επ'απ'ότι.

Ανάμεσα στις δύο φωνές αναρωτιέται με άγνωση: (... Άραγε θα μπορούσε να κρατηθώ ώπου να έπιτρέψη ο αναπ-μένος μου πού τόσο με λατρεύει;). Ερ-χονται στιγμές που θα προτιμούσα να πεθάνω για να σώσω την αξιοπρέπειά μου και να φανώ ανάξια έκείνου που με μάτια θολά άντείζει το δρόμο του γυρισμού).

Στο τέλος το σήμα κινδύνου: (Βοη-θήστε με να σώσω την αξιοπρέπειά μου, να μη λερώνω την άνάπη μου).

Ειλικρινής εξομολογήσις. Πολλές που περνούν από τον ίδιο κύκλο δοκιμασι-ας, αλλά δεν τολμούν να δάνουν τις σκέψεις και τις αναταραχές τους στο χαρτί. Οι πόθοι της μορφή αυτής εί-ναι κάτι που το αποφεύγουν, οι νυναι-κες. Ένώ κατέχονται απ' αυτούς απα-νιώτα το αναφέρουν στις έπιστολές τους. Τελευταίοι στη σειρά. Μιλούν για λόγν για προδοσιές, μιλούν για τις ποι-ετικές αναποδιές που συναντούν στην έρωτική πορεία τους. Τους πάθους ά-ράνουν, δεν τους άνασφύρου. Σα να μη τους ξέρουν, σα να μη κατέχονται απ' αυτούς.

Μια από τις εξαιρέσεις ή σημερινή νέα. Αλλά το πιο χαρακτηριστικό είναι τουτό: ότι ενώ βεβαιώνει ότι άναπα το είναι έτοιμη να πέσι στην άγκαλιά πώς νός άλλου που απλώς τον θέλει. Έπι-κρατεί η γνώμη ότι οι νυναικες συνδυά-ζουν τους άντρες που, ενώ άναπούν ένα πρό-σωπο, δεν έχουν καμιά δυσκολία να πρό-βουν στην άγκαλιά οποιουδήποτε άλλου. Η-ρα, που άναπούν. Δεν θα πούμε όμως ότι η γυναικα πέσι στα χέρια το μετριάς ομορφιάς και της ρις καμιά πνευματική ύποστασι έλλειψι. Δεν συμβαίνει το ίδιο με την έρωτευμένη γυναικα. Πληρότητα έρωτικής χαράς δεν α-ισθάνεται παρά κοντά στον άντρα που άνα-πάει. Κι' αν δεν έχη κανένα σύνδεσμο, πρέ-πει να ν' άψη κάπως ψυχικά τον άνθρωπο που θά την πλησιάσει.

Μιλούμε για τον όμαλό τύπο της νυναι-κας, κι' όχι για τις ίδιες της πάνδημης πορσιωτικής τους, επάγγελμα. Είναι όμως άραγε σωστή ή θεωρία: "Αλ-της ζωής δημιουργεί αμοιβολίες. Δεν είναι μια και δύο οι έρωτευμένες με έναν άντρα, που δεν άποκρούουν την περιπλοκή ενός άλ-λου, αλλά απλώς και μόνο τον έλουν.

Αρκίζει κανείς να σκεπτεται μήπως το έν-στικτο λειτουργεί κατά τον ίδιο τρόπο και στα δύο φύλα. Σκεπτόμαστε ακόμα μήπως ή διαφορά με την οποία αντιδρούν πάνω στο πηγάει από τη φύσι τους, αλλά είναι άντι-δράσεις που προέρχονται από την παρόδοι-την κληρονομική της κοινωνικής συνθέ-σης. Λέμε δηλαδή, ότι, αν δεν υπήρχαν για τη γυναικα οι φαντασι που υπάρχουν για τον άντρα, θ' άφηνόταν κι' αυτή στους ίδιους δρόμους με τους άνδρικούς.

Απλές σκέψεις. Είναι πολύ εύρ' το θέμα για να πάρι κανείς πάνω σ' αυτό συνε-κριμένη θέσι και να η κατανοησιακά άν-μιά γυναικα φυσιολογική μπορεί, ενώ είναι έρωτευμένη με τον ένα, να δέχεται έρωτεί-ες και από άλλον. Η περιπλοκή του κορι-τσιού που μας γράφει από το μακρινό της νησί, δείχνει ότι τίποτα δεν άποκλείεται.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δραγατσίου 4-Τηλ. 36.781-Δρ. 4

ΔΥO άνεργοι στο καφενείο της γειτονιάς. Ο ένας αζύρι-στος, κακοτυμένος, βαρύνθους και μακρουλής. Ο άλλος ζωί-ρρος, φρεσκοδιορισμένος και της ώρας.

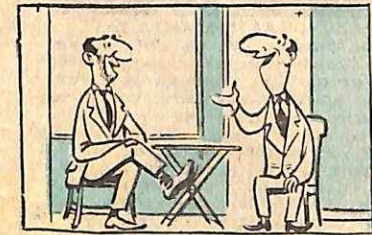
-Πώς είσ' έτσι, μωρέ Νώντα; Λέει στον πρώτο.

-Πώς θές νάμει, 'Ανάρνυρε;

-Έχει μήνες άνεργία!

-Ε, και; Δεν είσ' έπαγγελμα-τίας;

-Έπαγγελματίας είμαι. 'Αλλ' άφού είμαι άνεργος:

-Δεν καταλαβαίνεις τί σου λέω. Δεν είπαμε... έπαγγελμα-τίας (άνεργος); Το άνεργος εί-ναι έπαγγελμα! Δεν είναι ατυ-χία!

-Μά τί λες τωρα; Αυτό που λέω! Πεομένεις άπ' το έπιδοιο:

-'Αλλά:

-Δεν είσαι (ήσφαλισμένος); Είσαι! Όχι σίσι. ΙΚΑ. Στο δικό μας το Ταμείο! 'Ετσι:

-Μάλιστα.

-Μπράβο. Το λοιπόν. Όποιος άρροσταινι στη γειτονιά σου, θα πηγαίνεις και θά παίρνεις παρα-πρωτικά. Για ώτολόγο, όσβαλο-λόγο, μαυειήσο και τα λοιπά. Πότε γ'α τί νυναικα σου, πότε για την κόρη σου, τοίκες. Και θά εισπραττής άπ' τις γειτονίσιες είκοσάσι. 'Ανάλασι άπ' τις νυν-στές, σόσάτινς και τρία τάλλη-ρα. Είναι πολλές αυτές. 'Ακτινο-γραφίες από πηνήντα μέχρι εκα-τό! Ξέρεις τί παραδίδι είν' αυτό; Οικονομικές τρελλές! Και συνταγές! Φάρμακα! Τα πούλας με τριάντα τοίς εκατό κάτω στο (άψε - σούσε)!

-Ανεωνία - και... άσφάλισι - (τέχνας κατεργάζεται)!

ΣΤΟ Δ'καστήριο.

Σοβαρός άνδρας ο κατηνο-ρούμενος. Άφρονος ευφάνσιος κυριού. Κόκκινος πρόσωπο. Γορνή εγναυχή. Κεχλάζει ακόμη ο (δρασμός ψυχικής όρμης). Ένας νεαρός δανδής μ' επιδέξιους στο κεφάλι είναι ο μνηστής.

-Έχω θυγατέρα ευείδεστα-την, άπολογείται ο κατηνορού-μενος. Και έμμεν, κύριε πρόε-δρε, είσ πολλή πονηράν έποχην. Πονηράν και θρασίαν. 'Η Κοινω-νία...

-Άφώστε την Κοινωνία, δεν εί-ναι δική σας δουλειά. Έλάτε στο θέμα.

-Μάλιστα κ. πρόεδρε. Ένας νεαρός αβάρδης λοιπόν, με πορ-τοκαλλί αυτοκίνητο...

-Ο μνηστής:

-Όχι. Άλλος... Με πορτοκα-λί αυτοκίνητο πασηνώκλει συνε-χώς την θυγατέρα μου επί εδδο-μάδας ολοκληρώσε. Τον έπιασα με το καλό. Τίποτ! Το χαδ' του αυτός!... Τ'όν συνεβούλευσα, τ'ού είπα θ' άπευθύνθ' είς το Τμήμα, ούτε (δρως τ' αυτόν. Πήγα στο Τμήμα, ήρνήθη τ'ά πάντα και με άπεκάλεσε φαντασιόληκτον! Του έδήλωσα ότι θά τ'ού σπασώ και το αυτοκίνητο και τ'ο κεφα-λί!... Τίποτε αυτός!... Χθες το βράδυ ήταν όλη νύχτα, ως τις τρείς, κρ-κορνάρει:

-Γιατί δεν τηλεφωνήσατε στο Τμήμα;

-Θάφηναι! Το πρωί ζυγνών, βλέπω το πορτοκαλλί αυτοκίνητο άπ' έξω! Κατεβαίνω έξαλλος και τ'ο κάνω. θρ'υάλλα!... Βάραγα μ' ένα σκεπάρνι, όπου ευίρηκα. Τζάμια, μηχανή, τ'ά πάντα! Ερ-χεται ο κύριος από δω να με συν-κράτησι, τίς τ'ώρει. Αυτό είν' όλο!

-Κύριε πρόεδρε λέει ο μνη-στής, το αυτοκίνητο αυτό είναι (κόμπυ).

-Τί (κόμπυ);

-Ανήκει σε γραφείο που νοι-κιάζει αυτοκίνητα! Έγώ σήμερα τ'ο παρέλαβα.

-Και πως βρέθηκε άπ' έξω άπ' το σπίτι του κυρίου;

-Αυτός που είκε τ' αυτοκίνητο πρίν, μου λέει: "Θα σου π'ω ένα μυστικό. Έκεί κάθεται μία όμορ-φη που τ'ο θέλει! Κι' έτερε! Μούκανε λάχταρα, ο άθλιος! Κα-ταλάβατε.

-Τιμώρει ο πρόεδρος, αλλά συ-χνάως δαγκώνεται για να ηνι-ξη το γέλιο!

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ καυχός σε μία είσο-δο του γηπέδου.

- Άλλοι πώς μπαίνουν: ώρ'ε-ται κάποιος.

-Χωρίς εισιτήριο: Και χωρίς πρόσκλησι:

-Μάλιστα! Μονάχα με την τα-τότητα!

-Τί ταυτότητα δηλαδή; Υπη-ρεσίας;

-Όχι, κύριε! 'Αθλητικού σπλ-λόγου! Σου δείχνω κι' ενώ την ταυτότητα του σπλόγγου μου. Το-ρίστε! Είμαι μέλος του (Παιδωι-τικού)!

Χρειάζεται να έπιστορευθ' άσ-χιφύλας και άστυνόμος για να πεί-σουν τον άρελή ανθρωπάκο, που έπεσε θύμα καπιού (σάρερ) ό-τι... δεν μπαίνουν δωρεάν στο γή-πεδο επί τη έπ'δείξει ταυτότητος τ'ο μέλη των άθλητικών σπλό-γγων!...

Και σου λένε (ευνήσασμε!) 'Αυ' δεν (ευνήσασμε) όλοι. Κι' εύτ-ως δηλαδή!

ΔΥO θυρωροί γειτονικών πολυκα-

τοικιών, κάθονται στο μικρό κα-φενεδάκι της συνοικίας. Μία κοι-νή κυρία με δεματικά θαλνιτρα και προκλητικό σκέρτος, βγαίνει άπ' τη μ'α σκαλα και προχωρεί καμαρωτή για τα πολύτιμα στρον-γυλά εζορτήματα της.

-Τάβωλες το ένο κιαστήριο, λέε: ο ένας θυρωρός. Ποσο το νοι-κίας;

-Δεν τ'ο νοίκιασε!

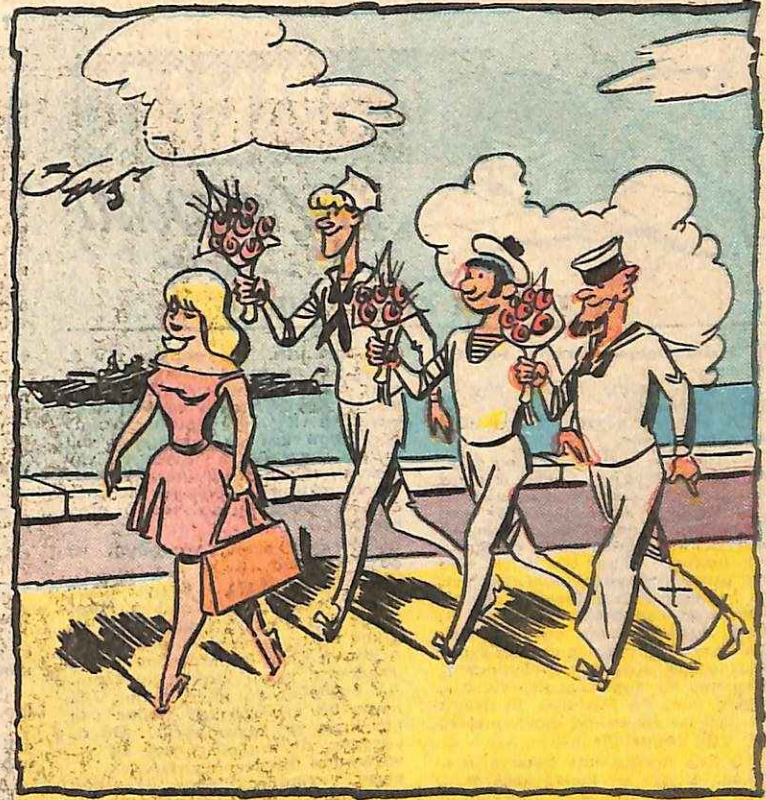
-Δεν τ'ο νοίκιασε;

-Όχι β'ρε άδερφέ. Βρήκε φι-λο. Διά τίς μεθόδου του ένοικια-στού!...

Καλή μέθοδος! Καί... λίαν εύ-προετική!

Παρακαθήμενος νεήτονος, άνό-ρασε μέσως έορμεύσα κι' άόχι-σε να διαβάσι (επνευσμένος τ'α (ένοικιαστήρια)!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

*Ο διεθνής άγανακτισμός!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

ΠΟΝΟΣ...

Έγώ σε νομίζα πιστή
μα έχω πιά χειροπιαστή
την άπιστία
κι' άπως αισθάνεσαι, θαρρώ,
να συγγνώσας δε μπορεί,
δεν είν' άσεται!

Το ξέρουν φίλοι και γνωστοί
κι' είπαν τη γνώμη τη σωστή
μιά κρυά γνώμη:
"Η κοινωνία είν' άσπρη
και τυπικά δε συγγνώσι...
τέτοια συγγνώμη!"

Έτσι μιά «λύσι» βρήκα πιά,
λύσι με δίχως άνδρωπιά,
σπληνή σά νόμο,
άφού σοι κήνω την καρδιά
να σε πετάξω μια βουάνα
έξω στο δρόμο.

Νάσαι άώος, τραγός, κηδός
και κενός, ασοκατιστός
ναι, έτσι νάσαι,
μυός μου να σέονεσαι, να κλαίς
κι' όσες συγγνώμες κι' αν μου λές
να μη λυπάσαι.

Κι' άπως γίνεκα στυπνί!
Οέ μου, άς μην ένοιωθα ντροπή,
να κήνω κήνι...
Νάταν να μη σου τ'όχαν κή!
"Ευεσις τ' όνειρο γιαιπ,
παι το παλάτι..."

Τώρα ποτέ δε θά ντιστή!
Νά κήνω να μη γκωμιστή
δε θά μπορέσω!
Νάταν να μη σου τ'όχαν κή!
Οέ μου, άς μην ένοιωθα ντροπή,
να συγγνώσας!

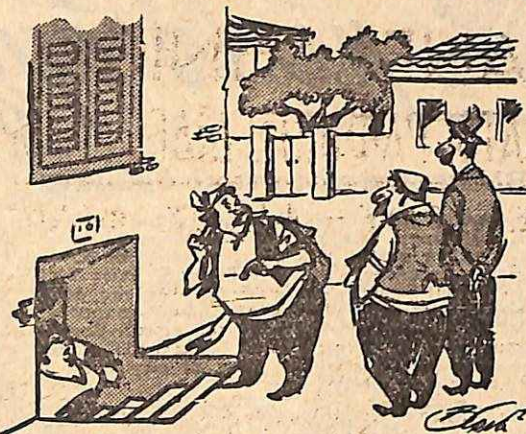
ΕΥ.

Ἡ καλύτερη σεξουαλικὴ
διαπαιδαγώγησις

Εύθαια, πρέπει να προειδοποιήσετε τα παιδιά για τους κυριότερους απ' αυτούς τους κινδύνους. Όχι όμως και να τους δημιουργήσετε μία φοβία, που μπορεί να διατηρηθεί στο υποσυνείδητό τους σ' όλο τους το είς, στερώντας τα έτσι από μία απ' τις μεγάλες λειψυτερές χαρές της ζωής.

Είναι γεγονός πως τα παιδιά μπορεί να πάθουν σφοδρά αλλική διαταραχάωγχα από γονείς που δε μιλάνε γι' αυτό το θέμα, άλλ' αγάπησαν ο ένας τον άλλο και σέβονταν τα δικαιώματά και την αξιοπρέπεια των άλλων ανθρώπων· πασιάντων, καλλέτρων, παρά από όλα τα θείλια και τις ανάτομικες πληροφορίες του κόσμου.

Απλώς, το να πλησιάζει σιγά-σιγά, βαθμιαία, στο βαθμό του φυσικού έρωτος, ώστε η τέλεια αποκάλυψη νάρθει όταν θάβαι πιά σε θέει να την κατανοήση.

(Γοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ... ΒΛΑΣΤΩΝ

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

ΟΛΑ ΡΟΔΙΝΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΘΑ

Κατόπιν τούτου, φίλοι μου, αντίρροπαι δὲν μένει
πῶς ὅλοι σὺς θὰ μείντε κατενθουσιασμένοι.
γιατὶ μπροστὰ στὸν ἔφορο, ὁσάκις θὰ βρεθῆτε,
θὰ λέγῃ ὁ ἀδρόρ υπάλληλος: «Παρακαλῶ...ὑδοῦῖτε»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΥΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

μετέθηκαν στο νέο Αλμπουμ των υποψηφίων.
Θεσσαλονίκης.

την ευκαιρία να παρουσιαστούν
στον Εισηγητή.

μέρος στο Διαγωνισμό με αίσιοδο-
ξία και μεγάλες ελπίδες έπιτυχίας.

Ο ΧΑΡΗΣ ΠΕΚ (19 χρόνων), είναι γνωστός στους φιλάθλους των Πατρών από τις επιτυχίες του στην πυγμαχία και στην ελευθέρα πάλη.

ΘΗΣΑΥΡΟΥ - ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Οι όροι συμμετοχής στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

(Στή σελίδα 6 ή ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)

σαλονίκη, για να παρουσιασθῇ στον
Εισηγητή.

© STEALOS FRANKS 1999

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ (20
χρόνων), από το 'Ασβεστοχώρι
Θεσσαλονίκης, δὲν ἔχασε τὴν ἐυ-
καιρία, ποὺ τοῦ δώσαμε καὶ πα-
ρουσίασθηκε στὸν Εἰσηγητή.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ!

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΙΠΙΤΣΑ: Νεαρή, στρουμπουλή χυμώδης και προκλητική. ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Σοβαρή κυρία. 50 χρόνων. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σοβαρός κύριος. 60 χρόνων. ΤΖΩΝ: Ο γιός τους. 25 χρόνων. ΜΑΙΡΗ: Η κόρη τους. 22 χρόνων. ΚΩΣΤΑΣ: «Αξέφερρος».

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο γυλ)

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Μανειρική Εξέλιξη:

ΠΙΠΙΤΣΑ: 'Αστείο πράγμα. κυρία! 'Αν δεν έβραζε και μαγειρική, τότε τι θα έβραζε;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Δηλαδή ξέρετε;

ΠΙΠΙΤΣΑ: Καλέ τί λέτε; 'Ο-τι θέλετε ξέρω!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Σίδερο.

ΠΙΠΙΤΣΑ: 'Αστείο πράγμα!

Και της κόλλας κι' απ' όλα!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Νά μαντάσες ξέρετε;

ΠΙΠΙΤΣΑ: Καλέ τί λέτε; 'Α-στείο πράγμα! Και να πω και να μαντάρω κι' ό,τι θέλετε.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Και τι μισθό θέλεις;

ΠΙΠΙΤΣΑ: 'Ε, αυτό πιά κυρία, κανονίστε το έσείς.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: 'Α, όχι. δε θέλω έτσι. Ό'ω να νάνουμε τη συμφωνία μας. 'Εσύ με πσάα θα είσαι ευνοισμένη!

ΠΙΠΙΤΣΑ (σέννα και δειλά): Ξέρω κι' εγώ... Τι να σάς πώ... Ντοέπουαι!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Μά έλα τώρα, τί ντοέπουαι; Δεν είναι ντροπή να πλ' κανείς τι υ' στο θέλει!

ΠΙΠΙΤΣΑ: Πντακόσιες κα-λά είναι!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: 'Όχι. θα σου δώσω έφτακόσιες. 'Αφού είσαι τόσο καλή! Για να δώσεις και τα δυνατό σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα στην τραπε-ζαία).

Το μυστηριώδες «καράτε»

Είναι ανώτερο από το «ζιου ζιτσου» και το «ζούντο»

ΤΟ «ζιου-ζιτσου» και το «ζούντο» είναι μέσα άποικιας ανήθης. 'Εκείνος που τα χρησιμοποιεί προ-σπαλεί ν' άχρηστεύει την αντίπα-λό του, κάνοντάς του όσο το δυ-νατόν μικρότερο κακό. Το «καρά-τε», τούναντιον, δόσκει πως να σκοτώσας έναν άντρωπο, με τη μικρότερη δυνατή προσπάθεια.

Ε'την καθημερινή άσκησι καές καλό «καράτε» περιλαμβάνε-ται το σπάσιμον του'λιν, τραπεζι-ών, λιδών μ' ένα μόνον χτύπημα και με γυνιά τά χέρια. Πώς το καταφέρνει;

«'Αρκει να πιστεύη κανείς πως μπορ'ί να τό κάνει» θεοαίνων ο Μασουτάσος 'Ογιέμα, ένας 37ε-τής Κορεάτης, που διδάσκει το «καράτε» στο Τόκιο. Και λέγοντας αυτό σπαίει μ' ένα μόνο χτύπημα μία πέτρα από γρανίτη, που έρι-σκεται πάνω σ' ένα κοίλωμα του τοίχου.

«Το «καράτε», λέει ακόμη, δεν είναι σπόρ, ούτε παιγνίδι. 'Εκείνος που κατέχει τα μ.στικά του έρει πως μπορεί μ' ένα μοναδικό χτύ-πημα και με γυνιά τά χέρια να σκοτώσ' έναν άντ'ρωπο. 'Αλλά, τη άκρίβειά ή συνείδησιν τον με-ταμορφώνει ψυχικά. Ξεροντάς πό-σο εύκολο τού είναι να σκοτώσ' έναν άλλον άντ'ρωπο, δεν αισθά-νεται πιά την έπιθύμια να τό κάνει.»

«'Ανδρικοί όνται και άσχημά. τ'ητοι, από τη παινή που έμειναν τό «καράτε» έγιναν ήρεμοι συν-

Πολύ καλό και σοβαρό σπ'ίτι! Τέτοιο ήθελα να δω κι' εγώ!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (έμπιστευτικά): Μόνο υ' λες μπροστά στον κύ-ριο πόσο κάνουν τα ψώνια! Γιατί εγώ τού δάω περισσότε-ρα! Γιατί παίζω και κανένα κουμπακάκι κι' εγώ γκίνεις. 'Ο κύριος δε δίνει. 'Από τού θα τό δνάλω. 'Αλλά δε θα πής τίπο-τα, έτσι:

ΠΙΠΙΤΣΑ: 'Αστείο πράγμα. κυρία! Λέγονται τέτοια πρά-γματα:

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Είσαι γουσό-κορίτσι. Κοπέλλα έμπιστοσύ-νης!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο διάδρομο)

ΜΑΙΡΗ: 'Εγώ, μόλις κοιμη-θούνη τη νύκτα, δνάνω. Κύττα μ'ήν πής τίποτα!

ΠΙΠΙΤΣΑ: 'Αστείο πράγμα.

δσποινίς! Παίδια είμαστε τώ-ρα:

ΣΚΗΝΗ 7η

(Στο τηλέφωνο)

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Νάι. Πότη μου! «'Αγαέιο» σου λέω! «'Αγα-γείο!» Σωστό κελεπούρι!...

Νάι, γαί! Τόλυσά το π'άλλη-Νά, γαί! Δε μπορείς να καταλάβης!

'Η ευτυχία στο σπ'ίτι μου, σου λέω!...

'Η ευτυχία στο σπ'ίτι μου!...

ΣΚΗΝΗ 8η

(Στο τηλέφωνο)

ΠΙΠΙΤΣΑ (γιγά): Λοιπόν, στα ξανάλεω. Τό Σάββατο, 'Η κυρία ένει να π'ήν για κουμ-κά-Ν, 'Η μικρή θα λείπει, δνάνει απ' τις έξπ.

Στίς όντώ εγώ εγώ ραντ-βού με τό γέρο κι' στίς έν'ηά με τό νός! 'Εν τάξει:

ΚΩΣΤΑΣ (δραχνά): Φίνα.

ΣΚΗΝΗ 9η

(Στις δέκα τό Σάββατο)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (τηλεφωνεί): Μπρός... Μπρός... 'Ο κύριος Δι-οικητής: 'Εί... 'Αξιωματικός Δι-οικητής: Τό ίδιο είσαι. Μπα-λομπασός. 'Εδω. 'Αλίτσης πε-ν'ήναι. Μου γδύσανε τό σπ'ίτι!

'Η ύπνόςτ' α!... Μπ'ιού, λε-φτά. ρούνα, άσχημά σερβί-τσα, τίποτα δεν άφησε!... Πώς: Λυπάσθε πολύ! 'Εν'ό πολύ πε-ρισσότερο!... 'Εί... Τ' να κά-νουν... Ναδών υ' υποβάλω υή-νους!... Θά'αθω, θέβαινα. Θά τη νυσί... Θά'αθω, θέβαινα. Θά τη βρ'ητε λέτε!... Τι πράγμα: Θά προσπαθήσετε! 'Απλώς «'α προσπαθήσετε»... Τι... Τι έλ-λο να κάνετε: 'Ε, βέβαια... Τι άλλο να κάνετε: Καληνύκτα. Δηλαδή... 'Εννοια. Με συννα-ρείτε! Τάχω χαμένα! (Κλεί-ρει. Τό τηλέφωνο κουδούνίζει).

Μπρός! 'Εσύ είσαι!... Πώς τολ-μάς, παλιοκορίτσι:

ΠΙΠΙΤΣΑ (σιγά): Νά υ' με καταγγείλεις, γιατί ο άξέφερρος... 'Εξέεις ποιά ώρα... υ'ας π'όρε φωτονογράφι! Κι' είσαι άνήλι-κη! Γεια σου!...

(Αύλαία)

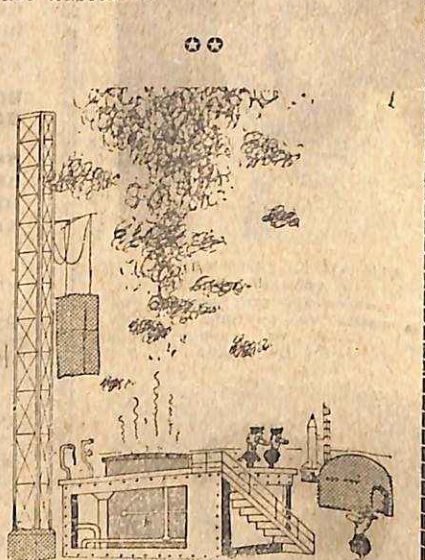
ΕΠΙΛΟΓΗ

ΠΛΗΡΩΣΕ ΚΙ' Η ΔΑΣΚΑΛΑ!

Στην πόλι Μέμφις τού Τέν-νεσι, μία δασκάλα αναγκάζει τους μαθητές της να όινγουν 2 σέντε στον κουμπαρά τού σχολ-λικού ταμείου. Κάθε φορά που τους τιμωρεί για κάποια άταξία ή άμελεία τους. Τελευταίως λοιπόν, έκανε ή ίδια μία παρα-όρσι της Τρονάας. 'Ο δ'κα-στής τού τη δίκας, συνέπεσε νάναι ένας πρ'ών μαθητής της. Και την άπάλλαξε μεν, αλλά την ύπνόςωσε... να ρίξ' κι' αύ-τό 2 σέντε στο σχολικό κουμ-παρά!

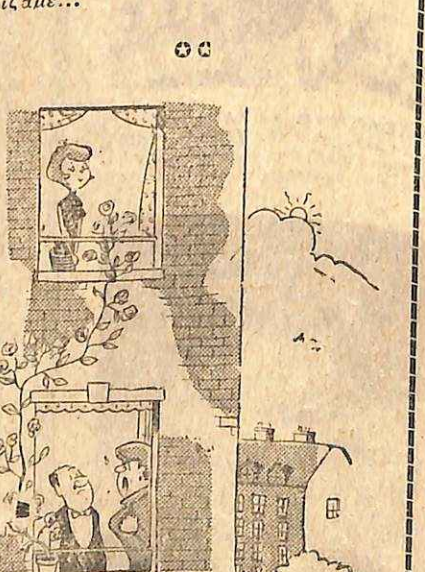

— Και τώρα παρακαλώ με τη σει-ρά σας να εξετάσετε εσείς τη δική μου καρδιά!...

ΣΤΟ ΚΑΠ—ΚΑΝΑΒΕΡΑ!

— Δυστυχώς, κύριε προϊστάμενε, 'Ο πύραυλος έφυγε, καθώς τον γυ-αλίζαμε...

— 'Ομολόγησε πως ή γλάστρα αυ-τή είναι ένας τρόπος να στέλγης τοιαυ-τά φυλλά στην ξανθούλα, που μένει ά-πό πάνω!...

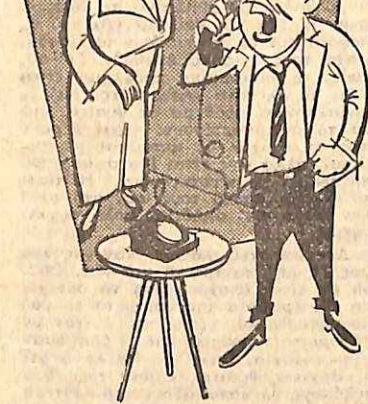
ΑΠΟ άρκετη ώρα, ή κυρία Κούλα είναι κοφωμένη μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο της κουζίνας και άπ' τό φωταγωγό άκούει τόν καυ-να, που έχει στήσει τό εύγος Χα-ραμοφάη στο κάτω διαμέρισμα.

— Αυτό που σου λέω εγώ, 'Ελ-πινίκη! όρνεται ο Χαραμοφάης. Δν' λρ'να την έχουμε και την ταίζου-με. 'Αρκετά! Νά ειδοποίησης την προκομένη την άδελφή σου, τη Λέ-λα, να την πάρη, αλλοίως θα την πετάξω στο δρόμο τη γριά, Τ' ά-κούς.

— 'Εφριζε ή κυρία Κούλα. 'Ο καυ-γάς ήτανε για την καυμένη τη γρι-ούλα, τη θεά της κυρίας 'Ελπι-νίκης. Και έντεινε την προσοχή της για ν' άκούση τη συνέχεια.

— Πώς κάνεις έτσι, Λουκιανέ μου; άπαντάς παρακλητικά ή 'Ελ-πινίκη. 'Ογδόντα χρόνων είναι. Πό-σο θα ζήσ' ακόμα ή κακομοίρα;

— Αυτό τό άκούω δν' χρόνια! τσιρίζει ο Χαραμοφάης. 'Αλλά ή

γριά, όσο πάει και ξαναναιώνει!

Τώρα άκούεται ή φωνή της 'Ελ-πινίκης έντονητερη:

— Παραλογίζεσαι, Λουκιανέ... Ξεχνάς πως ή θεά μας χάρισε ο-λόκληρο χτήμα στο χωριό; Νά μην είμαστε άχαριστοί!...

— Κι' έπειδή μας χάρισε εκείνο τό κτηματάκι, τί βγαίνει; άπαν-τάει μπαρουτιασμένος ο Χαραμο-φάης. Στην άδελφή σου χάρισε δι-πλάσιο χτήμα κι' όμως εμείς φορ-τωθήκαμε τη γριά... Κορόιδα είμα-στε έμεις; Νά την πάρουν, γιατί — στο λέω — θα την πετάξω στο δρόμο!

— Βρέ τόν κανάγια!... ψιθυρί-ζει άγανακτισμένη ή κυρία Κούλα, με τη σκληρότητα τού Χαραμοφάη.

Και την πλημμυρίζει ένα αίσθη-μα στοργής για τη γριούλα, που συνεχίζει ν' απειλή ο Χαραμοφάης π'ό — θα την πετάξω στο δρόμο!

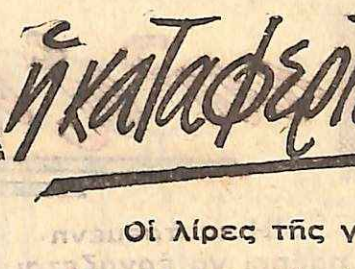
— Θά την πετάξω στο δρόμο! "Ενα κι' ένα κάνουν δύο! Τώρα μά-λιστα θα τηλεφωνήσω στον έξυπνά-κια τόν μπατζανάκη μου, να έρθη να την παραλάβη...

Σχεδόν άμέσως άκούγεται ο χα-ρακτηριστικός ήχος τού καντράν τού τηλεφώνου και κατόπιν ή βρον-τώδης φωνή τού Χαραμοφάη:

— 'Ακου, Πολύδωρε, ο άνδρωπος που θα με περάσ' έμένα για ήλι-θιο δε γεννήθηκε άκόμα. Πώς; Τι έννοω; 'Εννοώ αυτό που έννοεις και νομίζω, ότι έννοούμεθα. Τη γριά έν-νοώ, κυρίε μπατζανάκη. Λοιπόν, έλα να την πάρης. Δεν τη θέλω, βρέ άδελφέ... Μπα! 'Ορίστε: Κά έλλος αύριο να τό συζητήσουμε; Δεν έ-χουμε να συζητήσουμε τίποτα. Θά έλθης να την πάρης. 'Αρκετά την τάισα εγώ...

Και κλείνει νευριασμένα τό τη-λέφωνο, για ν' άρχίσ' τό μονόλογο: Κατάλαβες, φίλε μου; Νά έχω άνάμσα στα πόδια μου ένα χορφαλλά και να με περνά για κο-ρόιδο ο Πολύδωρος; 'Όχι, κύριε! Νά την πάρης κι' εσύ τη γριά.

Θεά της γυναίκας μου είναι, άλ-λά θεά και της δικής σου! Χτή-μα χάρισε σ' έμάς, χτήμα και σε σάς και μάλιστα μεγαλύτερο και

ποτιστικό. Γιατί, λοιπόν, να την έχω στην καμπούρα μου, κύριε μπα-τζανάκη; Πιό έξυπνος είσαι τού λόγου σου; Καλά δε λέω, βρέ γυ-ναίκα;

— 'Ω, καυμένη κι' εσύ!... πα-ραπονιέται ή 'Ελπινίκη. "Ενα πιά-το φαί που δίνουμε της καυμένης της θεάς...

— Δεν πρόκειται για τό φαί, αλλά για την κοροΐδια! φωνάζει έξαλλος ο Χαραμοφάης. Στο κάτω-κάτω, δεν τη θέλω στο σπ'ίτι μου, πάει τελείως!...

Και φεύγει, βροντώντας πίσω του την πόρτα, ενώ ή κυρία Κούλα έχει βουρκώσει. Τό δράμα της γρι-ούλας την έχει συγκινήσει και παίρ-νει άμέσως την άπόφασιν να διαδ'ε-σει όλη την καταστροφή της, για να βγάλ' απ' τη δύσκολη θέση τη γριούλα... Και τό δαιμόνιο μυαλό της δεν άφνει να συλλάβη ένα περι-φνημό σχέδιο.

Αργότερα, όταν ή κυρία 'Ελπι-νίκη βγήκε για ψώνια, ή κυρία Κού-λα τρυπάει στο διαμέρισμα τών Χαραμοφάδων και κλείστηκε στο δωμάτιό της γριούλας. Κι' όλο να της λέη κάτι μυστικά της γριάς κι' αυτή νάχη τις άντιρρήσεις της:

— 'Α, π'ά! π'ά! κυρία Κούλα μου! 'Αδύνατον!

Και, πές-πές, έπεισε τη γριά ν' ακολουθήσ' τις οδηγίες της.

Τό ίδιο βράδυ, ή κυρία Κούλα κατά τη συνήθειά του, βγήκε στη βεράντα να καπνίσ' τον τελευταίο βεράντα, πριν κοιμηθ', συνε-χίζοντας τό μονόλογο, κατά τού μπατζανάκη τού:

— Νά την πάρης κι' εσύ, κύ-ριε. Γιατί να μη την πάρης; Θεά σου είναι και σένα... Ψέματα:

Κι' άφού είπε κι' άλλα και κά-πνισε τό τσιγάρο, κίνησε να π'ήναι νά έαπλώσ'ι, όταν, περνώντας από τό δωμάτιό της γριάς, την άκούσε που προσευχότανε μεγαλό-φωνα και περίεργος στάθηκε ν' ά-κούσ'η:

— Κύριε, έλεγε ή γριά, δίνε έ-γεία στα άνήνια μου, τόν καλό μου τόν Λουκιανό και τη χρυσή μου την 'Ελπινίκη, που με φροντίζουν στα στερνά μου. 'Αλλά κι' εγώ, κύριε, δε θα τούς αφήσω έτσι. 'Εκείνες οι τετρακόσιες λίρες, που έχω κρυμμένες, σ' α'τούς άνήνιμα, με-τά τό θάνατό μου, άρκει να με φροντίζουν μέχρι τότε...

Μόνο, που δεν ξεφώνισε από τη χαρά του ο Λουκιανός κι' έτρεξε να ευχήσ'η τη γυναίκα του.

— Εύηνα, 'Ελπινίκη! Εύηνα! — Τί έγινε; πετάχτηκε εκείνη έντρομη. Σεισμός;

— Τί σεισμός, βρέ γυναίκα, που σωθήκαμε!

Και της εξήγησε τά καθέκαστα.

— 'Είδες; Έκανε συγκινημένη ή 'Ελπινίκη. Κι' ήθελες να τη δώσης την καυμένη σου...

— Καλά, βρέ άδελφέ! άπάντη-σε ο Χαραμοφάης. Αυτά πάνε τώ-ρα. 'Η γριά θα μείνη μαζί μας...

Την άλλη μέρα ή κυρία Κούλα εί-χε στήσει τό α'τί της από τό πρωί στο φωταγωγό. Και, σε μία στιγ-μή, άκούσε την άγριοφωναρά τού Χαραμοφάη:

— Που τό διάβολο, λοιπόν, τις έχει καταχωρίσει τις λίρες; Μέχρι τό πάτωμα ξήλωσα, που να π'ήρ' ή όργη!...

— Καλά, θα τις βρούμε, μην κάνης έτσι... τόν καθυσχάζει ή 'Ελπινίκη.

Κι' ή κυρία Κούλα μειδιούσε ι-κανοποιημένη, χωρίς να ξεκολλά- από τό παράθυρο, για να παρακο-λούθ' άκουστικά όλες τις εξέλι-ξεις.

Σε λίγο άκούστηκε κάτω τό κου-δούνι της πόρτας και ή κυρία Κού-λα μπόρεσε να καταλάβη πως είχον έλθει ο Πολύδωρος με τη γυναίκα του. Τό έπίδεδαίωσε, άλλωστε, ή φωνή τού Χαραμοφάη, εύθως άμέ-σως:

— Καλώς τους! "Ηλθατε σίγου-ρα να πάρете τη γριά...

— Δηλαδή, να τό συζητήσουμε, βρέ άδελφέ! τά μάσσησε μία άντρι-κή φωνή, που θά ήτανε άσφαλώς τού Πολύδωρου.

— Καλά! Καλά! έσπευσε να προσθέσ' ο Χαραμοφάης. Τό σκε-φθήκαμε καλύτερα τό πράγμα. Θά την κρατήσουμε τη γριά. Δεν πει-ράζει... Τη συνήθισαμε κιόλας...

Και γύρισε άλλου την κουβέντα. Φαίνεται όμως πως ή Λέλα κάτι κρυμμένα, που κάτι είχε πάρει τό α'τί της για τις λίρες της γριάς. Και, σε λίγο, άκούστηκε ή φωνή της Λέλας, που φώναζε τό σύζυγό της:

— Μπορώ να σου πώ κάτι ιδι-αιτέρως, Πολύδωρε:

— Έγινε για λίγο σιγή. Κι' ύστε-ρα ή φωνή τού Πολύδωρου:

— 'Όχι, Λουκιανέ! Δεν πρέπει να σάς αδικούμε... 'Αρκετά κρα-τήσατε τη γριά. Θά την πάρουμε κι' έμεις τώρα... 'Ετσι, Λέλα;

— Μά, φυσικά! άπάντησε αυτή. Πρέπει να την περιποιηθούμε κι' έ-μεις τήν έίτίσα μας...

— Ότε να τό συζητάτε! άκού-στηκε ή φωνή τού Χαραμοφάη, τσε-κουράτη. 'Η γριά θα μείνη μαζί μας!

— Μπα! άπαρήθηκε με ειρωνεία ο Πολύδωρος. 'Εσύ έλεγες χτες ά-κόμη πως θά την πετάξω στο δρό-μο. Πώς άδ'η; ή άποτομη μετα-στροφή;

— Βρέ, δεν άφίλω εγώ τη γριά, φώναζε άνταρσιασμένος ο Χαραμο-φάης. Μακάρι να χτυπήσαστε! Και ξέρετε τίποτα; 'Αδειάστε μου τη γυνιά και ούτε την καλημέρα σας θέλω...

— Δε θα φύγωμε άν δεν πάρου-με τη γριά! έσπαδάωσε ή Λέλα.

— Έξω από τό σπ'ίτι μου, φα-ταούληδες! ούρλιαζε τότε έξω φρε-νών ο Χαραμοφάης. 'Εγώ τη γριά,

φάης. Μακάρι να χτυπήσαστε! Και ξέρετε τίποτα; 'Αδειάστε μου τη γυνιά και ούτε την καλημέρα σας θέλω...

— Δε θα φύγωμε άν δεν πάρου-με τη γριά! έσπαδάωσε ή Λέλα.

— Έξω από τό σπ'ίτι μου, φα-ταούληδες! ούρλιαζε τότε έξω φρε-νών ο Χαραμοφάης. 'Εγώ τη γριά,

την έχω καλύτερα από μάννα μου, βρέεσαι!...

Και, σπράχνοντας, τούς έδγαλε έξω και τούς έκλεισε την πόρτα κα-τάμουτρα, ενώ ή κυρία Κούλα, από πάνω, μειδιούσε έπιχαίριτας για τις εύχάριστες εξέλιξεις, ως πρ'ος την τύχη της γριάς.

Και δεν είχε άδικο. 'Ο Χαραμο-φάης, με την προσδοκία της άπο-κτίσεως τού κρυμμένου θησαυρού, την είχε τώρα στα πούπουλα της γριάς και περίμενε ύπομονετικά πό-τε θα φθάσ' η τελευταία της ώρα για ν' άποκαλύψ' τό μυστικό της και να βάλ' χέρι στις λίρες.

Και περνάσε ο καιρός κι' ή κυ-ρία Κούλα έτόρρε τά χέρια της έν-θουσιασμένη, όταν άκούσε από τό φωταγωγό τό Χαραμοφάη να λέη στη γυναίκα τού:

— Τη γριά και τά μάτια σου, 'Ελπινίκη, να μη διαταραστήσ' και χάσουμε τις λίρες! Πάρε της σή-μερα μπιροζάκια και α'τιάδες της και κρέμα. Και μη ξεχάσεις να της πάρης και καινούργιες παντοφάες!...

— Πού να πάρω δν'οι δ'οι φαουκάρ; 'Αν μπόρεσες να βρισκότανε κάτω από τό κρεβάτι της καμιά νύκτα, θα πάθαινε άποπληξία, καθώς εά την άκούσε να λέη στην προσευχή της:

— Σύννοα με για τό ψέμα μου, Κύριε! Πού να τις βω τις λίρες, ή φτωχάει; 'Ετσι μου είπε να λέω ή κυρία Κούλα. Καλή της ώρα! Κι' από τότε, περνά βασιλικά. 'Ας έξη την ε'χή μου...

Ο Χαραμοφάης, όμως, που δε μπορεί ν' άκούη τί λέει στις ψι-θυριστές προσευχές της ή γριά, συνεχίζει τις προποιήσεις:

— Νά μην ξεχάσης, 'Ελπινίκη, να πάρης κοττόπουλο για τη γριά. Και τό απόγονο να την πάρει και στο Λουνατόρκι! Κατάλαβες, 'Ελ-πινίκη; Τη γριά και τά μάτια σου, να μη χάσουμε τις λίρες...

Κι' ή κυρία Κούλα που τ' άκούει από τό φωταγωγό, ψιθυρίζει, πνιγ-μένη στα γέλια.

— Όσοε μία προκαταβολή από τις... λίρες, κοκοροδύμασε!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Χωρίς λόγια.

ΕΣΕΙΣ

τις γυναίκες

Το ζήτημα που θα μας απασχολήσει περισσότερο εδώ, δεν είναι αν μια παντρεμένη γυναίκα μπορεί να εργάζεται, αλλά το αν μια νέα πρέπει να παντρεύεται, ξέροντας προκαταβολικά ότι θα είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει και μετά το γάμο της την εργασία της.

Η παντρεμένη πρέπει να εργάζεται;

Πάνω σ' αυτό το θέμα έχουν ειπωθεί κι έχουν γραφεί πολλά. Οι άνθρωποι που ξεκινούν από οικονομικές αρχές, για να κρίνουν το κάθε τι, καταδικάζουν ανεπιφύλακτα τους γάμους που γίνονται μ' αυτή την προοπτική, μ' όλο που αναγνωρίζουν ότι η γυναίκα, σε περίπτωση αναπόδραστης ανάγκης, μπορεί να εργαστεί μετά το γάμο της, για να ισοσκελίσει τον προϋπολογισμό του σπιτιού της.

Τα επιχειρήματα τους είναι απλά κι όχι χωρίς αξία. Η γυναίκα, παρ' όλο που μπορεί και δεν πρέπει να είναι τίποτα άλλο από ίεραία του σπιτιού, δηλαδή τρυφερή σύζυγος, στοργική μητέρα, καλή νοικοκυρά.

Ο ρόλος της συνίσταται στο να υποδεχτεί με το χαμόγελο στα χείλη τον άντρα της, που γυρίζει κουρασμένος από τη δουλειά του, να φροντίσει για τα παιδιά της και να δημιουργήσει μέσα στο σπίτι μια ατμόσφαιρα ευχάριστη για όλους. Κι' αλλιώς, προσθέτουν, η γυναίκα έχει να κάνει τόσα πολλά μέσα στο σπίτι, που δεν της μένει καιρός να τρέχει έξω απ' αυτό.

Αρσενιάς επίσης κι' άλλα επιχειρήματα, που τα κυριότερα απ' αυτά είναι τα ακόλουθα: "Ενας γάμος που γίνεται μ' αυτές τις προϋποθέσεις μοιάζει μ' ένα είδος συνεταιρισμού. Οι δύο σύζυγοι συνεισφέρουν τα εισοδήματά τους, για να έχουν την ευχέρεια να αυξήσουν κάτω από την ίδια στέγη και να δημιουργήσουν οικογένεια. Άλλ' αυτή η συμβίωση είναι μειονεκτική για τη γυναίκα, που, εκτός από την ερ-

γασία της έξω από το σπίτι θα πρέπει να κάνει κι' όλες τις δουλειές του νοικοκυριού και να φροντίζει ακόμη για τα παιδιά της. Στην περίπτωση αυτή, η γυναίκα μπορεί να είναι καλύτερα συνταξιακή και να είναι καλύτερα ελεόγιο για την πρόοδο του σπιτιού, διότι θα μπορεί, όμως, να είναι τρυφερή σύζυγος και δε θα έχει ούτε τον καιρό, ούτε τη δύναμη να φροντίσει το σπίτι για τα παιδιά της.

"Ενας τέτοιος γάμος, έξ' αλλού, έχει μέσα του από την πρώτη στιγμή το στοιχείο της κοπώσεως. Κι' η γυναίκα είναι ένα πολύ εύσπαστο λουλούδι, που η ομορφιά του μαρτυρείται γρήγορα κι' η δροσιά του εξαφανίζεται.

"Ενα ακόμη επιχειρήμα είναι ότι το ισοδύναμο γάμο που γίνεται με προϋποθέσεις έρισκε, από έξω από τους δύο στέγους. Το ισοδύναμο αυτό είναι, αυτή η αήρημη έννοια που λέγεται σπείρα και τα παιδιά. Οι δύο σύζυγοι θυσιάζονται για το πρώτο και για τα δεύτερα, και δεν κρατάνε τίποτα σχεδόν για τον εαυτό τους.

"Όλα αυτά τα επιχειρήματα φαίνονται σωστά. Άλλ' αν τους δινουμε απόλυτη αξία, ένας μεγάλος αριθμός από τους σημερινούς γάμους, δε θα πρέπει να γίνουν. Για να ιδωθεί, λοιπόν, το πρόβλημα όπως είναι στην πραγματικότητα, πρέπει να παραιτηθούμε από κάθε προκατάληψη. Το ζήτημα δεν είναι να βάλουμε το γάμο μέσα σ' όρισμα καλοσύνης. Γιατί, με το τρόπο αυτό, περιορίζουμε αναπόφευκτα τις πιθανότητες της επιτυχίας του. Κι' αλλιώς, η ζωή σήμερα έχει κάμει τεράστια αλλαγές.

Είτε το θέλουμε, λοιπόν, είτε όχι, πρέπει να προσαρμοστούμε στις απαιτήσεις της, γιατί είναι αδύνατο να την κάμουμε να ξαναγυρίσει στα έθιμα της.

"Ενα πράγμα που φαίνεται αναμφισβήτητο, είναι ότι κανένας άντρας δεν επιθυμεί να εργάζεται η γυναίκα του έξω από το σπίτι. "Αν το ανέχεται, είναι γιατί δε μπορεί να κάνει διαφορετικά. Πίσω απ' αυτή την άποψη έρριχεται η οικονομική ανεπάρκεια. "Από τ' άλλο μέρος, όλοι ξέρουμε πως οι ανάγκες της σημερινής ζωής, είναι ασυγκρίτως ανώτερες από το παρελθόν. "Αν σκεφτούμε ακόμη ότι ο άντρας σταδιοδρομεί συνήθως μετά τα 35 (σταθερή θέση, ικανοποιητικές απολαύσεις κλπ.), δε πρέπει κατ' ανάγκη ν' αποκλείσουμε τους γάμους κάτω απ' αυτή την ηλικία. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να πούμε στους μὲν άντρες να μην σκέπτονται για γάμο πριν από τα 35, στις δε νέες να μην κυττάζουν παρά μόνο τους άντρες που έχουν περάσει αυτή την ηλικία.

Άλλ' αν παραμόνο κανόνες θα ήταν χωρίς αξία, γιατί η ζωή θα τους ανέτρεπε σε κάθε της έθιμο. "Ας παρουμε, λοιπόν, την περίπτωση ενός νέου και μιας νέας που εργάζονται στο ίδιο γραφείο. Εκείνος είναι 28 χρόνων, αυτή 22. "Αγαπιούνται και θέλουν να ενώσουν τη ζωή τους. Άλλ' ο μισθός που παίρνει ο άντρας, είναι ακόμη μικρός. Δε μπορεί μ' αυτόν και μόνο ν' αντιμετωπίσει τη δημιουργία οικογένειας. "Αν, όμως, σ' αυτόν προστεθεί και ο μισθός της νέας, τα πράγματα διευκολύνονται σε μεγάλο βαθμό. Η δημιουργία σπιτιού είναι τότε δυνατή.

Τι πρέπει να γίνει σ' αυτή την περίπτωση; Είναι πολύ εύκολο ν' απαντήσουμε: "Ας περιμένουν. "Ο πόθος δύο ανθρώπων, που αγαπιούνται, να ενώσουν τη ζωή τους, είναι από τους

πιο κατεπείγοντες κι' η ερωτική του του δίνει το δικαίωμα να παραμερίσει κάθε έμπόδιο. Ποιος θα είχε το θάρρος ν' αντίσταν σ' αυτόν; Όταν μιλάει η καρδιά, ποιος δε μπορεί να της αντίσταν τα επιχειρήματα της λογικής κι' ανούσιας λογικής; Και τι αξία θα είχε αυτή η λογική μπροστά στη συνδυασμένη θέληση δύο ανθρώπων ν' αντιμετωπίσουν τα πάντα, για να κερδίσουν το μεγάλο έπαθλο της ευτυχίας;

Αυτή η ευτυχία που δύο ερωτευμένοι ζητούν να έρθουν στο γάμο, δεν είναι μια στατική έννοια, αλλά μια χειροπιαστή πραγματικότητα, ένα αγαθό που το κατακτάει κανείς σε κάθε του έθιμα και που γίνεται δόξα περισσότερο πολύτιμο κι' ανεκτίμητο.

"Αλλ' ας δούμε τα πράγματα κι' από την αντίθετη πλευρά. "Αν υπήρχαν όλες οι οικονομικές προϋποθέσεις για το γάμο των δύο νέων, που μας ενδιαφέρουν, κι' αν ο άντρας μπορούσε να επωμιστεί μόνος του όλα τα έθιμα του σπιτιού, οι πιθανότητες για την επιτυχία αυτού του γάμου θα ήταν μεγαλύτερες. Σ' ένα λογικό γάμο, οι δύο μελλοντικοί πατέρες στα πολύ σοβαρά τον οικονομικό παράγοντα και δεν κάνουν έθιμα αν δεν τα λογαριάζουν όλα με το μολύβι. Βασίζουν, μ' απλούστερα λόγια, την ευτυχία τους σ' αυτόν τον παράγοντα. Δε συμβαίνει το ίδιο, όμως, μ' ένα νέο και μια νέα που αποφασίζουν να συνδυάσουν τα εισοδήματά τους, για να ενώσουν. Γι' αυτούς, το οικονομικό πρόβλημα είναι κάτι το δολοφονικό. Κι' οι προθέσεις, πρόθυμοι σε θυσίες, δε θα τους δώσουν την ευτυχία, γιατί ξέρουν πως η ευτυχία δε μοιράζεται με την ανείση, αλλά πως είναι ένα αγαθό που πρέπει να το κατακτήσουν. Η πίστη τους στον εαυτό τους και στο μέλλον είναι, σ' αλήθεια, πολύ συγκινητική.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας λόγος να μην παντρευτεί μια νέα, επειδή θα είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει την εργασία της και μετά το γάμο της. Πολλοί γάμοι που έγιναν με παρόμοιες προϋποθέσεις οδήγησαν στην ευτυχία. Ίσως για το λόγο ότι οι άρχικες θυσίες έκαναν τους δύο σύζυγους να καταλάβουν περισσότερο την αξία της κι' εθιμοσύνης που δημιούργησαν μεταξύ τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Πως θέλετε να σας βλέπουν οι άντρες;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Κρέμα για το πρόσωπο

Για να φτιάξετε μια κρέμα για το καρύδι του προσώπου σας απ' τα μακιγιάζ, λιώνετε σε μπαιν-μαρί 75 γραμμ. 2 πτρο κερι και 300 νερού. Ε

Λαίον θαερείτης. Επω, διαλύετε χωριστά 1/2 γραμμ. θόρακα απ' 120 γραμμ. ζεστό νερό (θερμοκρασία 60 βαθμών περίπου). "Ανακατεύετε τα δύο υγρά, προσθέτοντας αργά-αργά το δεύτερο στο πρώτο και χτυπώντας συγχρόνως το μίγμα σάν να φτιάχνετε μαγιονέζα.

Ιταλικό φαγητό

"Ενα πολύ νόστιμο ιταλικό φαγητό, το λεγόμενο «όσο μπουκό», γίνεται με τον εξής τρόπο:

"Αγοράζετε 1 κιλό παστέλιους ποδι (για 5 άτομα). Ζητάτε απ' το χοσάπτι να σας τ' κ' με το πρώτο σου σέ στρογγυλά φεγάκια πλάτος 3 πόντων περίπου, έτσι ώστε το καθεύνα να έχει κι' ένα κομμάτι κόκκαλο με με. δολλί. "Αλευρώνετε ελαφρά και τα γασοίτε σε μέτρια φωτιά, μ' ένα 1/2 γμα από 30 γραμμ. θούτορο και 3 κουταλιές λάδι. Προσθέτετε 2 κουταλιές φιλοκομμένο κρεμμυδι. "Αφού πάρουν όλα χρώμα, σβύνετε μ' ένα σπότη νερό κι' άλλο ένα άσπρο κρασί. "Αφού σβύνετε, ρίχνετε το σχετικό 1/2 λατοπίπερο κι' αφήνετε να σιγοβράζει μια ώρα. Προσθέτετε 300 γραμμ. ψίχα

Κόκκινο πρόσωπο

"Αν είναι πολύ κόκκινο το πρόσωπό σας, πάρτε 200 γραμμάρια φυλά κισσού και βάλτε τα να μουσκεύουν επί 3 ημέρες σε μισό κιλό 1/2 σπρω κρασί. "Επειτα φιλτράρετε. "Απ' το υγρό αυτό παίρνετε 1 κουταλιά του γλυκού την άραιωμένη μ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό, θουάτε 1/2 να θαμπάκι στο μίγμα και περνάτε μ' αυτό το πρόσωπό σας.

Το «πεύπουλο» της πούντρας

"Εχει άρχισι να λερώνεται το σπώ, πολλοί της πούντρας σας απ' το 1/2 πούλο, ζεστό νερό (θερμοκρασία 60 βαθμών περίπου). "Ανακατεύετε τα δύο υγρά, προσθέτοντας αργά-αργά το δεύτερο στο πρώτο και χτυπώντας συγχρόνως το μίγμα σάν να φτιάχνετε μαγιονέζα.

Το «πεύπουλο» της πούντρας

"Εχει άρχισι να λερώνεται το σπώ, πολλοί της πούντρας σας απ' το 1/2 πούλο, ζεστό νερό (θερμοκρασία 60 βαθμών περίπου). "Ανακατεύετε τα δύο υγρά, προσθέτοντας αργά-αργά το δεύτερο στο πρώτο και χτυπώντας συγχρόνως το μίγμα σάν να φτιάχνετε μαγιονέζα.

Το «πεύπουλο» της πούντρας

"Εχει άρχισι να λερώνεται το σπώ, πολλοί της πούντρας σας απ' το 1/2 πούλο, ζεστό νερό (θερμοκρασία 60 βαθμών περίπου). "Ανακατεύετε τα δύο υγρά, προσθέτοντας αργά-αργά το δεύτερο στο πρώτο και χτυπώντας συγχρόνως το μίγμα σάν να φτιάχνετε μαγιονέζα.

Άσκησης για το λαιμό

Τρεις άσκησης διατηρούν τη φρεσκάδα και την ελαυγία του λαιμού, αν γίνονται ταχικά πρωί και βράδυ, από 6 φορές η καθεμιά:

- 1) Στέκεσθε προσοχή, με τους ώμους προς τα πίσω, το κεφάλι ψηλά και το πηγούνι προς τα μέσα. Γέρνετε σιγά-σιγά το λαιμό προς τα εμπρός κι' ύστερα προς τα πίσω, όσο περισσότερο μπορείτε. Ξαναγυρίζετε έπειτα σ' αυτήν αρχική στάση.
- 2) "Απ' την ίδια αρχική στάση, στρίβετε το κεφάλι σας από αριστερά προς τα δεξιά κι' έπειτα από δεξιά προς τα αριστερά.
- 3) Δίνετε στο κεφάλι σας μια κυκλική κίνηση γύρω απ' τους ώμους σας, από αριστερά προς τα δεξιά κι' από δεξιά προς τ' αριστερά.

Για τους ώμους και τα μπράτσα

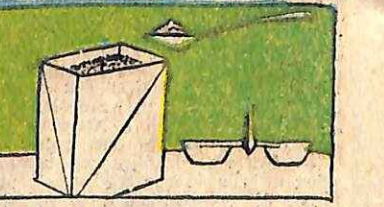
Μία γυμναστική άσκηση που ωφελεί πολύ τους ώμους και τα μπράτσα, είναι η εξής: Στέκεσθε σε προσοχή, με τους ώμους προς τα πίσω, σπύζετε τα χέρια σας οριζόντια, γυρίζοντας τις παλάμες προς τα πάνω. Σφίγγετε τις γροθιές σας και νω. Σφίγγετε σιγά-σιγά τους αγκώνες σας, ώπου ν' αγκυλωθούν οι γροθιές στους ώμους. "Επειτα ελαττώνετε οριζόντια τα χέρια σας, με μια απότομη κίνηση.

Για τους ώμους και τα μπράτσα

Μία γυμναστική άσκηση που ωφελεί πολύ τους ώμους και τα μπράτσα, είναι η εξής: Στέκεσθε σε προσοχή, με τους ώμους προς τα πίσω, σπύζετε τα χέρια σας οριζόντια, γυρίζοντας τις παλάμες προς τα πάνω. Σφίγγετε τις γροθιές σας και νω. Σφίγγετε σιγά-σιγά τους αγκώνες σας, ώπου ν' αγκυλωθούν οι γροθιές στους ώμους. "Επειτα ελαττώνετε οριζόντια τα χέρια σας, με μια απότομη κίνηση.

Για τα έσπρια

Για να μη πάσουν μαμονία τα έσπρια, το σιτάρι, κλπ. ρίχνετε μια κουταλιά αλάτι στο έσπριο, το κουτί όπου τάχτε φυλαγμένα. "Ανα-

μεσα στα έσπρια και στο αλάτι, στρώνετε ένα λεπτό χαοτί, για να χωρίση μεταξύ τους.

Για το γλυφό νερό

"Αν το νερό που πλένεσθε είναι γλυφό, πηγάδιον, κάνει κακό στην επιδερμίδα. Μπορείτε όμως να το διορθώσετε, προσθέτοντάς του μια πρέζα σόδα του φαγητού.

Η πικράδα στα άντidia

"Η πικράδα που έχουν συνήθως τα άντidia, μπορεί να λείψει, αν προσέστε στο νερό, μόλις άρχισι να έρθει, το ζουμί μισού ή ενός λεμονιού. "Αναλογάστε την ποσότητα των χόρτων. "Αν τύχη να μην έχετε λεμόνι, έρσαστε τα άντidia κι' έπειτα στραγγίστε τα από ένα τούλιαν.

Η μυρωδιά του λαιχάνου

"Η άσχημη μυρωδιά που ακορπίζει το δράσιμό του λαιχάνου, ελαττώνεται, αν τον άλλαξετε το νερό μόλις πάρη μια θρόσι, και προσέστε στο δεύτερο αυτό νερό (που πρέπει να είναι θραστό) λίγο ξόδι κι' ένα φλυτζάνι τοιμήνη ψίχα ξεροφ ψωμιού τυλιγμένη μέσα σ' ένα πανάκι.

Είχα μ'α πολλή δίκαιη ύποθεσι με κάποια κρατική μας ύπηρεσία. Μια άπαιτησι, ας πούμε καλύτερα. Με άλλα λόγια, είχα να λαβαίνω. Το κράτος μου κρωτούσε. Δεν καθορίζω ακριβώς για ποιο λόγο μου ώφειλε, γιατί έτσι θα μπορούσα να εκθέσω την ύπηρεσία. Έξ' άλλου, δικαίωμα μου είναι να κρατήσω εκειούθεια. Μπορώ, όμως, να σας πω το ποσόν, απάνω κάτω. "Ας πούμε τριάντα ολόκληρα χιλιάρια. Το ύπουνο είδε εγκρίνει κατ' άρχην αυτό το ποσόν, είχαν υπή ύπονάφες, μονογράφες και σφραγίδες, όλα εν τάξει. Τρεις μήνες μου στείχισε αυτή η διαδικασία, για να σπρώχνω τα χαρτιά από διεύθυνσι σε διεύθυνσι, από τμήμα σε τμήμα, από πρωτόκολλο σε πρωτόκολλο κι' από σφραγίδα σε σφραγίδα. Κι' όταν με πληροφορήσαν πως η ύποθεσι μου αυτή έληξε, είπα: "Δόξα σου ο θεός άρνει κανείς άλλα πάντα βόαικε, το δικό του!"

Διλαδθ, δεν είχα λήξει ακριβώς. "Εμενε να ε.σπρώξω το κρημα. Αυτή μονάχα η λεπτομερεία. Άλλα για να εκτελεσθθ αυτή η λεπτομερεία, έπρεπε να προσληθθ μια άλλη. Να δώσω την ύπηρεσίη του και ο διευθυντής του λογιιστοίου, τυπικά πράνυμα. "Ενώ δεν ήξερα πως χρειάζόταν κι' αυτός ο τύπος, "Αφελής όπως είμαι, παρουσιόστηκα κατ' ευθείαν στον ταμία.

"Ενα ένταλμα έτοι κι' έτοι. "Αναδίοσσε τα χαρτιά του. "Δεν έχει έρθει ακόμα. Θα είναι εις χειράς του διευθυντού. "Λέτε ναδθ με αύριο; "Ο ταμίας με κύτταξε παράξενα πάνω από τα προσωδωμικά νιαλιά του.

"Αδριο, είπε σάν ν' άπορούσε. Φερεσι!.. "Τότε θα πάω να τον πασακαλώσω. "Για δοκιμάστε. "Ανέδθηκα δύο πατάμια. Διευθυντής λογιιστοίου, χτύπησα την πόρτα. Καμιά απάνοσι από μέσο. Ξαναχτύπησα. Το ίδιο. Στο τρίτο χτύπημα, απάντησε μια βαροιά, ύπηρεσι φωνή: ("Εμπροσός!"). "Εβγάλα το καπέλλο μου και άνοιξα. "Ενας άδυνάτος, ηλικιωμένος κύριος, με στεγνή φυσιογνωμία, ήταν σκυμμένος πάνω σε κάτι χαρτιά και ούτε άδωσε καμιά προσοχή στο έμπα μου. Το κεφάλι του σκυμμένο, με μία ευδρόεια που δεν θα την είχα ούτε ο "Αινοταίν, όταν παόσιζε ν' ανακαλύψη το σκεπτικότητα. Με είδε δέκα ολόκληρα λεπτά σπληνμένο μέσα στο γραφείο του, χωρίς να καταδεχθί να σηκωθεί μια ματιά του, χωρίς να με είχε ξεκαρσί. Σε μια στιγμή χτύπησε το πλάδιον. Το πήρε, "Αύρα θ' αντιληφθθ την παρουσία μου" είπα μέσα μου. "Άλλα, όχι. Μίλησε και ξανάκωθε τη μούρη του στα ένγραφα του. Πέρασαν άλλα δέκα λεπτά. Και τότε, χωρίς ούτε να βήσω, ούτε να κάνω τον ελάχιστο θουρο, παρόπσε τα νιαλιά του και με κύτταξε εκ των κάτω προς τα άνω.

"Ορίστε! είπε αούτορά και άγρια. "Κύριε διευθυντά, ύπάρχει κάποιο ένταλμα, επ' όνοματι Στυλιανού Μπάρκα. "Ενώ είμαι. "Ουλομέτρησε κάτι κοωματιστά χαρτιά που είχε. "Εδώ είναι. "Παρακαλώ, έχετε την καλωσύνη να βάλετε μια ύπηρεσίη, για να το ειοπαώσω. Μου έρρε, ένω παγερό θλάμμα, κάτω από τα πυκνά του φρύδια. "Πρέπει να ελέγξω πρώτα. "Να περιμένω να το ελέγξετε. "Πότε θα το ελέγξετε, κύριε διευθυντά; "Όποτε το ελέγξω!

"Ξανάβαλε τα νιαλιά του κι' έσκυψε πάλι στα παλιόχαρτά του. Διλαδθ, δεν ύπάρχει κουδέντα πιά. "Εμεινα για λίγο σαστισμένος. "Η απάντησή του μου είχε φέσει μια αλλόκοτη ψυχική και πνευματική κατάστασι. "Με συγκινεί, τολμήσα να πώ. Δεν μπορείτε να μη καθορίσετε μια πιθανή ήμερομηνία, απάνω κάτω; "Όχι, κυρίως βροοντέρα και κοστή. "Υποκλίθηκα κι' έφυγα. Άρρησα να περάσουν τρεις μέρες και ξανάπερασα. "Ενινη η ίδια σκηνή. Χτύπημα, άνοιγμα, σκύψιμο το κεφάλι του αούτος, όρθιος ενώ, δέκα λεπτά άναμνησι. "Κύριε διευθυντά, Στυλιανός Μπάρκας. Για καίνο το ένταλμα. "Δεν το ήλεγξα ακόμα. "Και ουδέν έτερον. Πέντε φορές ανέδθηκα τα σκαλοπάτια του, για να πάρω την ίδια απάντησι.

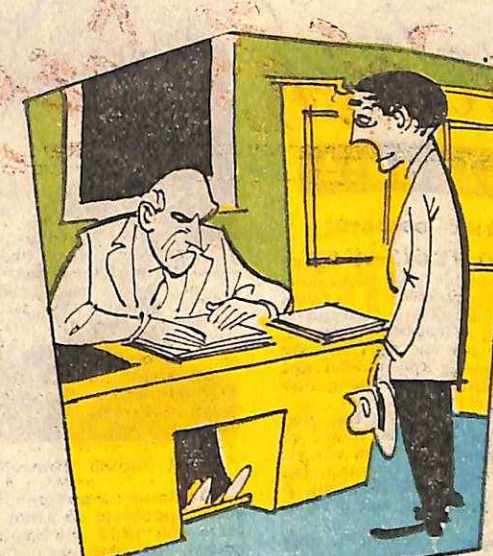
"Πότε θα το ελέγξετε, κύριε διευθυντά; "Όταν έρθη η σειρά του. "Και πότε θαδθ; "Όποτε έρθη.

Την έκπη φορά τούριξα στο συγκινητικό. Κύριε διευθυντά μου, είναι επείγουσα ανάγκη να λάβω αυτά τα χαρτιά, που μου ώφειλε το κράτος. "Εχω υποκρωσίσεις. "Εξάρταται η τιμή μου από αυτό το ποσόν. Σας παρακαλώ...

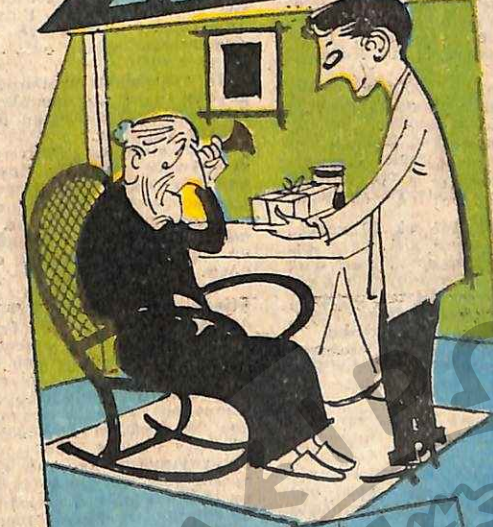
Ούτε γύρισε να με ιδθ. Δεν ύπορούσα να κατανοήσω αυτή την καθυστέρησι. "Η ήταν, επί τέλους, να το "ελέγξω; Μία ματιά θάρσινε στα νουμέρα και στα δ'ακιολογητικά, και θάδασε μια μονοφωνή. "Όμως, όχι. Μήπως με είχε πάρει άσανε από κακό μάτι; "Επειτα από την τελευταία μου άκορη επιόκωψι, καθώς κατέβαινα τα σκαλοπάτια, έπρεσα απάνω σ' ένα ννωστό μου, όνοματι Γρηγόρη.

ΕΙΣΤΟΡΙΕΣ της ζωής

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τα μέγιστα μέσα

"Τι θές εδώ; με ρώτησε. "Αυτό κι' αυτό! Το ένταλμα είναι έτοιμο. Και τυραννιέται τώρα ένα υψώ. "Πο ές τότε το ένταλμα; "Ο διευθυντής του λογιιστοίου. "Ναι. "Όρεσι! έκανε κι' έκεινσε, όπως είχε κάνει κι' ο ταμίας. "Αν το πάρς σ' έξη υψών, ν' αναψς κερι. "Σοβαρά μιλάς; "Δεν έχεις ακουστά περί Χαρτούμπα; Κεράτο βρονκωμένο. Βράχος! Αυτός είναι ικανός να σε λυώση στα πόδια σου δύο χρόνια. "Μα για ποιο λόγο; "Ετοι. "Όταν είναι να λάβη άνθρωπος, του βναζει την πίστι ανάποδα. Στραδοέυλο με δλη την σπείρα. "Απ' την σπείρα του το δίνει; "Όχι, αλλά ευχαριστιέται να βασανίση τους ανθρώπους που περτούν στα κέρια του. "Διλαδθ, πρέπει να βάλω κανένα μέσο. "Μεσα; έκανε ο Γρηγόρης. Δεν περνάνε σ' αυτόνε. Τον τρέουν ύπουνοί τον Χαρτούμπα. "Ενώ, όμως, έβαλα. Είχα δύο γνωστούς βουλεύτας. Τους έστειλα, τους έδωσα. Παραουσιόστηκαν στον ύπουνο και όταν έστειλε τον ιδιότερο του, τον απέπεισε. Κατέφυγα σε κάποιον ξάερσο που και τον πασακάλεσε να μεσολάβησθ. "Αφώντων άναπημέ μου. Είναι ικανός να μου κόψη την καλή μέρα.

Είχα απειλησθί πιά κι' έκλεινα τον τρίτο μήνα της άναμνησθ. "Ετι απειλημένος καθόμουν στο καφεναίο κάποιο άπονημένο και σ' αυτή την κατάσταση με πέτυχε ένας άλλος γνωστός μου, ένας όνυατ. "Άλέκος. Με ρώτησε τι έκω. Του είπα. "Ενας ο Χαρτούμπα... "Μεσόνι, μου λέει.

"Δεν τον ξέρεις. "Άλέκο. "Εδώ πήγαν βουλεύται, του υίλησε ο ύπουνος Κι' έσυ μου λές μεσόν; "Εξάρταται από το μέσον Στέλιο. "Από το πρόσωπο που θα σου μιλήσω. Θες να πάσες; Λεσά σου εντός 24 ώρών.

"Πως θα τα πάω; "Στην όδον Νίκης 86 είναι το κούρειο "Χρυσό Ψαλίδι". Θα πιάς τώρα και θα ζητήσεις τον υπαυρητή το Χριστοφόρο. Είναι ένας υνυαλέος κούρεας, πολύ καλός άνθρωπος. Θα το πής να σε κούρεισθ. "Και δά μου δώρη 30 χιλιάδες; "Έχεις άρεσι για καλωμηνόρια, βρε "Άλέκο. "Βρε άκούς τι σου λέω. Αυτός ο Χριστοφόρος ευρίζει το Χαρτούμπα είκοσι χρόνια. Θα του πιάς, λοιπόν, τα καθεκάστα. Και το ζήτημά σου, τελίως. "Εμπήκες στο νωμια; "Η μάνα του Χαρτούμπα να σηκωθθ από κει που βρίσκεται και να του ζητήσει το κατήρι. Δεν θ' έπ' περάσθ. Στο 2 ό'τοποσο, όμως, δεν άναίται ποτέ. Του έχει άδυναμια.

"Είναι δυνατόν να απυαθθση άνθρωπο ο Χαρτούμπα; "Και τα πιά στραδοέυλα ακόμα, έχουν κάποια άδυναμια. Στέλιο, λοιπόν, αυλάκι!.. "Έκανα όπως μου είπε. "Απάνω στο κούρειο είπα τον πόνο μου στο Χριστοφόρο, έναν τυπο πολύ συμπαθητικό. "Μου δίνετε τ' όνομά σας. Του τώδωσα, το σπείρισε. "Το πωσι στις όκτώ ες περσιν για εύρισμα ο κύριος Γιάννης. Αυτά κατά τις έννηθά περσινε από δω.

Το είπε με πεποίθησι, που κλόνισε λίγο τη δυσπιστία μου. Και σιμολών πως δεν είχα πολλές ελπίδες. Άλλα το πωσι που πήγα στο κούρειο, αντίκρουσα το χαμόγελο του Χριστοφόρου. "Εν τάξει, μου λέει. Να πάτε κατ' ευθείαν στο ταμείο!

"Και" ευθείαν στο ταμείο και το ένταλμα έκει. Μου μετέδθηκαν τα τριάντα χιλιάρια και δεν το πίστευα. Τούριξα για το κούρειο, να ευχαριστήσω το Χριστοφόρο. "Θα δεχόσθ ένα μικρό ύψος, κύριε Χριστοφόρε.

"Α, όχι, σας παρακαλώ. Δώρα δεν δέχομαι, δεν είμαι μεσάζων. Άλλα, αν σας άρεσε το κούρειά μου, θα ευχαριστήσω να σας έχω πελάτη. "Σ' ευχαριστώ καλώς μου άνθρωπε. Ταίρια από την κεφαλή μου δεν δε ίδη άλλος κούρεας.

"Ευχαριστώ και τον "Άλέκο. "Από τον πόνο σημείωσθ, μου είπε. "Οτι κόβω ανθρώπους έχει τον άνθρωπο που τον επηρεάζει. Μόνο να έσας να τον βοηθς.

Και άντε να βρής τώρα ποιο πρόσωπο επηρεάζει τον κύριο Θεοράνη Σβίδη, άλλο στραδοέυλο του Δημοσίου. "Εδώ το ζήτημα δεν ήταν να ένταλμα. "Ηταν για κάποιο καταπατημένο οικόπεδο στενού συννεύσις μου. Δεν ζητούσα παρά δικαιοσύνη. Και όλοι έέρσινε πως το μόνο δύσκολο που ύπορούσε να βρής στο τόπο μας, είναι το δικό σου, που παντάς όταν έλπε να κανέ με πονηρούς έχθρους. "Ευεία είχαμε τους τίτλους μας, άλλα ο αντίδικος είχε ένα κομμάτι από το οικόπεδο. Αυτός ο κ. Σβίδης ήτανε προσητάμενος της τεχνικής ύπηρεσίας που είχε

τό βέτο σ' αυτή τη διαφορά. Αυτή θα άφαινε από τον άποψαι και θα έλεγε: Το διαφιλονεικόμενο κομμάτι θα το πάρει έτούτος ή θα το κρατήσει αυτός που τ' άρπαξε. Πληρώνοντας τρεις κι' όνδόντα. Και είχε αυτή την υπόθεση ενάμιση χρόνο στα χέρια του. Όταν πήγα σ' αυτόν, μου έδειξε ένα δούλο φακέλλους.

—Σέρεις αγαπητέ μου, πόσες τέτοιες υποθέσεις έχουμε; Ό-οίστε!

—Δέν ζήταμε παρά το δικό μας.

—Όλοι το δικό τους ζήτανε. Με τη σειρά σας...

Όπως πληροφορήθηκα, έτούτος ήταν στραβόβουλο, αλλά λυκούμιαλο. Σφαίριζε με το μπαλόνκι. Και είχε κι' ένα άλλο ελάττωμα. Τραυλίζε τις υποθέσεις συστημιακά. Συμψήφισα, λοιπόν, τη σοφή διασφάλιση του 'Αλέκου: Το ποσοστό Ρωτώντας, πάντα μαθαίνεις. Και το πρόσωπο που είχε επιφορμή άπάνω του, ήταν ή νιανιά του.

—Η νιανιά του; —Μάλιστα. Είναι ένα κούφταλο ένεννιντα δύο έτών και το λατρεύει. Μένει στο ίδιο σπίτι, στο κάτω πάτωμα. Έτσι έψπες τη νότα, ή ποίηση σου τελειώνει.

—Και ποιος θα με παρουσιάσει στη βάση;

—Μόνος σου. Θα πάσης ένα κουτί λουκουμιά που της άρσενονε και θα πιάς. Θα της φίλησης το χέρι και θα της πης την υπόθεσή σου. Καλό είναι να της πης, έτσι άπάνω στην κουβέντα, ότι είχες ένα θείο άπάστρατο λοχαγό του πυροβολικού. Αυτό το θάσος είχε ό άντρας της μακαρίτης εδδ, και σαραντα χρόνια. Αυτό θα την συνκίνησει. Μόνο να μιλάς δυνατά, γιατί είναι βαρούκοι.

—Ήτανε ξεπλωμένη σε μία κουινιά πολυθρόνα κι' έπαιζε κομπολόι. Στο τραπέζι, δίπλα της, μια κουτα καφέ. Της φίλησα το χέρι.

—Ποιος είσαι σύ, παιδί μου; με ρώτησε με φωνή άπίθανα έντονη για μια γριά 92 έτών.

—Δέν με ξέρεις, είπα. Άκουσα όμως...

—Τι; Τι είπες παιδί μου; φώναξε.

Κι' έκανε κωνί τη χούφτα της στ' αυτί.

Πλησίασα το στόμα μου στο χωνί και της είπα:

—Το δικό μας ζήταμε, νιανιά. —Αμ βράικε, κανένας το δικό του στην κοινωνία, όπως κατάντησε, παιδί μου.

—Αν ζούσε ό θείος μου ό λοχαγός...

—Λοχαγός; Τι λοχαγός; —Τού πυροβολικού.

—Είχες θείο λοχαγό του πυροβολικού.

—Μάλιστα. Τόν Ξενοφώντα τόν Παπαδόπουλο.

(Όνομα ανύποκτο).

—Σάν να τόν έχω άκούστα...

Τήν ευχαρίστησε ό λοχαγός. Άράδισα μερικά συνκινητικά κι' έστρεψα στο θέμα μου.

—Από τόν ανήπισό σας εξαρτάται το δικό μας, νιανιά. Άν τού πήπε πεις δυο καλά λόγια. Να μου επιτρέψετε να σας προσφέρω κι' αυτά τα φτωκά πράντια. Λίγος καφές και λίγα λουκουμιά.

—Ελαψέ το βλέμμα της.

—Θα τού μιλήσω, παιδί μου. Γράψε μου τ' όνομα κι' έννοια σου. Κι' έλα αύριο από δω...

Της ξαναείλησα το χέρι. Πέρασα τ' άλλο άπόνεμα. Πάλι με καφέ και λουκουμιά.

—Νόσας καλά, παιδί μου. Γιατί τ' άρεσινά, τελειώσανε...

—Αλλά είχε τελειώσει και το ζήτημά μου. Σε μία βδομάδα είχα βρή ή άπόφαση.

—Η άλλη περίπτωση που είχα ήτανε με διευθυντή έφορίας. Μόνο που άκούσ αυτόν τόν τίτλο, σέ πιάνει τρεμολιά. Μου είχαν βγάλει τή δόλωσι σκάστη, γιατί είχα ξεχάσει να περάσω ένα εισόδημα 18 δραχμών. Και μου κοπάνησαν τόν τριπλάσιο φόρο απ' ό-σο θάπρεπε να πληρώσω. Κάπου είκοσι χιλιάδες.

—Θα πάω στο διευθυντή της έφορίας να διαμαρτυρηθώ, είπα ό-ταν μου πήρε ή καταδίκη.

—Μην κάνεις τόν κόπο. Μόλις τού πης τί ζητάς, θα σε βγάλει έξω με ήε απρωξίες, ότανει να ή

Αετομιά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΕΡΤΑΪ

Η ΑΝΝΑ ΦΩΝ ΣΟΥ, που είχαμε παρακολουθήσει ως τώρα μόνο σε έργα πρόζας, είναι ή έκπληξη της φετεινής σεζόν. Πράγματι, στο έργο τού «Περροκέ», όπου έκανε προχτές την εμφάνισή της, ως πρωταγωνίστρια, τραγουδίζει και χορεύει μοντέρνους ρυθμούς σαν φτασμένη γεντίστα.

Στο νέο θεατρικό είδος, που θα παρουσιάσει σε λίγες μέρες το θέατρο «Μετροπόλιταν», με τόν τί-τλο «Όπαι» έγραψαν μουσική, έκ-τός από τόν Μίκη Θεοδωράκη, ό μαέστρος κ. Γιαννίδης και ό Μαν-χάιτης.

Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί, πριν άρκετά χρόνια στο θέατρο «Ντο-ρέ», με την επιθεώρηση «Περροκέ-ρασ», στην οποία επίσης έγραψαν μουσική τρεις μαζί συνθέτες.

«Οι καθαρίστικες της Βου-λγής» θα είναι ένα από τα πιο πι-καντικά επιθεωρησιακά νούμερα, που θα δοίμε στη φετεινή επιθεώ-ρηση του θεατρου «Πέρις».

Με τη λήξη της χειμερινής σε-ζόν, ό Κώστας Μουσουρίτης δέχεται τη συνεργασία του με τήν Άλκη Βουγιουκλάκη.

Γιά τόν έρχόμενο χειμώνα, όπο-νίπρες πρωταγωνίστριες τού θέα-σου Μουσουρίτη φέρνουν ή Βέρα Ζαετσίανου και ή Ξένια Καλογε-ροπούλου.

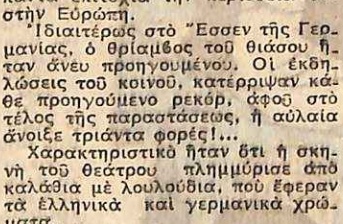
Το φετεινό «Ελληνικό πανη-γύρι» ή μεγάλη μουσικοχορευτική εκδήλωση, που καθιερώθηκε από πέ-ρσι στο Παναθηναϊκό Στάδιο για τήν ένίσχυσι τών Άτόρων Κορσι-δών, θα ποικίλλεται φέτος με πολύ ένδιαφέρουσες καλλιτεχνικές έμφα-νίσεις.

Έτσι, έκτός από τα 20 χορευ-τικά συγκροτήματα και τις 9 ή 17 Ιουνίου στο Παναθηναϊκό Στά-διο, ή υψίστη Ρένα Γουρφα-λάκη και ό εαυθόφωτος Νίκος Ζαχα-ριου της Σκάλας τού Μιλάνου.

Ό θίασος τού «Πειραϊκού Θεατρου» εξακολουθεί με τήν ίδια πάντα επιτυχία τήν περιοδεία του στην Ευρώπη.

Ιδιαίτερος στο «Έσεν της Γερ-μανίας, ό θρίαμβος του θιάσου ή-ταν άνευ προηγουμένου. Οι εκδή-λώσεις τού κοινού, κατέρριψαν κά-θε προηγούμενο ρεκόρ, αφού στο τέλος της παραστάσεως, ή αλλαία άνοίξε τριάντα φορές!

Χαρακτηριστικό ήταν ότι ή σκη-νή τού θεατρου πλημμύρισε από καλόδια με λουλούδια, που έφεραν τά ελληνικά και γερμανικά χρώ-ματα.

Η Νινέτ Λαβάρ

Η Θεανώ Ίωαννίδου

Ό θίασος Ροντήρη, είχε από τώρα προτάσεις να λάβει μέρος το Μάιο τού 1962 στο περίφημο φε-στιβάλ τού Μπέργκεν της Νορβή-γιας.

Στη νέα επιθεώρησι τού θεά-τρου «Άκροπόλ», «Τριαντάφυλλα για σάς», θα κάνουν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους στη σκηνή, δυο νέα άστέρια τού τραγουδιού, ή Τζέννη Βάνου και ό Κώστας Χα-τζής.

Ό θιασάρχης Κωστής Λειθα-δας, είχε μια πολύ πρωτότυπη έμ-πειρία: Έπετρατεύσε έφτά μαθη-τριες τού σκηνογράφου Βασιλά-που φιλοτεχνούν τό έναίο σκηνικό «Σ κανάδα στην έξοχή», που θα παρουσιάσει φέτος στον Έθνικό Κήπο.

Το σκηνικό θα περιλαμβάνει μία μεγάλη πλάξ λουτροπόλεως, ένα ξενοδοχείο, ένα έλεγχικό μπάρ και πολλές κομπίνες.

Οι «Ερμάνες Μπενίτες», πέν-τε μελαφές άδελφές Κουδανέζες, που άποτελούν ένα έξαιρετο φωνη-τικό κοινότητα, γνωστό από τόν κινηματογράφο, είναι μια από τιά πιο άδύνατες έζενες άστράδιου, που θα δοίμε το καλοκαίρι στην Ά-θήνα.

Έκτός από τή Σαρίτα Μοντιέλ, γίνεται ακόμη λόγος για ή Ζάρα Λαάντερ, τήν κορυφαία Γερμανίδα γεντίστα, που είναι σήμερα ή με-γαλύτερη σε ηλικία από όλες τίς έζενες γεντίστες τού τραγουδιού.

Στό άστυονμικό έργο τού κ. Φασκόλου «Θηλεία στο σκοτάδι», που θα ανέδραστο στο θέατρο «Α-πόλλων» (πρώην Άδδθ), ό θίασος Χριστογιαννοπούλου, θα κάνει για πρώτη φορά τήν εμφάνισή της σε ίδιότυπο ρόλο ή γυναιχή ήθοποι-ός της πρόζας Θεανώ Ίωαννίδου.

Το θέμα τού συναρπαστικού θεατήματος τών ταυρωμάχων, άπα-σχολεί τώρα για μία ακόμη φορά τίς άρμόδιες ελληνικές Άρχές.

Πράγματι, ό Γυμνασιάρχης Φ. Ράπτης υπέβαλε αίτησι ενός τών γνωστότερων συγκροτημάτων της 'Ισπανίας, που προσφέρεται με πό-λυ εύνοϊκούς όρους να έλθι για έ-να τρίμηνο στην Έλλάδα.

Έπείστερε από τήν Κύπρο, όπου έκανε τήν εμφάνισή της για τρίτη φορά, μέσα σ' ένα χρόνο, ή γνωστή τραγουδίστρια Νινέτ Λα-βάρ. Ειδικευμένη στο έζενό ρεπερτο-ριο, ή Νινέτ Λαβάρ γνώρισε εκεί σπάνια επιτυχία.

Η Δανάη έμφανίζεται από προχτές στον Κήπο τού Μουσείου ως κορυφαία και δημιουργή μια πολύ συμπληρωτική άτιμωσφαιρα, με τίς ίδιότυπες παρκάτες, τά πικάντι-κα ανέκδοτα της και τά γραμματο-κωστής της με τίς έξυπνότερες ά-παντήσεις της.

Έπειτα από πολύμηνο παρα-μούν στο Παρίσι, όπου έμφανίστη-κε με τό διεθνές μπαλέτο της στο κινηματοθέατρο «Κωμόνα», γύρισε στην Άθήνα ή γνωστή χορεύτρια Άννα Φραγκούλη.

Το δωδεκαμελές μπαλέτο της Φραγκούλη περιλαμβάνει και τρεις Κογκολέζες χορεύτριες!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

δής το πρόσωπό του, νιά να κα-ταλάθης.

Τό είδα, από τή μισρανική πόρτα και μου κόπηκε ή χαλή. Ήταν ή στήνιη που ξεπροβόδιζε ένα φορολογούμενο πελάτη, με τίς λέξεις:

—Νά μάθετε να πληρώνετε, φο-ροφυγάδες!..

Έμαθα πώς δέν υπήρχε στη σταδιοδρομία του περίπτωση πού να δέχτηκε να κόψει μία δέκαρά από φορολογούμενο, γι' αυτό και οι προαγωγές του έρχόντουσαν ή μία άπάνω στην άλλη. Ήταν δυ-νατόν αυτός ό νιστανάνας να εί-χε πρόσωπο που να υποφέρει να τού μαλακώσι τήν καρδιά. Γιατί όχι; Ρώτησα και ξαναρώτησα και μου είπαν:

—Ό Άγιος Ευσέβιος!

—Τί έκανε λέει;

Ναι, ό Άγιος Ευσέβιος. Όχι αυτοπροσώπως, αλλά ή έκκλησία του. Ήτανε μια μακρινή φτωχική έκκλησούλα, όπου ό κ. διευθυν-τής της έφορίας πηγαίνει Τρίτη και Πάρεκευή τ' άπόνεμα, άνα-θε κεί και προσευχόνταν, σαν ευσέβης χριστιανός. Έως νιά να τού συχωρεθ ή σκληράδα του. Και ήτανε φανερό πως τόν Άγιο Ευσέβιο τόν είχε προστάτη τού Άγιο. Όταν ήτανε μικρός και εί-χε άρωστήσει τού θανάτου, τόν είκανε τάξει στη χάρη του.

Δέν χάνω καιρό. Τρίτη άπόνε-μα, με βρήκε πρώτον. Ήμαστέ οι δυο μας μόνο και ή καπνίλα-νάφαισα. Τόν είδα ν' ανάθι ή νάφαισα, τόν άγνια εικόνα, ή άπα-τζέτι, τόν άγνια εικόνα, ή άπα-τζέτι και νά προσευχέται με κατ-νύει. Έκανα τό ίδιο. Άλλά δέν έκρινε φρόνιμο να τού πείσω, ά-μέσως δίπλα — αυτός ό έφορος είναι πονηρός. Είδα, όμως, πως με πρόσεξε. Και τήν άλλη Τρίτη, τόν χαρήσθη με μία κλάισ της κεφαλάς. Με αντιπαρέβησε. Βγή-κα πρώτος και περίμενα στην αυλή, κάνοντας τόν αδιάφορο.

Όταν βγήκε κι' αυτός, τόν αώ-τησα:

—Μήπως έχετε ώρα;

—Έπτά και είκοσι.

Θέε μου, πόσο είχε ήμερέψει ή στενή αυτή φωνισγούνα. Λες και ή θεία κοίτη είχε άπλωθ ή άπα-νι της.

Ότκό έκκλησάκι ό Άγιος Εύ-σέβιος, είπα. Δέν ήξερα ότι ύ-πρχε έκκλησία στη χάρη του. Και είναι μεγάλη ή χάρη του. Έγώ τού έχω άπλωσούνη. Τό-ταν ήμωνα πα-οι, είχα κτυπήσει δαχνητό το πόδι μου. Τότε ένας καθνέρος, όνοματι Ευσέβιος, εί-πε στη υπέστε μου να με τέξη-θώμα! Έκτό το θράσος άσχημ ή-τανε τό τέλειμο που τού άσείρω-σε ή υπέστε μου...

—Είνα; θαυματουργό! είπε ό έφορος. Κι' έγώ σ' αυτόν χρωστά-τό ότι ζω σήμερα...

—Και τώρα (ήρθα από προκεί-μενο) έρχομαι να τόν παρακαλέ-σω νιά με άλλη νενάλη χάρη. Νά δώση φώτισι ό άγιος σε κεί-ναυς που με άδίκησαν.

—Ποιός σε άδίκησιν;

—Η έφορία. Για ένα λάθος 18 δραχμών, μου άπέσπωσαν τή δη-λώσι και μου κατελόνισαν να πλη-ρώσω όλόκληρη, περιουσία. Και πού να τά βρω; Έως ή χάρη του με βοηθήσει...

—Σε ποιά έφορία υπάγεσαι;

—Στήν 47η!

—Έκοψε τό βήμα του.

—Τί όνομά σου;

—Στυλιανός Μπάσκακ.

Έθναλε ένα κασόνε και τό ση-μείωσε. Λίγος και ό ήληδνα από τή χάρη μου. Τότε ό κ. έφορος μου έοριζε ένα βλέμμα πού με διαπέρασε σαν ένχειριδιό μου με βάθη που είναι μου και μου εί-πε:

—Άκούστε, κύριε Μπάσκακ. Αυ-τά τά κόλλα να πιάς να τά κνή-ς άλλοι. Άσε στην ήσυχία τόν τόν Άγιο Ευσέβιο και τά ταξίδια σου κα οπείδω να πληρώσει, νιά τή σου στείλω έντάλη προσωπικής κροτήσεως Γι' αυτό κράτσα και σημείωσι.

Δέν έξωω πόση ώρα έμεινα άκί-ντος σάν φακίνας σε καταλη-ψία. Όταν συνέλθω, ό ευσέβης έ-φορος είχε φύγει. Και είπα φευ-γόντας: Ναι, κάθε άνθρωπος έ-χει και τόν άνθρωπο που τόν έ-πηρεάζει. Άλλά σ'όυτε έφορους, δέν περνάει ούτε άγιος. Δέν έζω-νιά παραπάνω τί ή νεράι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αθηναϊκό μυθιστόρημα από Ίωάννα Αναγνωστόν-Μουσκούβαλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ό Γιώργος τραυματίζεται σο-βαρά σ' ένα αυτοκίνητο στικό δυ-στυχία και χαροπαλεύει κυριο-λεκτικά στο νοσοκομείο. Όταν συνέρχεται, ζητάει να τόν έπι-σκεψή ή δακτυλονόμος του και παρακαλεί επίσης τή Σούλα να τόν βοηθήσι στις υποθέσεις του. Και πρηνάματα παρ' όλες τίς δικές της δουλειές στο γρα-φείο και στο δικαστήριο, ή Σού-λα άναλαμβάνει, μία υπόθεση τού Γιώργου για μία στωχία κοπέλα, που τήν κατηνορούσαν, άδικα όμως, πως είχε κλέψει από τή τα-μείο του καταστήματος, όπου έρ-ναόταν. Ένα άρεκτα σημαντικό ποσό. Η Σούλα έννιζείται με άάρρος κι' ό πρόδερος άδώνων τήν κατηνορούμενη.

9ον — Τώρα! φώναξε, ή μικρή άστράφοντας από χαρά. Τώρα, που έζωω τίς κακούς είναι ό κόσμος, θα φυλάγωμαι κι' από τόν ίσκιό μου.

Έθναλε νά πληρώσει. Η Σού-λα όμως ήταν τόσο ευτυχισμένη, πού δέ δέχθηκε. (Έξ' άλλου κι' ή κοπέλλα φανόταν πολύ φτωχιά).

—Άσε, της είπε, δέν πειράζει. Κάνε μόνον μία προσευχή να γίνη καλά ό κύριος Σινίδης.

—Χίλιες προσευχές θα κάνω, φώναξε ή κοπέλλα. Και θάρω να τόν ίδω να τόν ευχαριστήσω.

Ό ήλιος έλαμπε έξω με θαφνι-κή λαμπρότητα μέσα στο χειμώ-να. Ή έτσι τής φανόταν; Προπα-τούσε στην όδω Σταδίου με βήμα σίγυυρο, με τό κεφάλι ψηλά, κι' έσφιγγε τό χαρτοφύλακά της, τρυ-φερά σάν να ήταν ζωντανό πλά-σμα.

Η επιτυχία της της είχε δώσει αίσιοδοξία. Ήταν τόσο χαρούμε-νη, πού είχε τήν πεποίθησι πως ό-λα θα ήγιναν καλά, πως στις τρεις πού θα ήγιναν στο νοσο-κομείο θα της έλεγαν ότι ό αγα-πημένος της βρισκόταν εκτός κιν-δύνου.

Κύτταξε τό ρολόι της. Είχε κιόλας άρχήσει. Ό Δήμιος θα τήν περίμενε με άνυπομονησία, δέ θα δικαιολογούσε τήν καθυστέρησι. Παρ' όλα αυτά, τάχυνε τό βήμα της.

Πρέπει να πεταχτώ μία στι-γμή από τό γραφείο τού Γιώργου. Όση αίσιοδοξία και να της εί-χε, φέρι ή επιτυχία της, δέ μπο-ρούσε να ήσυχάσει. Μέσα βαθεία στην καρδιά της έννοιας κάποιον άόριστο φόβο.

—Αν τηλεφώνησαν από τό νο-σοκομείο.

Άρχισε να τρέχει σχεδόν. Κι' έ-φθασε στο γραφείο λαχανιασμένη. Καθώς άνοιξε όμας όρμητικά τήν πόρτα κοκκάλησε.

ΞΕΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ

Στόν καναπέ καθόταν ένας άν-τρας. Ένας νεαρός ίσαμε τό πολ-ύ είκοσι δύο χρόνων, πού φορού-σε μία φανέλλα σπόρ. Στά νονα-τά του, ξεπλωμένη ή Κική, δεχό-ταν τά χάδια του σάν ναζιάριχη γατίτσα. Μόλις τήν άκούσαν πε-ταχτήκαν κι' οι δυο τους. Στάθι-κε ή Σούλα στο κατόφλι, πιο ντροπιασμένη αυτή από τήν άλλη.

—Όρα! πρόφερε, προσπα-θώντας να πάρη ύφος ανώτερο.

Η Κική όμως έβαλε τή φωνή:

—Σας παρακαλώ. Πώς υπαί-νετε έτσι; Χτυπάς ό κόρμος...

—Έχεις μούτρα και μιλιάς; φώναξε άγριεμένη ή Σούλα.

—Γιατί; έκανε μ' όλη της τήν άναίδεια ή δακτυλονόμος. Τί σας έκανα; Τί σας πείραξα; Η δου-λειά μου είναι έν τάξει. Έξ' άλ-λου, δέν έζωω νάσαστε σείς ή προϊσταμένη μου... Αυτό έλειπε νάχω δυο από πάνω από τό κεφά-λι μου!... Νά τα μας!

Στό μεταξύ, ό νεαρός είχε εξα-φανιστή, είχε γίνει καπνός, κι' ή Κική με κινήσεις ήμερες και φιλά-ρεσκες συρρίζε τά μαλλιά της.

Κατάλαβε ή Σούλα πως δέ μπο-ρούσε να τά βγάλη πέρα με μία τέτοια κοπέλλα.

Πήρε λοιπόν τό πιο άστυπρό της ύφος και ρώτησε τυπικά:

—Υπάρχει κανένα νεώτερο; Μήπως τηλεφώνησαν από τό νο-σοκομείο;

—Ναι, έποκρίθηκε μουρωμέ-νη ή άλλη. Είχαμε ένα τηλεφώνη-μα από τό νοσοκομείο.

Η καρδιά της Σούλας σπαρ-τάρησε. Παρ' όλιγο να έφανώσι-π. Μήπως... μήπως δέν είναι καλά; ρώτησε με φωνή κοιμμένη.

Η Κική, χωρίς ν' άπαντήσει, έ-δειξε τό σημειωματάριο, όπου ση-μειώνει τά τηλεφωνήματα.

Πιό πεθαμένη παρά ζωντανή, διάβασε ή Σούλα:

«Υπόθεσι Τάνου... Με κάθε τρόπο να μίν άμεληθή».

Όλη της ή άγωνία μετεβλήθη σε τρελή χαρά. Η υπόθεσι αυτή ήταν άκρίβως εκείνη πού είχε δι-καστή πρό όλώνων λεπτόν της ώ-ρας. Είχε δικαστή κι' είχε κερ-δήσει...

Δίπλα στη χαρά για τήν επι-τυχία, σάν άστραπη ήθε και δεύ-τερη χαρά να της ζεστάνη τήν καρδιά:

—Θα είναι καλύτερα, νιά να μπορώ να σκεφθώ, να θυμηθώ.

Γύρισε στην Κική, πού είχε βγάλεϊ τό καρφεράκι της και χτε-νίζόταν με όλη της τήν ήσυχία.

—Ήταν ό ίδιος στο τηλέφωνο; ρώτησε.

Λες και τόκανε επίτηδες να τή βασανίστη, ή μικρή άποκρίθηκε σάν να μη καταλάβαινε:

—Τί είπατε;

—Παιδί μου, σου μιλά έλλη-νικά. Πρέπει να καταλάβης. Ό ί-διος ό κύριος Σινίδης τηλεφώνησε;

—Όχι! Από τό νοσοκομείο!

—Πού θέλετε να έζωω; άπο-κρίθηκε άδιόφορα ή κοπέλλα βα-στώντας ένα τσιμπιδά άνάμεσα στα δόντια της.

—Άλλο τίποτε; ρώτησε έξω φρενών ή Σούλα.

Τής έδειξε μερικά όνόματα ή Κική. Ήταν όνόματα πελατών, πού είχαν έρθει για τίς υποθέσεις τους.

—Τους είπα τήν άλλη έβδο-μάδα, έξήγησε ή Κική, με ύφος περιφρονητικό.

—Καλά. Έτσι να λες σε ό-λους!

—Τό ζέρω!

Και πάλι ή άπάντησι άκούστη-κε αβάδερη.

Τά νεύρα της Σούλας, δέ βα-στούσαν άλλο.

—Άκουσε, παιδί μου, της εί-πε κοφτά. Ν' άφήσης πάλι τό κλειδί

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΥΣ

στο θυρώρό. Κι' αν παρουσιαστή ανάγκη, τηλεφώνησε μου σ' αυτό τόν άριθμό.

Έδωσε τόν άριθμό τού γρα-φείου τού Δήμου κι' έφυγε άπδια-σμένη.

Τό ξεδιάντροπο φέρισμα της νεαρής δακτυλονόμου της είχε μειώσει τή χαρά.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΘΑΥΜΑΣΜΟ

Έφθασε πρώτη στο νοσοκομείο πριν από τίς τρεις ακόμη ή Σού-λα. Οι άδελφές του δέν είχαν πείε ακόμη.

Είναι καλύτερα, της είπε χα-ρούμενη ή άδελφή. Φαίνεται ότι τή γλύτωσε. Άκόμη όμως ύπαρ-χει φόβος έπιπλοκής. Νά μη τόν κουράσετε καθόλου.

Μπήκε ή Σούλα στο θάλαμο πα-τώντας στα νύχια. Μόλις τήν ά-κουσε ό Γιώργος άνοιξε τά ματία του. Τήν άλλη στιγμή ή άγωνία ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του:

—Σούλα... τηλεφώνησα...

Πήγε κοντά του τούπιασε τό χέρι με τρυφερότητα.

—Έννοια σου τόν καθησύχασε άμέσως. Τήν είχα θυμηθ ήγώ τήν υπόθεσι.

—Δόξα σοι ό Θεός! ψιθύρισε ό άρρωστος.

Η φωνή του άκούγόταν βοα-κή. Πονούσε σε κάθε λέξι.

—Τί έκανε; τή ρώτησε. Ποιός τήν ανέλαβε;

—Εγώ... Στάσου, Γιώργω. Κά-θισε φρόνιμα. Μη μιλάς. Τήν κερ-δίσαμε τή δική. Θα στα πώ με λί-γα λόγια. Χτες βράδυ έμεινα έως τα μεσάνυχτα στο γραφείο σου, μελέτησα τά χαρτιά σου, τή θυ-μήσκη αυτή τή δική και άποφά-σισα να παροστή ήγώ. Πήγα κα-λά προετοιμασμένη. Άρθρα ή κα-τηγορούμενη. Δέ φαντάζεσαι τή χαρά της. Θάρω, λέει να σ' ευ-χαριστήσω. Μόνο... μη με μαλώ-σής... δέν της πήρα λεφτά...

Τά ματία τού άρρωστου τήν κύτταξαν πελώρια. Δέν άκούγε πια τί τούλεγε.

—Σούλα, ψιθύρισε, πές μου τήν άλήθεια... Μη με κοροϊδεύς.

—Δέ βέλω να κουράζεσαι, δια-μαρτυρήθηκε ό Γιώργος.

—Πώς άλλοιώς μπορεί να γίνη; Δέν είναι τίποτε άλλο τόσο σοβαρό και τόσο έπείγον. Έξ' άλ-λου, ή Κική θα τά κανονίση... Τήν είδες τήν Κική;

Μία σκιά πέρασε στο πρόσωπο της Σούλας. Η άπάντησι της ά-κούστηκε άδελά της σκληρή:

έτοιμάστηκε να φύγει. Δεν προσπάθησε να την κρατήσει ο άρρωστος.

— Σ' ευχαριστώ, της είπε πάλι με συγκίνηση. Και σε παρακαλώ να μη κουράζεσαι.

Η ΑΝΑΡΡΩΣΗ

Τρεις ολόκληρες εβδομάδες έμεινε ο Γιώργος στο νοσοκομείο. Και μόνο την τρίτη εβδομάδα είπαν οι γιατροί πως ο κίνδυνος είχε περάσει οριστικά.

Όταν τον άφησαν να βγει από το νοσοκομείο, έδωσαν ασυτηρές εντολές:

— Δύο εβδομάδες ούτε να διακοπείς να εργαστεί. Πρέπει να μείνεις σε απόλυτη ησυχία, στο σπίτι, την πρώτη εβδομάδα. Τη δεύτερη κανένα αναπνευστικό περιπάτο. Ο οργανισμός πρέπει να μη βαθμύδον στην κανονική του τροχιά.

Κάθε μεσημέρι, τις δυο ώρες που είχε διακοπή εργασίας, έτρεχε η Σούλα στο σπίτι του στο Κολωνάκι. Κουβαλούσε πάντα μαζί της ένα σωρό χαρτιά, και βιαστικά, κυττάζοντας το ρολόι για να μην αργήσει, προσπαθούσε να τον βοηθήσει όσο μπορούσε. Ο Γιώργος της έλεγε χίλια καλά λόγια γεμάτα ευγνωμοσύνη, κι' όλο της ανέφερε και κάτι, όλο και ξεπαρ- ρευόταν και την άφηνε ν' αναλάβει και πάλι δύσκολες υποθέσεις. Δεν ήξερε πως να της εκφράσει το θαυμασμό του και την ευγνωμοσύνη του, κάθε φορά που τα κατάφερνε.

— Πώς πήγες;
— Χαλίζουμε λιγάκι...
— Που πήγες, Γιώργο;
— Έδώ, στο Βασιλικό Κήπο μια βόλτα. Έννοείται, ακουμπούσα στο μπράτσο...
— Σταμάτησε. Δε συμπλήρωσε τη φράση του. Η Σούλα όμως άκουσε τ' όνομα με τη φαντασία της κι' έννοιασε ένα βούλιασμα στην καρδιά.

— Γιώργο, φώναξε με ξαφνικό ένθουςισμο. Αύριο, αν είναι ωραίο καιρός, να κάνουμε μαζί μια βόλτα το μεσημέρι. Θέλεις;
— Την κύτταζε παραξενιμένος.
— Θέλεις εσύ; τη ρώτησε.
— Φυσικά. Ν' ακουμπάς στο μπράτσο μου...
Είδε τα μάτια του να σπιθίζουν. Είχε καταλάβει πως ζήλευε, αλλά δεν την ένοιχε τη Σούλα, ίσως μάλιστα να ήθελε να του το δείξει.

— Καλά, της είπε. Σύμφωνα, Αύριο θα πάμε μαζί στο Ζάππειο. Και μεθαύριο... Θέλεις, Σούλα, μεθαύριο να βρούμε βαδάκι, να πάμε σε κανένα κινηματογράφο, ή να καθήσουμε κάπου;

— Θά μπορούσες; τον ρώτησε με φόβο.
— Έλπιζω. "Αν πηγαίνω κάθε μέρα τόσο καλότερα

— Τότε, θα είναι θαυμάσια...
— Λοιπόν, έτσι όπως τα είπαμε, έκανε αυτός.

Κι' ήταν σαν να επεκύρωνε μια συμφωνία.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Μέσα στην καρδιά του Δεκέμβρη, μια ημέρα ανοιξιάτικη. "Αν δεν ήταν τα ξερά κλαδιά στα δέντρα, δε θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πως ήταν χειμώνας. Ο κήπος ήταν γεμάτος παιδικά με τις μαμάδες τους, με τις νταντάδες τους, με τις ξένες δασκάλες. Χαρούμενες φωνούλες, σαν τιτίβισμα, τα πουλιά, σε κάθε γωνιά. Κι' ανάμεσα στον χαρούμενο μικρόκοσμο, που χαίρονταν τον ήλιο, περνούσαν κάθε τόσο ζευγάρια σφιχταγκαλιασμένα, με μάτια ά-

στραφερά, με τη χαρά της ζωής ζωγραφισμένη στα ολόδροσα πρόσωπά τους, ή τιποτέ ηλικιωμένα αντρώνα, με βήμα σιγνό, με τις καμπουριές τους, με τα χιόνια στα μαλλιά τους, που χαίρονταν κι' αυτοί τη ζεστή θαλπωρή, πριν μπει στον αιώσιο χειμώνα.

Ο Γιώργος περπατούσε αργά, κάπως προσεκτικά, στην αρχή. Λίγο-λίγο όμως ξεπαρρνε. Τό βήμα του γινόταν ελεύθερο, νεανικό. Άρχισε σχεδόν να τρέχει.

Κάποια στιγμή όμως σαν να λαχάνιασε

— Δεν ακουμπάς στο χέρι μου; Κατάλαβε η Σούλα πως δεν του το είχε προτείνει απλά, φιλικά. Ούτε όπως θα του το πρότεινε μια αδελφή. Κατάλαβε πως στη φωνή της αντιλαλούσε κάτι άλλο, εκτός από μια απλή, ανθρώπινη προθυμία να βοηθήσει.

Θα το κατάλαβε σίγουρα κι' αυτός, επειδή κοινοστάθηκε και της έριξε μια παράξενη ματιά. "Επειτα, δίνας λέξι, πήρε το χέρι της μέσα στο δικό του, τόσκιζε με απότομη τρυφερότητα. Κι' έτσι προχωρούσαν πάλι αργά κάτω από τον ήλιο.

Δεν ακουμπούσε άπάνω της, δεν είχε ανάγκη πιά ν' ακουμπήσει. Μαλλον αυτός την βοηθούσε, μάλλον αυτός την προστατεύε.

Περπάτησαν έτσι βουβόι κάμ- ποση ώρα. "Ας φωναί η φωνή του ακουστήκε παραξενή:

— Θα λυτάρουν αν πέθαινα, Σούλα;

Ανατρίχιασε σύγκορη ή κο- πέλλα. Πόνεσε μόνο με την ανά- μνηση της τόσης αγωνίας. Δεν ή- ρε όμως τα λόγια που βάδισκε κάποια άλλη κοπέλλα, δεν ήξερε το ναζιάριο ύφος, που εβάραινε η Κική. Τού άποκρίθηκε μονάχα ά- πλά, ζεστά:

— Θα ήμουν δυστυχισμένη, Γιώργο!

Της έσφιξε το χέρι. Κι' έπειτα άρχισε να της μιλή για διάφορα πράγματα.

Κάθε τόσο όμως γυρίζε την κου- δέντα στις υποθέσεις.

"Αλλη φορά δε θα παραξενευό- ταν η Σούλα. Σήμερα όμως δεν το άνεχόταν. Της φαινόταν το πιο άταιρίαστο πράγμα του κόσμου να μιλή για άγωγές και για πα- ραστάσεις, αυτή την ώρα που περ- πατούσε δίπλα του, κάτω από τον ήλιο, αυτή την ώρα που νοιούσε το χέρι του ζωντανό, ζεστό, να σφίγ- νη το χέρι της.

Θυμόταν πως είχε πιάσει το χέ- ρι του μια μέρα στο νοσοκομείο, κι' ήταν στεγνό και καυτό. "Ενα χέρι άρρωστου ανθρώπου. Τώρα ένοιωσε την υγεία και τη ζωή να κυλάει από τη χούφτα του στη χούφτα της.

— Δεν προσέχεις! της είπε κά- ποια στιγμή εκείνος παραξενεμέ- νος.

Τόν κύτταζε με παράπονο.

— Γιώργο... Δε θα έλεγα να μι- λάμε μονάχα για υποθέσεις.

Είδε στα μάτια του την έκπλη- ξη. "Επειτα ένα ανεπαίσθητο χα- μόγελο.

Περπάτησαν έτσι κάμποση ώρα άκορη βουβόι. Κι' άς φωναί της εί- πε απότομα:

— Κουράστηκα. "Ας γυρίσου- με σπίτι, Σούλα, σε παρακαλώ.

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΣΤΙΓΜΗ

"Εκαψε το καλοριφέο κι' ο ή- λιος έπαινε χαρούμενος από το χαμηλό παράθυρο, μέσα από τις λευκές πυκνές κουρτίνες. Τό φως ήταν παράξενο στο ήλιόπόγειο δωμάτιο, κι' η άτύσφαιρα γεμά- τη θαλπωρή.

Μόλις έφθασαν σπίτι, κύτταζε η Σούλα το ρολόι της.

— Δυόμισι. Μόλις προφθαίνο.

— Τι ώρα πρέπει να είσαι στο γραφείο σου;

— Στις τρεις.

— Καλά! Δε θα σου κόψη το κεφάλι αν άργήσεις, της είπε γε- λαστός. "Ιδιωτικό γραφείο είναι στο κάτω-κάτω, άχι καμιά δημο- σία υπηρεσία.

— Δεν είναι σαν κι' εμένα ο Δημόυ, γέλασε η κοπέλλα. Είναι τυπικός.

— Άστον να είναι! Θα μου έ- τοιμάσεις ένα καφεδάκι. "Η άσε τον καφέ. "Ελα να πιούμε κάτι...

"Ανοίξε μόνος του το κουψό υι- κρό υπέρ, έβγαλε μια μπότηλια, δυό ποτήρια.

— Δεν πίνω! διαμαρτυρήθηκε η Σούλα.

— Όποτε στην υγεία μου; Όποτε στην άναρρωσί μου;

— Για ένα θα πιά.

Της γέμισε το ποτήρι, κι' η Σούλα το κατέβασε με μια άνα- πνοή. Την άλλη στιγμή ένοιωσε το αίμα ν' άνέβη στις φλέβες της.

— Φοβάμαι μη με καλίση! φώ- ναξε γελώντας.

Ο Γιώργος πήνε κοντά της, την άγκάλιασε. Καιρό είχε να της φε- ρθί σαν σε γυναίκα, καιρό είχε να της δείξει τρυφερότητα.

Σαν τη διψασμένη γή δέχθηκε τα χάδια του ή κοπέλλα. Κι' όταν άρχισε να γίνεται πιά το λυμυρό, δεν τράβήχτηκε.

Μονάχα όταν κατάλαβε το σκο- πό του, έφυγε από τα χέρια του, — Βιάσου, πρόφερε, λαχα- νισμένη.

Την κύτταζε με παράπονο.

— Σούλα... Άν είχα σκοτωθί;

"Ηταν μαγικά τα λόγια του; Τα μάτια της έγιναν διάπλατα. Τόν είδε μπροστά της, όπως τον είχε άντικρύσει στο μισοσκόταδο,

γεμένο στο τιμόνι, σαν νεκρό. "Επειτα με το κεφάλι άνασχημέ- νο, με τα μάτια κλειστά κι' ένα αλγάκι αίμα να τρέχει από το στό- μα του. Τόν είδε έπειτα στο κρεβ- βάτι του πόνου, χλωμό σαν πε- θανένο...

Άκουσε τη φωνή του σαν ρόγχο, όπως ήταν τις πρώτες ημέρες "Επειτα το βόγγο του:

— Πονάω...

Και στο τέλος, με ένα όδυνορό παιχνιδί της φαντασίας, νόμισε πως τον είδε ν' άγωνιά μπροστά της, ν' άνασχαίνη τις τελευταίες ά- νασες της ζωής του.

Με μια μικρή κραυγή φόικης χάθηκε στην άγκαλιά του.

— Δε θα είχες τύψεις αν πέ- θαινα;...

— Γιώργο, σ' άγαπά! του ψι- θύρισε με λατρεία.

"Ηταν η πρώτη φορά που πρό- φερε τη μεγάλη λέξι.

Αυτός της πήρε το κεφάλι μέ- σα στα δυό του χέρια, τη φίλησε. "Ενα μακρύ φιλή, που την έκανε να σπαρταρήσει.

"Η φωνή του άκούστηκε ύπο- δληπτική στο αυτί της:

— Σήμερα είναι άλλοιωτική Σούλα. Είναι η πρώτη φορά που μου φαίνεται πραγματική γυ- ναίκα...

— Σ' άγαπά! του ψιθύρισε ξανά.

Δίχως λέξι την έπρωξε άπαλά προς την κρεβάτοκαμάρα.

Ο ήλιος έριχνε ένα θαμπό φως λευκό μέσα από τις πυκνές κουρ- τίνες, το καλοριφέο έκαίγε...

Κι' ο Γιώργος ήταν γερός, δυνατός, ζωντανός...

«Δεν είναι και τόσο πολύπλοκο πράγμα η εύτυχία».

Αυτή ήταν η τελευταία σκέψη της Σούλας. "Επειτα έκλεισε τα μάτια της και άφέθηκε άβουλη, στην άγκαλιά του.

Η ΣΟΥΛΑ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ

Την είχε καλέσει σπίτι της η Σούλα τη Βάνα, την ώρα που έλει- πε η Ρίκα με τον άραβωνιαστικό της. Τό μυστικό της την έπνιγε, κι' η Βάνα ήταν ο μόνος άνθρω- πος στη γή που θα μπορούσε να τό μάθει.

— Έ, αυτό ήταν! έκανε εκείνη άπλά. Βλέπεις ότι δεν έπρεπε να τα κάνεις όλα τα ζητήματα βουό.

— Τώρα, Βάνα; ρώτησε με κά- ποιο φόβο η Σούλα.

— Τώρα, άποκρίθηκε σίγουρη εκείνη, θα σε παντρευτή. Τί άλλο;

— Μά πρέπει αυτός να τό προ- τείνει.

— Δε στο πρότεινε;

— Όχι.

Κούνησε η Βάνα το κεφάλι της.

— Καλά! Δε στο πρότεινε την ίδια στιγμή. Θα στο πρότεινε ό- μως, δε γίνεται. "Αν είναι τίμιος άνθρωπος, θα στο προτείνει. Φαν- τάζομαι πως θα κατάλαβε ότι ή- ταν η πρώτη περιπέτεια της ζωής σου

— Τό κατάλαβε φυσικά... και μάλιστα κορόιβε.

— Βρε τον άθλιο! γέλασε η Βάνα. Είναι όμως χαριτωμένος άνθρωπος, ό,τι και να πής.

— Είμαι τοελλή γι' αυτόν Βάνα.

— Τότε μι' μιλάς. "Η εύτυχία ούτε πουλιά ούτε άγοράζεται. Πρέπει να την άρπάξει ο άνθρωπος όπου τη βρίσκει.

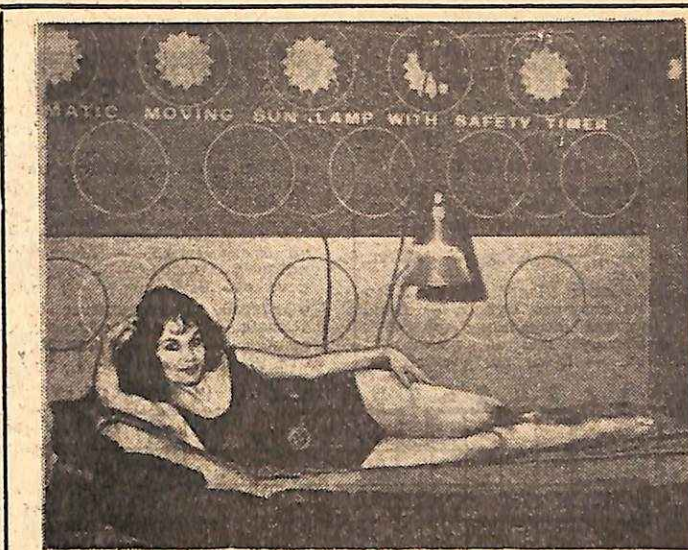
— Ναι... μά πρέπει να με παν- τρευτή, έκανε με ξαφνικά σοβαρό ύφος πάλι η Σούλα.

— Αυτό τό είπαμε! "Αλλά μη περιμένεις την έξ ύψους βοήθεια. Κάνε υπομονή λίγες ημέρες, αν ό- μως ίδης πως κάνει αυτός τον κουτό, να του μιλήσεις.

— Έγώ; πρόφερε με φόβο η Σούλα.

— Αυτό έλειπε να τον ντρα- πής! "Εσύ φυσικά! Να του τα πής έξω από τα δόντια.

— Θα τό προτείνει αυτός, δε

ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΗΝ

"Υστερα από τούς χειμερινούς μήνες, κατά τούς όποιους τό περυσινό μαύ- ρισμα τού ήλιου έξαφανίστηκε και τό βέρμα ξανόπινε και πάλι κατέλευε, κάτω από τή θερμή ροήα. οι ώσας κάνουν μια δειλή έπαυση στην στίς άμυδιές. Άσας όμως σε μια νέα άμερικανική έρευνή, οι νεαρές κο- λυμβήτριες θα μπορούν στο έξης από την πρώτη μέρα να εμφανίζονται στις πλάς με τό βέρμα άσκατά μελαψό, σαν να μην είχαν διασφείη καθόλου τα μπάνια τους. Πρόκειται καθώς φαίνεται στη φωτογραφία μας για μια είδική ηλεκτρική λυγνία, ή όποια κινείται πάνω σ' ένα σύρμα, κατά μή-κος τού σώματος και τό μαυρίζει κατά βούλησην.

γίνεται! πρόφερε με πεποίθησι η Σούλα.

— Έτσι πρέπει, έκανε με στόμυ- φο η Βάνα.

— Πώς τα περνάς εσύ, Βάνα μου; ρώτησε η Σούλα ν' ένδιαφέ- ρον.

— Μια χαρά! άποκρίθηκε έ- κείνη συγκαταβατικά.

— Είσαι πάντα εύτυχισμένη με τό Δημήτρη;

— Γιατί όχι; έκανε η νεόνυμφη μάλλον άδιάφορα.

— Δεν τό λες ν' ένθουςισαμό.

— Άν είχαμε παντρευτή ν' έ- ρωτα θα τόλεγα ν' ένθουςισαμό. Ξέρεις όμως πολύ καλά, ότι δεν ή- μουν έρωτευμένη, ούτε και τώρα είμαι έρωτευμένη με τό Δημήτρη.

— Δε σ' άνοχλεί αυτό;

— Σήκωσε η Βάνα τούς ώμους της. "Εξασοτάται. Βέβαια, θα ή- ταν για μένα ή άπόλυτη εύτυχία αν ύπρχε έρως μεταξύ μας...

— Μά φαίνεται, τόσο καλός ο Δημήτρης.

— Κάθε άνθρωπος έχει τίς κα- λωσύνες του και τό έλαττωμά του, Σούλα. Ο Δημήτρης έχει τά έλαττώματα των προτερημάτων του. Είναι καλός νοικοκύρης, ευ- γενικός, τίμιος. "Αλλά, όπως τον κατάλαβε από την αρχή, διατα- κτικός άνθρωπος. Όποτε να σκε- φθί αυτός κάτι και να τ' άποφα- σίση, έγώ τόχω έκτελέσει κιόλας. Στο γραφείο, τού άσπάζω έγώ τις υποθέσεις...

— Έ, πέφτω έξω καμ- μιά φορά. Δεν πειράζει...

— Δεν πειράζει, άπόρησε η Σούλα.

— Παρα τό αιώνιο ψεύφειρι- σμα...

— Και δε θυμάνει ο Δημήτρης;

— Θυμάνει και τασκανόμαστε.

— Κρίμα, Βάνα.

— Δε βαρύνεσαι! "Εξ άλλου, ό- πως σου είπα, πόσον καιρό θα έ- να γάμωμαι άκορη; "Ας έοδη τό παι- δι και σου λέω έγώ.

— Τ' άποφασίζεις ν' άφήσης τη δουλειά σου;

— Άν τ' άποφασίζω, λέει, "Ας κόψη αυτός τό λαμό του να κε- ρδίχη περισσότερα. "Ας έργάζεται και τό βράδυ. Έγώ θαχω τό παιδί. Φτάνει.

— Και τό γραφείο; ρώτησε η Σούλα. "Ελεγες ότι θέλεις ν' άλ- λάξεις γραφείο.

— Νά λέγεται! "Από τόν "Α- πρίλιο μετακομίζουμε. Πάμε "Α-

δίου. Είμαστε στα πρόθυρα της συμφωνίας. Ένα γραφείο θαυμα, Σούλα μου. Θα τό δης και θα ξε- τρελλάθεις. "Αλλά, φυσικά, ζευα- τάζει τό ένοίκιο.

— Και πώς θα τό καταφέρετε;

— Σήκωσε πάλι τούς ώμους της η Βάνα.

— Δική του δουλειά. Έγώ τό τό είπα, τού τό έθεσα όρο: Δε μένω σ' έκεينو τό γραφείο...

Την κύτταζε η Σούλα τη φίλη της σχεδόν με θαυμασμό. Θαύμα- ζε τό βάρος της, τό θάρρος της.

— Άλλος είναι ο δικός της ψυ- χικός κόσμος, συλλογιζόταν. Αυ- τή όρμαίε πάντα μέσ' στα όλα.

Στον έρωτα, στη μπρότητα, και τόρα άνοίγονε σ' ένα πέλαγος έξόδων χωρίς καμιά πραγματική οικονομική βάσι.

— Τί με κυττάς έτσι; ρώτησε η Βάνα.

— Σε θαυμάζω, Βάνα.

— Όχι δά! έκανε αυτή με άυ- τοπεποίθησι. Νά ξέρεις, Σούλα μου. "Η γυναίκα πρέπει να είναι άπαιτητική "Όσο λιγώτερο άπαι- τητική ε'σαι, τόσο σε παίρνει ο άντρας για μισό μερτικό. "Αν με θαυμάζεις, τό μόνο εύκολο και για σένα είναι να έγείρης άπαιτήσεις. "Ο κύριος Γιώργος κατάφερε τό- ρα αυτό που ήθελε. Δεν πρέπει όμως να τό θέλη όλα δικά του. Πρέπει να σε ίκανοποιήσει κι' εσύ. Νά σε παντρευτή, να σου δώση τ' όνομά του, και να έργα- στη σκληρά, για να σε ζήσει καλά.

— Έγώ δεν άφνω τη δουλειά μου, είπε η Σούλα. Τ' άγαπά τό επάγγελμά μου. Δεν σπουδάζω τόσα χρόνια για να τ' άφήσω.

— Δικαίωμά σου έκανε με ά- νεπαίσθητη ειρωνεία η Βάνα. "Α- φού σ' άρσει να έργάζεσαι, άς έργάζεσαι! Τα κέρδη όμως να εί- ναι δικά σου, άπορικά σου, για τό λούσα σου. Νά σε παντρευτή και να σε διατάξη. Αυτή είναι ή μικρότερη έξέλιξη που μπορεί να- χη μια γυναίκα, φαντάζομαι.

ΔΥΟ ΓΑΜΟΙ

"Εκλαίγε η Σούλα από τη συγ- κίνση. Κι' οι καλεσμένοι γύρω της της έριχναν κλεφτές ματιές και σιγοψιθύριζαν:

— Ίσως να κλαίη που παν- τρεύεται πρώτη ή μικρή.

— Όποτε σκιά άήλειας όμως, ούτε σκιά τέτοια σκέψους, περνούσε

άπό την ψυχή της. "Εκλαίγε μονά- χα από συγκίνηση καθώς έβλεπε τη Ρίκα, νερούλα πεντάμορφη, μυδαλίτσα άλανθισμένη, μπρο- στα στο ιερό. "Ο Ντίνο της κρα- τούσε τό χέρι με λατρεία. Κάθε τόσο, γυρίζον και κυττάζονταν κι' ή εύτυχία άστραφε στα νεανικά τους πρόσωπα. "Η εύτυχία αυτή συγκινούσε τη Σούλα. της έφερνε δάκρυα στα μάτια.

Χίλιες δυό άναμνήσεις έρχονταν άελά της στην καρδιά της. Κι' άπάνω άπ' όλες, ή μάνα. "Η δύ- στυχη μαρούλα που δεν αξιόθηκε να ίδι τις κόρες της νερούλες. "Η δύστυχη μαρούλα, που ίσως να παρακολουδούσε από καμιά γω- νιά...

Δίπλα στο ζευγάρι Ντίνο και Ρίκα άλλο ένα εύτυχισμένο ζευγά- ρι: "Ο Θάνος με την Καίτη.

Δεν είχαν την άστραφετή ό- μορφιά τού άλλου ζευγαριού, ούτε και στα μάτια τους άστραφε τόση χαρά. Τα πρόσωπά τους ό- μως έδειχναν μια βαθειά εύτυχία. "Η Καίτη σαινόταν σχεδόν ώραια κι' ο Θάνος της χαμογελούσε με καλωσύνη, και βάλεγε κανείς πως ήθελε να της δώση θάρρος.

Σε μια μικρή έκκληση, σ' ένα μέρος έσοχικό, γινόταν ο γάμος. Αυτό ήταν ιδέα της Καίτης. Ίσως να ήταν κι' ένα υπόλειμμα άνδρω- ποφობίας. Πάντως όλοι τό δέχθη- καν ν' εύχριστήση, κι' η Ρίκα θυσίασε χωρίς λύπη τ' όνειρό της να γινή ο γάμος της με μεγαλο- πρέπεια σε μια κεντρική έκκληση.

— Δεν πειράζει! είπε στο Ντί- νο. "Αφού τό θέλει έτσι η Καίτη, άς της κάνουμε τό χατήρι.

"Ηταν πάντα καλόβολη κι' έ- τοιμη να προσαρμώσει ή μικρή.

Οι "Αλκυονίδες είχαν έρθει πόδωρα. Ο άέρας σπίζιζε καθα- ριος, ο αόρατος χαμογελούσε βα- θυγάλανος, όταν τελείωσε τό μυ- στήριο και βγήκαν από την έκκλη- σία. Τα καινούρια ζευγάρια υπή- καν καθένα στο άυτόκίνητο που τό περιέμενε.

"Η Ρίκα με τό Ντίνο θα περ- νούσε λίγες ημέρες στα Γιάννε- να. Αυτή ή ιδέα είχε έρθει τού Ντίνο, που είχε κάνει κάποια έκ- δοση εκεί κι' είχε ξετρελλάσει με τό ποιητικό τοπερό. Κι' η Ρίκα, φυσικά, είχε πετάξει από τη χα- ρά της. "Ο Θάνος κι' η Καίτη, θα πηγαίνουν συντηρητικά στο Παλιό Φάληρο.

Είδε η Σούλα τα δυό άυτόκινή- τα να φεύγουν κι' ή προσεχική ξα- νανέοθηκε στα χείλη της, όλθθε- ρη για την άδερφούλα της:

— Κάνε να είναι πάντα εύτυ- χισμένη, Παρθένα μου!

Και περπάτασε και την Καίτη ή προσεχική της:

— Κι' αυτή να είναι εύτυχισμέ- νη. Κι' αυτή πόνεσε στα πρώτα της νεύατα. Κι' αυτή λοιπαράει για άγάπη και για στοργή.

— Έ, τί έπαθες; Κλαίς;

— Ο Γιώργος της χαμογελούσε με έλαφρά ειρωνεία.

Τόν είχαν καλέσει κι' αυτόν στο γάμο, και τόρα στέκοταν δίπλα της και την ειρωνεύονταν για τη συγκίνηση της.

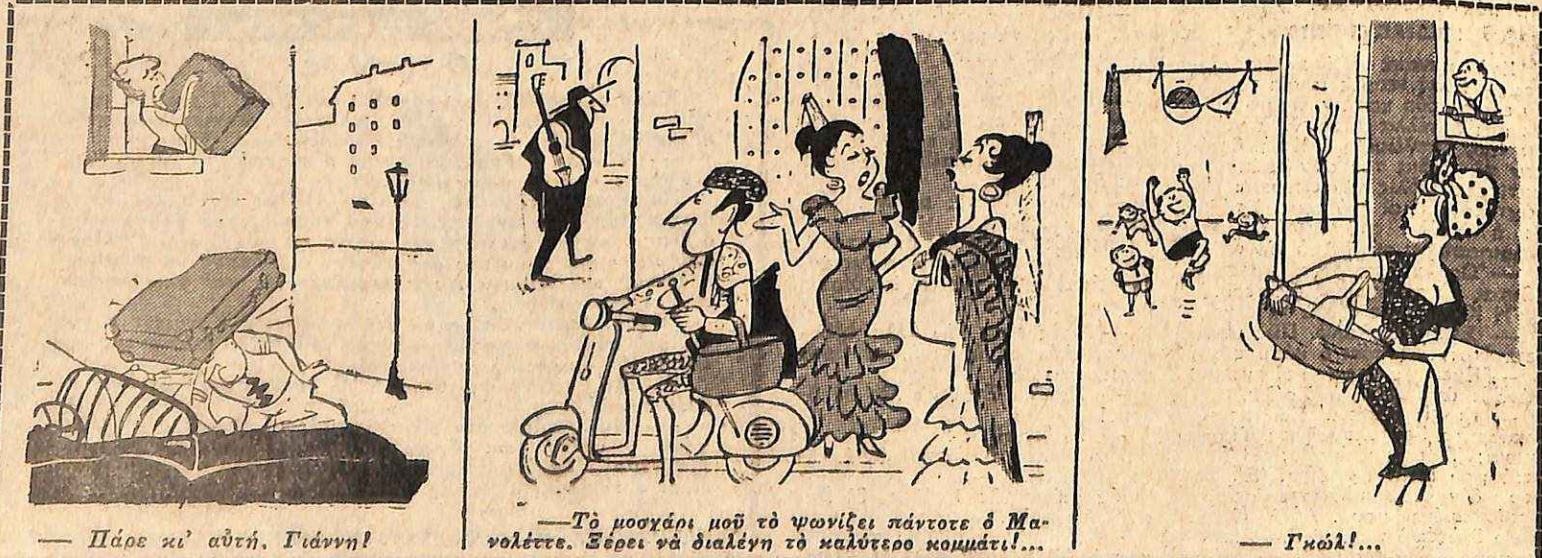
Σκούπισε η Σούλα τα μάτια της:

— Την πονά τόση την άδερφού- λα μου!

— Θα σου κοστίζει κι' ή μονα- ξιά, Σούλα, είπε ο Γιώργος.

"Η καρδιά της σπίζιζε. "Ηταν κάτι που δεν ήθελε να τό συλλο- γιζόταν.

— Έπρεπε τη στιγμή που θα γύ- ριζε σπίτι της και δε βάδισκε τη Ρίκα να την περιμένει με τό παι- διατικό χαμόγελό της, με τό μπρό της, με τα νέα της. Κι' ό- μως δεν ήθελε να τό σκέπτεται με στενοχώρια. Γεννημένη για να φέ- ρεται άλτρουιστικά, δεν ήθελε ούτε να βάλη στο μυαλό της, πως

— Πάρε κι' αυτή, Γιάννη! — Τό μοσχάρι μου τό πονίζει πάντοτε ο Μα- νολέττης. Ξέρει να διαλέγη τό καλύτερο κομμάτι!... — Γκιάλ!...

ήταν ποτέ δυνατόν να στενοχωρήσει την αδελφούλα της, άπάντα στην ευτυχία της, λέγοντάς της πως αίσθανταν κάποιο τρόπο για τη μοναξιά της.

— Όσες φορές της έλεγε η Ρίκα, συλλογισμένη:

— Τι θα κάνεις δόμονη, Σούλα μου; Γέλουσε τάχα αυτή κι' άποκρινόταν:

— Ρωτάς, Ρίκα μου; Γυρίζω τόσο άργά στο σπίτι, που δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο παρά να κοιμηθώ.

— Έξ' άλλου, έλεγε η Ρίκα, σά να ήθελε να αυτοπαρηγορηθώ, πόσον καιρό θα είσαι μόνη; Δέ θα σου κάνη πια την πρόταση ο Γιώργος;

Έλεγε της Ρίκας πως τον έβλεπε τώρα πάλι κάθε βράδυ, πως της φερόταν εκείνος τρυφερά, αλλά δεν της είχε ομολογήσει πως τα ποδήματα είχαν τώρα προχωρήσει. Κι' η μικρή ήταν σίγουρη πως ο πλατωνικός έρωας της αδελφής της θα κατέληγε σ' αυτό.

Μέσα της ήταν κι' η Σούλα σίγουρη γι' αυτό. Άπορούσε μόνον πως δεν της το πρότεινε ακόμη ο Γιώργος.

— Έλα, της είπε εκείνο το βράδυ, κάποιον άλλο στην έγκλησία, Πάμε, Σούλα μου...

Πήραν το λεωφορείο, έβασαν στην Άθήνα, κι' από εκεί σ' ένα κινηματογράφο. "Επειτα την πήνε σπίτι του. Ήταν πολύ θερμός εκείνο το βράδυ, πιο θερμός από άλλες βραδιές. Κι' η Σούλα περίμενε πως από στιγμή σε στιγμή θα της έλεγε τα λόγια που λαχταρούσε ν' άκούση.

Όταν κατάλαβε όμως πως δεν είχε τέτοια απόφαση ο Γιώργος, αίσθθηκε πιο έντονη η πικρία από άλλες βραδιές.

— Πρέπει να πηγαίνω, του είπε κάποια στιγμή σ' ένα δωμάτιο.

— Που θα πάς; — Στο σπίτι μου, που άλλοι; — Δέ σ' αφήνω να φύγεις άποψε, της είπε.

Και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Μά δε μπορείς να μείνω κοντά σου όλο το βράδυ.

— Γιατί;

— Θα γίνη σούσουρο. Ξέρεις, στο σπίτι αυτό είμαστε σάν μια οικογένεια. Θ' άπορήσουν άν δεν κοιμηθώ σ' αυτό που άπόψε, θα κοιμηθώ σ' αυτό.

— Κουταμάρες! Δεν έχεις να δώσεις λογαριασμό σ' κανένα. Είσαι έλευθερος άνθρωπος, δικαίωμα σου να κοιμηθής όπου θέλεις, και με όποιον θέλεις.

— Μά δε βέλω, διαμαρτυρήθηκε η Σούλα. Λογαριάζω τη φήμη μου, Γιώργο.

Της έκλεισε το στόμα με φιλιά.

— Σώπα. Μη με κάνης να ξαναθυμηθώ πως είσαι η αίστηρη έπιστήμων. Άσε με μια βραδυά να πιστέψω πως είσαι γυναίκα και μόνο γυναίκα.

Τον κούταξε με παράπονο.

— Ακόμη δεν το πιστεύεις; Γέλασε αυτός.

— Μαλλον... Έλα τώρα, μη καταρριφάς. Και μην είσαι κουτή. Ή φήμη σου δεν κινδυνεύει. Είσαι, πρώτα-πρώτα όποιος σου είπα, ένήλικη, έπιστήμων ανεξάρτητη, και δεν χρωστάς λογαριασμό σ' κανένα. Δεύτερον είναι πολύ εύκολο να δικαιολογήσης την άπουσία σου. Θά πής ότι κοιμήθηκες σ' κάποιο συγγενικό σπίτι, σ' εμιά έαδελφή σου, σ' κάποιον φίλο σου... Δεν χάνεις ό κόσμος, κάτι θα βρης να πής... Γιατί να πής τώρα μέσα στο κούνο σπίτι σου; Θά σφικτή η ψυχή σου με τη μοναξιά.

Δέ είχε τη δύναμη να παλέψη άλλο η Σούλα. Ήταν πραγματικά έστωφα στο κομψό σπίτι...

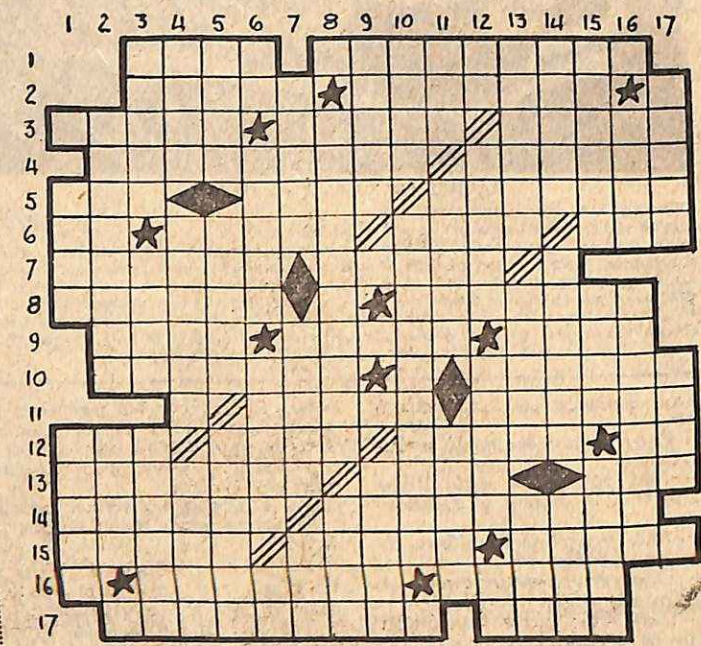
ΤΟ ΟΙΟΜΟΧΩΡΟ ΠΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 852

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ένας από τους πρωτεργάτες της Γαλλικής Έπαναστάσεως. — Διαμόρφωσης, διαπαιδαγωγικής.
- Μέρη του πλοίου. — Άλύγιστα.
- Τούρκος Ιεροδίκης. — Ξύλο με κανονικό σχήμα. — Διοικητικό διαμέρισμα (πληθ.).
- Ξεφεύγει από τα κανονισμένα. — Είναι πιο γνωστά ως

- κή ύλη. — Δέ συμβαδίζουν με τους νόμους.
- Ειδήματα κληρικών. — Άδύνατα, άσθενικά. — Άξιος.
- Άνεστραμμένη νότα. — Κάτι το άποκαρστικό. — Λέγεσαι και μπκαλιόρος. — Συνεχόμενα στο δέντρο.
- Φιλοξενούν, συστούσιμενες ύπαρξεις. — Έντομο, που προξενεί μεγάλης καταστροφής, στη γεωργία. — Χλόη.

- κούρασα.
- Θάλασσα (άρχ.). — Ή παρμονή κοντά του βάσει σε κίνδυνο την υγεία μας. — Δέ θεραπεύεται.
- Αιγυπτιακή θεότης. — Πόλις της Τουρκίας στην Κιλικία. — Στοιχώρια. — Έκεί βρισκόταν το χρυσόμωλο δέρας.
- Ένα άρ προς κάποιο έτημα. — Νησι των Κυκλάδων.
- Κάτοικος ευρωπαϊκής χώρας. — Άσριασία.
- Λιμάνι της γαλλικής Β. Άφρικής. — Όχτες. — Περιφημος Φλαμανδός ζωγράφος του 15ου αιώνα.
- Ποταμός της Άφρικής. — Βιλικό βουνό.
- Πλήρη, δόκιμη. — Πόλις της Ιταλίας στην έπαρχια Μπαρί.
- Εκθρονισμένη βασίλισσα της Άγγλας. — Όμιλος ύποθέσεων.
- Ήπιος, άπαλός. — Προσωπικός της 7ης τέχνης. — Ταπικό έπιρρημα: μέσα.
- Έξωτικό φρούτο. — Στρέβλωση, κύρτωση.
- Πρόσωπο που άναστή τη φλυαρία. — Ρήμα που μάς οδηγεί στο έστιάτοριο. — Μυθικός βασιλιάς της Τροίχης, που έδωσε το δισμά του σ' έλληνικό κόλλο.
- Ένα σημείο της Άθήνας, που αλλάζει συχνά όψη. — Ρυπαίνω, στυματίζω.
- Μεγάλη γιορτή. — Ήνεμονικός όίκος, που βρισκόταν άλλοτε επί κεφαλής γεγονικής χώρας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Ευχές γεμάτες μίσος (καθαρά). — Έπιπέδα, λεία.
- Άσχηματότος, άμορφος. — Πόλις της Γαλλίας, όπου ο Χριστός έκανε ένα από τα θαύματά του.
- Ό,τι άγνίζει γινόνταν χρυσάφι. — Συννοδίες την εύτοχία. — Μένει αιώπηλο, σάν να έγινε τη γλώσσα του.
- Γυίος του Ιακώβ. — Γραφι-

Όπως άναφέρανε τελευταία οι αιγυπτιακές έφημερίδες, ένας κατάρκος τάν φυλακών του Κάιρου κούρευ άπεργία πείνης. Ή αίσια που τόν άδήςησε σ' αυτή την άποφάση, ήταν ότι ο διεφθάρτης τάν φυλακών δεν τού έπείρεπε να γράφη και να στέλνη έρωτικά ραβασάκια στίς φυλέςδες του!

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Όπως άναφέρανε τελευταία οι αιγυπτιακές έφημερίδες, ένας κατάρκος τάν φυλακών του Κάιρου κούρευ άπεργία πείνης. Ή αίσια που τόν άδήςησε σ' αυτή την άποφάση, ήταν ότι ο διεφθάρτης τάν φυλακών δεν τού έπείρεπε να γράφη και να στέλνη έρωτικά ραβασάκια στίς φυλέςδες του!

του Γιώργου κι' η μοναξιά που την περιέμενε σπίτι, της και το κούνο την τρούσαν. Έτσι έμεινε χωρίς άλλη αντίρρηση κοντά του εκείνο το βράδυ.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

Ο Γιώργος κοιμόταν μακάρια. Αυτή δε μπορούσε να κλείση μάτι εκείνη τη βραδυά. Δεν ήταν το καινούργιο περιβάλλον, ούτε η διέγερση από το γάμο της Ρίκας. Έκείνο που την κρατούσε άπνη ήταν η συλλογή.

Κάτι πρέπει να τού πώ. Δεν είναι δυνατόν να περνά ο καιρός και να μ' αφήνει έτσι. Άλλά τί να τού πώ;

Σχημάτιζε φράσεις μέσα της, κι' έπειτα τις άποδοκίμαζε. Δεν της πήγαινε η καρδιά να του μιλήση κατ' ευθείαν για γάμο. Ήθελε να φέρη κάπως την κουβέντα. Το μυαλό της όμως σταματούσε. Πάντως, το πρωί, όταν ξύπνησαν και σπκώθηκαν κι' αυτή έτοιμασε το πρωινό, του πέταξε χωρίς να τον κιντήσει, ντροπαλά:

— Νά μου πής άν σου άρέση όπως σου έτοιμάσα τον καφέ. Σήμερα προπονούμαι για το μέλλον, βλέπεις.

Μιλούσε επί γεγονότος τετελεσμένου, σάν να ήταν κάτι πολύ κοντινό ο γάμος τους. Δοκίμασε αυτός τον καφέ, κι' είπε χαρούμενος:

— Θαύμα είναι! Άλλά δεν άπάντησε στον ύπαινιμό της.

Δεν το πρόσεξε; Δεν έδωσε σημασία; Δέ μπορούσε να καταλάβη η κοπέλλα.

Άρχισε να ντύνεται, και το μυαλό της δούλευε άπάνω στην ίδια σκέψη. Τόσο που κάτι της έπε ο Γιώργος κι' αυτή δεν το πρόσεξε.

— Τί συλλογίζεσαι; τη ρώτησε γελαστός.

— Πολλά, άποκρίθηκε αυτή. Θάθελε να μαντέψη, έπρεπε να μαντέψη αυτός τη σκέψη της.

Και πραγματικά, σάν να κατάλαβε κάτι ο Γιώργος. Δέ μίλησε κάποια ώρα.

Έπειτα πέταξε κι' αυτός, σάν να μονολογούσε:

— Νά δούμε πότε θα μπορούέση να παντρευτή κι' η Σμαρούλα... Χρειάζονται λεφτά. Ο γαμπρός δεν έχει, μου φαίνεται, όσα έλεγε πως έχει...

Η καρδιά της Σούλας βούλιαξε. Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχε σκεφθή. Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, της είχε πη ο Γιώργος πως δεν έχει οικονομιακά βάρη, πως οι δυο του άδελφές είναι παντρεμένες, και πως η μικρή είναι σχεδόν άρραβωνισμένη. Αυτό που της έλεγε τώρα, ήταν κάτι καινούργιο.

Τον κούταξε άνησυχη.

Δεν άρραβωνίστηκε ακόμη έπίσημα η Σμαρούλα;

Άρραβωνισμένη είναι, άποκρίθηκε αυτής η Σμαρούλα. Άλλά, πρέπει να μαζέψουμε λεφτά για το γάμο. Ήταν να γίνη τώρα κοντά... τ' άναβάλαμε όμως για το Πάσχα... και να δούμε.

— Κι' έμεις;

Πως δεν άκούστηκε η λέξη, που ανέθηκε ως τα χείλη της; Πάντως δεν άποφάσισε να την προσφέρει ο Γιώργος, λες κάτι βιαζόταν ν' αλλάξουν συζήτηση, άρχισε να της μιλή για κάποια δικηγγορική ύποθεση. Ή κουβέντα αυτή βράσταζε έως τη στιγμή που άνοιξε την πόρτα για να φύγουν.

Τη συνόδευσε ως το γραφείο της, κι' εκεί της είπε με το γελαστό του το ύφος:

— Στίς έπτά, έ; Σε περιμένω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

ΤΑ μεγάλα μάτια της Μυρτώς δούρκωσαν. Γύρισαν και κούταξαν την εικόνα της Παναγίας και τη χείλη της κουνήθηκαν άόριστα, σάν να προσευχόταν. Άπότομα κατόπιν γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι ενός παιδιού και χάρδεψε τρυφερά το ξανθόμαλλο κεφαλάκι του.

— Άγοράκι μου, ψιθύρισε. Ούτε άπόψε δε γύρισε ο πατερούλης σου. Κι' όμως πέρασε ένας χρόνος από τότε που έφυγε. Ένας δολοκίλος χρόνος. Στή θυμωσι του άγαπημένου της, η καρδιά της σφίχτηκε άκόμη περισσότερο. Στό νού της άρχισαν να περνούν τώρα, όλες εκείνες οι στιγμές, που έζησαν οι δυο τους. Στιγμές χαρούμενες και λαμπρές, που ήρθαν άωστόσο να τις σκιάσουν σύννεφα στον κόσμο.

Ή Μυρτώ ήσαν έρημη, σάν την καλαμιά στον κάμπο. Δέ θυμόταν ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ούτε άδελφά. Άπό τότε που γνώρισε τον κόσμο της, ξενοδόλευε εδώ κι' εκεί για να ζήση. Το μέν, να τού ήξερε για τόν έαυτό της ήταν τ' όνομά της. Αυτό το όνομα που τόσο τ' άγαπούσε, γιατί ήταν κάτι δικό της. Κάτι που κανείς δε θα μπορούσε να της το πάρη ποτέ. Άκόμη κι' ο Νικόδημος, ο άγαπημένος της, της έλεγε συχνά:

— Έχεις το πιο γλυκό όνομα του κόσμου. Λένε πως στα παλιά τα χρόνια, η Μυρτώ ήταν μία νεράιδα, που την άγάπησε ένα άρχοντόπουλο. Ήπειδή όμως αυτή δεν τον άγαπούσε, πήγε και πνιγχε σ' ένα ρεματιά. Άπό τότε, το νερό που τρέχει εκεί, θαρρείς και κλαίει λυπημένα για το χαρό του παλληκαριού.

— Έγώ όμως δεν είμαι νεράιδα, άπάντησε η Μυρτώ. Και σ' άγαπώ, σ' άγαπώ πολύ... Ο Νικόδημος, όμως Γιαννούλης ήταν ένας λεβέντης ως εκεί πάντα. Ένα παλληκαρι από τα πιο όμορφα και τα πιο τιμημένα της παλιάς Άθήνας. Ο πατέρας του, ο γερο-δολιχάς, ήταν έαδελφός της γημίας. Όλα σχεδόν τα κάτω Πατισία του άνηκαν. Μά το πολύ είος φαίνεται πως τον είχε τρέλα λάνει. Γιατί μ' όλο που είχε περάσει τα έβδομήντα, άποφάσισε να ξαναπαντρευτή. Ή πρώτη του γυναίκα, η μητέρα του Νικόδημου δηλαδή, είχε πεθάνει πρό πολλού. Ής τότε είχε παραμείνει άφο, περιμένοντας στην μνήμη της και στα χτήματά του, πεινιμένους ήσυχια να τελειώση κι' αυτός τη ζωή του. Άλλά ο κακός δαίμονας εισέωρησεν αήφνης σίων, αλλά και εις αυτήν ταύτην την ψυχήν του άλλος από την Κωνσταντίνα Μανιά, γυναίκα άμφιβόλου ήθους και καρεαμενέζους εις τα περί τών λιμένων Πειραιώς μαγαζιά, όπως άναφέρει ο Γερ. Βόκος.

Την έποχή εκείνη, γύρω στα 1869, το έπαγγελμα της «καρεαμενέζους» θεωρούσαν άπόβλητο. Άγνωστο με ποιόν τρόπο, ο γερο-Γιαννούλης γνώρισε μία μέρα την Κωνσταντίνα και έστρελλώθηκε μαζί της σ' ένα μαγαζάκι. Άποφάσισε να την παντρευτή και της το είπε. Γέλασε εκείνη δυνατά και τον ρώτησε:

— Κι' άν σ' παντρευτώ, τί θα κερδίσω; Όλα τούτα, που έλέπουν τα μάτια σου κι' όνομά σου, άπάντησε εκείνος. Τί άλλο θές; Ή Κωνσταντίνα σοβαρεύτηκε. Τού χάρδεψε φευγαλέα το χέρι και τον κούταξε σ' αυτά μάτια.

Και το γυίο σου δεν τόν συλλογίσαι; Δέ θα θυμώση τάχα μαζί σου που θα ξαναπαντρευτής. Ο γερο-Φίλιππος έπρεπε σ' αυτά βόδια της.

— Και ποιος τόν λογαριάζει το γυίο μου; φώναξε. Σά θέλω, θάω φωτιά στα όρηχόντά μου και τα κάνω σάτχη, χωρίς να δώσω λόγο σ' κανένα.

Αυτό ήταν. Άπό τη στιγμή εκείνη, η Κωνσταντίνα κατάλαβε πως είχε κερδίσει ένα παιχνίδι που άείζε πολλά. Κανείς δεν ήθε ελθαι το παραμικρό, ούτε καν ο Νικόδημος. Γιατί το παλληκαρι ήταν κι' αυτό έρωτευμένο και δεν έβλεπε το λάθος, που άνοιγε ο πατέρας του, για να πείη μέσα. Άναποδσε η Μυρτώ με άπλότητα κι' ειλικρίνεια και λονάρισε από μέρα σε μέρα, από ώρα σε ώρα, να την κάνει δική του. Μά κι' η κοπέλλα δεν πηγαινε πίσω. Συχνά έπεφτε στην άγκαλιά του και τόν φιλούσε άπαντες φορές. Τόν φιλούσε μ' άφοσίωσι και λατρεία.

Όταν μένω μόνη, κλάωμαι και κλαίω, του έλεγε. Κούταξέ τ' όστρα και κλαίω. Ό,τι κούταξέ με κάνει και κλαίω.

Ο Νικόδημος την άκούε έαφνιασμένος. Και γιατί κλαίει; τη ρωτούσε. Τί σε άσσανίζει; Μήπως σ' έλπησα καμιά φορά χωρίς να το θέλω; Μήπως σε πίκρανα;

Μά δεν κλαίει κανείς μόνο από λύπη, άποκρινόταν εκείνη. Κλαίει κι' από εύτοχία. Κι' έγω είμαι εύτυχημένη κοντά σου. Τόσο εύτυχισμένη, που δε φοβάμαι μήτε το θάνατο.

Ένα βράδυ ο Νικόδημος της έπλησε τα χέρια. — Ύστερα, με μία γλυκαία έπιμνήση, της είπε: — Ετοιμάσου, καλή μου. Το πολύ σ' έδω έδο, μάδες δε παντρευτούμε. Ο πατέρας ύποσχέθηκε να μού δώση το γήμα τάν Λισίων. Είναι μικρό, μά τί περιστέι; Έμεις θα το κάνουμε παράδοσή. Ή κοπέλλα κούνησε το κεφάλι της χωρίς ν' άπάντηση.

— Γιατί δε μιλάς; επανέλαβε το παλληκαρι. Δέ χαιρείσαι γι' αυτό που σου είπα;

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ή Μυρτώ έπλεξε τα δάχτυλά της στα δικά του. — Άν χαιρώμαι ή όχι, το ξέρεις, άποκρίθηκε. Συλλογιόμαι όμως τόν πατέρα σου. Έκτός που δε θα σ' άφήση να πάρης έμένα, την ψυχοκέρη, άκούσα και κάτι που με τρώμαζε. — Διηγήσε; ρώτησε εκείνος άνησυχος. Τί είναι αυτό, που άκούσε για τόν πατέρα μου; Μήπως σου είπανε πως θέλει να μάς χωρίση, έπειδή δεν έχεις... όνομα;

— Κι' αυτό, άπάντησε η Μυρτώ. Άλλο είναι όμως εκείνο που με τρώμαζε. Κάποιος έλεγε σήμερα το πρωί πως ο πατέρας σου θα άπεφταν. Θα άπεφταν; την Κωνσταντίνα Μανιά!

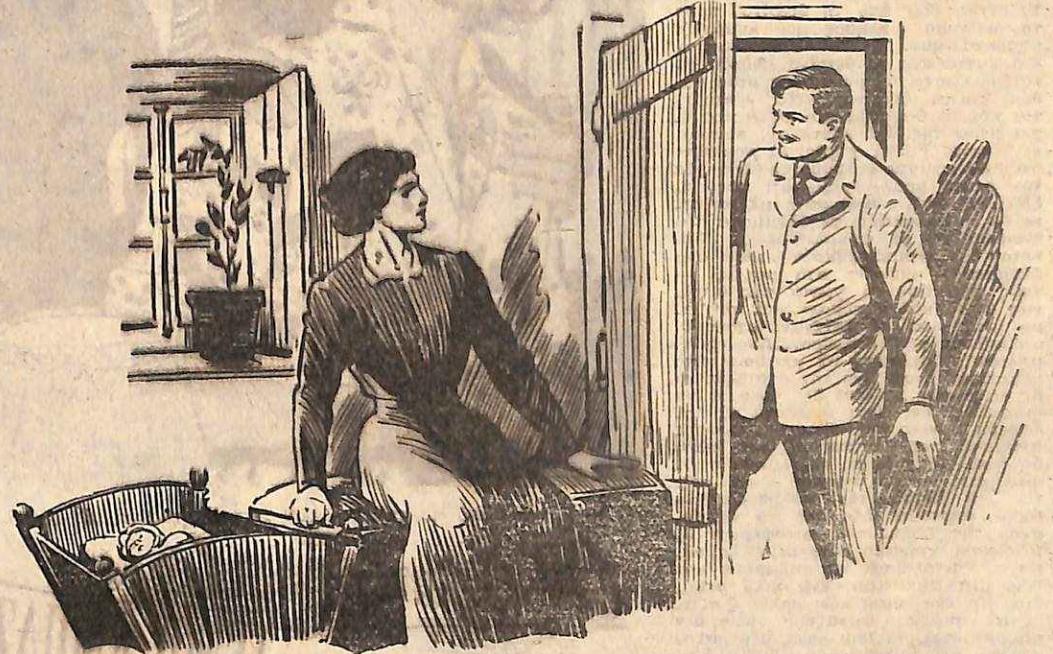
Το παλληκαρι έσπασε σε δυνατά γέλια. — Θα παντρευτή ο πατέρας μου; Τώρα, στα έβδομήντα δυο του χρόνια; Και θά πάρη την Κωνσταντίνα, την καρεαμενέζου; Έ, σίγουρα ήταν τρελλός αυτός, που διάλασε τούτη την κουβέντα. Τρελλός για δέσιμο.

— Ή Μυρτώ δάγκωσε τα χείλη της. — Κι' άν σου έλεγα πως δεν είναι τρελλός ο

φύλη. Κάποιος πλούσιος καραδοκός, συγγενής της μάνας του, τού πρότεινε να τόν πάρη μαζί του στη Σμύρνη. Δυό τρία ταξίδια το πολύ και θα γύριζε πλούσιος κοντά στη γυναίκα του και το παιδί του. Ή Μυρτώ δεν εναντιώθηκε σ' αυτή την άπόφαση. Και τόν άφησε έλεύθερο ν' άκούση τή μοίρα του. Έκείνος έφυγε, με την ύποψαση να γυρίση πάλιν στο χρόνο.

— Το παιδί μας πρέπει να ζήση χωρίς θάσσα. της είπε. Σάν άληθινό άρχοντόπουλο...

Πέρασε όμως ο χρόνος κι' ο Νικόδημος δεν είχε ακόμη φανή. Και στο μεταξύ έγινε κάτι, που συντάραξε την έποχή εκείνη το πανελλήνιο: Ο γερο-Γιαννούλης έβρεθηκε ένα πρωί κρεμασμένος στο κτήμα του από ένα δέντρο. Και λίγο πιο πέρα, η Κωνσταντίνα βρεμένη και φιμωμένη. Οι κακούργοι είχαν κλέψει όλα τα χρυσάφια και τα μετρητά, που θρήκαν εκεί και έκαρτανίστηκαν. Ή άλήθεια είναι πως ή άστυνομία έκανε ό,τι μπορούσε για να λύση το μυστήριο. Και νόμιζε πως το έλασε: Ο φονιάς δεν ήταν άλλος από το Νικόδημο, που εί-

— Μυρτώ μου! της φώναζε εύτυχισμένος. Γύρσια φορτωμένος χρυσάφι κι' άγάπη!...

άνθρωπος που το είπε. Άν σου έλεγα ότι κι' έγώ τους είδα με τα μάτια μου. Ο Νικόδημος πετάχτηκε πάνω. — Που τους είδες, Μυρτώ; Που;

— Στο κτήμα που λογαριάζει να σου χάριση, στα Λισία. Χτες το πρωί μ' έστειλε ο πατέρας σου να μεταφέρω κάτι βελώνες και μερικά σεντόνια. Αυτό μούκανε έντοπως, γιατί ήξερα πως κανείς δεν έμενε εκεί. Μά σαν έφτασα στο κτήμα κατά το μεσημέρι, είδα την Κωνσταντίνα με το γέρο σου να φιλιούνται.

Το παλληκαρι σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο. — Άν και η παντρευτή κανείς στην ήλικία του, είναι άνοση, έπρεπε στο τέλος συμπερασματικά. Άλλά να νά μπόση μία τέτοια γυναίκα στο όστ' του, αυτό είναι τρέλλα από τις λίγες. Ώστόσο δά πάω να τόν βρώ. Έβλω ν' άκούσω απ' τόν ίδιο την άπόφαση του.

Πήγε. Στην άρχή ο γερο-Φίλιππος καμώθηκε τόν άνηξερ. Έαφνικά όμως άγρίωσε κι' έβρεσε το Νικόδημο. Τόν έβρισε και τόν άπείλησε πως θα τόν άποκλήρησε, άν δε δεχόταν ως μητριά του την Κωνσταντίνα.

Θυμώμενος άδικα, τού έδήγησε τότε το παλληκαρι. Άφου θές να παντρευτή, παντρεύου. Δώσε μου όμως το κτήμα τάν Λισίων, ν' άποτραφώ εκεί. Γιατί, όπου νάνα, θα παντρευτώ κι' έγω. Έτσι δε θάχη κανείς μας παράπονο.

Ο γέρος συμφώνησε. Φαίνεται όμως ότι τώμας αυτό η Κωνσταντίνα και τούδσε καινούργια φυτίλια. Άμέσως τότε άλλαξε γνώμη και μία και δυό, πήγε και θρήκε το γυίο του.

— Δέ μπορώ να σου δώσω το κτήμα, του είπε. Άν θές να μείνεις κοντά μου, μείνε. Είς' άλλως παράτα με ήσυχο.

Ο Νικόδημος τόν κούταξε στα μάτια. — Έν τάξει, πατέρα, άποκρίθηκε. Φεύγω άφου με δίδωγες. Και σου εύχομαι να μ' ή μετανιώσης για τίποτα. Έμενα δεν πρόκειται πια να με εαυδής...

Έφυγε ο Νικόδημος κι' έτρεξε να πείη στην άγκαλιά της Μυρτώς, να γλυκύνη την πίκρα του. Την άλλη μέρα κίλασε την πύλη από το χτήμα τους, την παντρεύτηκε και νοίκιασαν ένα μικρό σπιτάκι στην Πλάκα. Έκει έφτιαξαν τη φωλιά τους. Μία φωλιά μικρή κι' εύτυχισμένη, που σιμύληρωθηκε με τόν έρχομό ενός όμορφου άγοριού στον κόσμο. Ο Νικόδημος ώστόσο άποφάσισε να

χε έπιστρέψει εκείνη άκριβώς την ήμερα από το ταξίδι του.

Έσ' τόν σκότωσαν, του είπαν. Ήθελες να τόν έκδικήσης, έπειδή σ' άποκλήρησε.

Τού κάκου διαμαρτυρήθηκε το παλληκαρι. Τού κάκου τού παρακάλεσαν να τόν πιστέψουν. Τίποτα. Τρία δολάρια μερύνχια τόν κρατούσαν στην άνακριά και την άπομνησί. Με τη Μυρτώ, δεν τόν άφσαν να επικοινωνήση. Και η κοπέλλα, χωρίς να έχη ιδέα απ' όλα αυτά που συνέβαιναν, έκλαιε και παραπονιόταν μπρος στο εικόνημα της Παναγίας, με την έντοπως πως ο Νικόδημος την είχε έχασει. Σαφνικά όμως άνα φατίστηκαν γύρω της. Ή πόρτα της καμαρούλας της άνοιξε με φούρια κι' ώρμησε μέσα ο άγαπημένος της.

— Μυρτώ μου! της φώναζε εύτυχισμένος. Γύρσα φορτωμένος χρυσάφι κι' άγάπη. Άδριο το πρωί κίλας θα πάμε να μ' έτοιμε στο κτήμα μας, στα Πατισία. Ο πατέρας μου πέθανε, τόν σκότωσαν.

Ή Μυρτώ άνοιξε έντρομη τα μάτια της. — Τόν σκότωσαν; ρώτησε. Ά, τη φωνή την Κωνσταντίνα! Γύ δυοτρίσμηνη.

— Έχεις δικαίω να τη λες έτσι, άποκρίθηκε ο Νικόδημος. Είναι άλήθεια μια πολύ θοτή χιομένη. Αυτή με το φίλο της σκότωσαν τόν πατέρα μου. Και λίγο έλειψε με πληρώση άλλος τ' ό κεκούρ. Κι' αυτός τ' ό. Άφου έμισε πλάστηκα, ο φονιάς, όλα τ' άλλα δεν έγιναν σημασία. Για μάς έθανε, χίλει με, καμώγανε δα...

Και φίλησε το μέτωπό του παιδιού του, που κοιμόταν άμέριμνο στην κούνια.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ «ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΟΦΕΙΕ»!

Φαίνεται ότι δεν είναι έντελός πανταστικός οι άποηγιστές τών ναυτικών, που όρκίζονται πως είδαν σε κάποιο ταξίδι τους τόν πολυ-όρμητο «θαλάσιο όφει». Ίσως να ύπαρχουν άληθινά τέτοια θαλάσσια τέρατα — μόνο που δεν έχουν σχετι με τα φίδια. Πράγματι, στο Αιόνιο «Οκεανόραφικό Σο», βέβαιον άνακοινώθηκε ότι άνακαλύφθηκαν τέλει, ταιώς νεολαία χελιών, που είχαν μήκος 15 πόντων. Δεδομένου λοιπόν ότι τα νεολαία τών συνθησμένων χελιών έχουν μήκος, μόλις μερικά χιλίστα, μετρώ, τα χελιά που θα άρρηκισθούν απ' αυτά τα πελώρια νεολαία πρέπει να είναι τα λιγώτερο 30 μέτρα μακρύα!

«Η ΠΡΩΤΗ μου εντύπωση από τη ζωή ήτανε πυρετώδης κίνησις και άναστρο πηγαίνε-ελα των ανθρώπων, που έδεναν να πηδούν τον κεντρικό δρόμο μπροστά στη διτρίνα μου. Το περιβάλλον ήτανε καλό. Δηλαδή όλα όσα είχα δίπλα μου είχαν κάποια αξία. Κρυστάλλινα σερίφια, λάμπες, πολύφωτα. Είναι ευχάριστο να αισθάνεται κανείς ότι περιβάλλεται από πλούτο και χλιδή. Και άλλο, νομίζω, θα ήτανε το συναισθημά μου αν τύχαινα ανάμεσα σε δερμάτια με σανό, ή σε θαρέλια με λάδι...»

«Ευτυχώς ότι ξεκίνησα καλά, συντροφευμένο όπως μου άξιζε, μέσα σ' ένα περιβάλλον ανάλογο με την αξία μου. Και άρχισα να δημιουργώ τις πρώτες εντυπώσεις μου κ.τ.τ. τάζοντας έξω από τη διτρίνα, προς το άνωιμο πλήθος που κυμάτιζε μπροστά μου. Πολλοί στεκόνοισαν και κυττάζανε τη διτρίνα. Αυτός είναι, άλλωστε, ο προορισμός μιας κα-θώς πρέπει διτρίνας: Να κυττάζε-ται και να θαυμάζονται αυτά που έ-χει μέσα της. Με κυττάζαν, φυσικά, κι' εμένα. Γιατί, χωρίς να νομίσουν ότι έχω καμιά υπερβολική ιδέα για τον εαυτό μου, νομίζω ότι κάτι ά-ξίζω κι' εγώ... Και αυτό με άφινε, να να το καταλάβω τα θέματα που ένοιωθα να με άγκαλιάζουν... Άρ-κετοί δεν περιόριστάνε μόνο στα θέλματα, μήκανε στο μαγαζί — τους είδα από τη γωνιά της διτρί-νας μου — και ρωτήσανε για την τι-μή μου, γιατί με δείχνανε στους ύ-παλλλους με ένδοξο φέρον. Δύο-τρείς, μάλιστα, ζήτησαν να με δουν από κοντά, κι' ένας είχε την άναίσιμα να με παζαρεύη... Γιατί δεν πιστεύω να διαφωνήτε ότι είναι άναίσιμα να πα-ζαρεύη κανείς ένα είδος όχι πρώτης ανάγκης, που δεν προορίζεται δηλα-δή για τις χυδαίες κι' εύτελεις ά-παιτήσεις του οργανισμού — την πεί-να, τη δίψα, την καλοπέρασι — αλλά αποτελεί ένα από τα άσχη-στα της ζωής, που προσφέρουν ό-μως πολύ χρήσιμη εύχλια. Έξηγου-μαι: Έπιτρέπεται να παζαρεύη κα-νείς μία άγκινάρα, ένα κιλό ρεθύ-θια, ή ένα παντελόνι μπλού — τζίν. Ένα γαλάζιο άμπαζούρ όμως δεν παζαρεύεται, το ίδιο όπως δεν παζα-ρεύεται και μία γαρβένια ή ένα δια-ταμα. Όποιος έχει λεφτά για πέ-ταμα, τα πετάει άπλόχερα και άδιά-φορα στα άσχηστα της ζωής και δεν τα έξευτελίζει με προσθητικά παζάρια...»

«Δεν είναι δυνατόν όμως, έννοείται, να φτιάξω τον κόσμο εγώ, ούτε να επιβάλω τη γνώμη μου, όσο κι' αν τη βρίσκω όρθη... Παζαρεύτηκα, λοι-πόν, και, ύστερα από έξευτελισμό με άρκετους ύποψιους άγοραστές, άκατεκυρώθην σ' έναν...»

«Ήταν ένας μεσόκοπος άνθρωπός, κοκ με μυωπικά μάτια και άρχες φα-λάκρας. Με πήρε, έτσι όπως με εί-χανε τυλίξει με χρωματιστά χαρτιά, και με πήγε μία και δυό στη φι-λεναδίτσα του. Τη φίλησε στο στόμα και της είπε:»

«Δεν ξέρω, αν έλασες ότι ση-μερα γιορτάζουμε τα γενέθλια του έρωτά μας...»

«Εκείνη τίνανε μάλλον άδιάφορα τη στάχτη του τσιγάρου, που κρα-τούσε σ' ένα κρυστάλλινο τασάκι. — Μπα!... Έκανε. — Ναί... Και δε φαντάζεσαι πό-σο με στενοχωρείς, γιατί δε θυμήθη-κες ότι σά σήμερα εδω και τρία χρόνια...»

«Έδω και τρία χρόνια! τον έκοψε. Ένας πραγματικός ευγενής δε θυμίζει ποτέ σε μία γυναίκα τα χρόνια που περνάνε...»

«Εκείνος μαζεύτηκε στο καθούκι του. — Μιά φορά όμως που έρθε και τον Ικανοποίησε, όπως φαίνεται, γιατί την ξεφούρνισε με άξιώσεις άλάνθας, στου κομπλιμέντου:»

«Δεν είναι πάντα τα χρόνια που πεινάνε ένοχλητικά, όταν ή γυναίκα είναι τόσο νέα και όμορφη, που να μην τα φοβάται. — Μια γκριμάτσα μάλλον περι-φρονητική εκείνη έσθυσε το τσιγά-ρο της. — Για να δούμε, λοιπόν, είπε, τι μου έφερες για να γιορτάσουμε τα γενέθλια του έρωτά μας, που κον-τεύει να γεράσει...»

«Έ. όχι και να γεράσει! Έχει καιρό ακόμα... Είναι έρέφος...»

«— Είσαι πολύ ποιητής!... του πέταξε εκείνη με σαρκασμό»

Οι Έκμυστηρεύσεις ΕΝΟΣ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

«Εκείνη κούνησε το όμορφό της κεφάλι...»

«— Ένας έρωας τριών έτών δεν ελ-ναι έρέφος... του είπε, ενώ άνοιγε το πακέτο... Άλλά μάλλον ήλικιωμέ-νος...»

«Δεν ξέρω αν της έκανα εντύπωση, γιατί δεν το έδειξε... Η μάλλον έδειξε το αντίθετο. Μία συγκρατη-μένη περιφρόνησις...»

«— Ένα άμπαζούρ γαλάζιο.. μουρ-μούρισε. — Ξέρεις, σκέφτηκα ότι το φώς του θα δημιουργή την άτμόσφαιρα του έρωτα για μας...»

«Είσαι πολύ ποιητής... του πε-ταξε με σαρκασμό. — Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

σε σά έρεμένη κόττα»

«— Ένας ποιητής άγνοεί ότι μία κοπέλλα θέλει κυρίως να άρση...»

«— Και ποιος σε έμποδίζει να άρέ-σης; τη ρώτησε. — Εκείνη έσπασε:»

«— Και πώς θα άρέσω;... Φορών-τας το άμπαζούρ που μου κουδάλι-σες καπέλλο...»

«— Δηλαδή... Προτιμώσες ένα κα-πέλλο;...»

«— Ένα καπέλλο, ένα φουστάνι, μία μυρουδιά, ένα μπιζού. Κάτι που να με άναδενικνύ...»

«Διατακτικά αυτός προσπάθησε να δικαιολογηθί:»

«— Δε γιορτάζεις όμως σήμερα ε-σύ γιορτάζει ο έρωτάς μας. — Και γι' αυτό τον περιποιήθη-»

«— Είπα να πάρω κάτι άποκλειστι-κά δικό του... Όταν άγκαλιάζομα-στε, μέσα στο ήμισυ του γαλάζιου άμπαζούρ, δεν είναι δυνατό παρά να νοιώθουμε πιο μεγάλη εύχλια...»

«Εκείνη άναψε καινούργιο τσι-γάρο:»

«— Δεν είσαι μόνο άδιόρθωτος ποιητής, του πέταξε, είσαι και άπε-ρίγραπτος τσιγγούνης! Βάζεις μπρο-στά την ποιήσι για να κρύψεις ότι είσαι σπαγγοραμμένος! — Εκείνος άποφάσισε να θιγί:»

«— Με συγχωρείς... της είπε. Άλ-λά και το άμπαζούρ που τόσο περι-φρονείς δεν είναι για πέταμα... Κο-στίζει αρκετά...»

«— Δε μένει παρά να μου πής πό-σο κάνει και να δεχτής να στο πλη-ρώσω! — Εκείνος έδγαλε το συμπέρασμα που έπρεπε να είχε δγάλει πρό πολ-λού:»

«— Κατάλασα... Ό έρωας μας άρ-χισε να γίνεται συμπεροντολόγος...»

«— Γιατί, αν έμενε άφιλοκερής θα τού κολλάγανε τον τίτλο του κο-ρόβου! — Ένώ τώρα τον τίτλο αυτόν τον διεκδικώ εγώ...»

«Καταλαβαίνετε ότι με τέτοιους διαζιρισμούς δεν είναι δυνατό να όρθοποδήσει μία σχέση... Το ζευγά-ρι πήρε διαζύγιο... Και εγώ έμεινα σε μία γωνιά της κρεβάτοκάμαρας εκείνης, περιφρονημένο και ταπεινό, μένο — με άρχες συμπλέγματα κα-τώτεροτητας...»

«Η άκατάδεκτη κοπέλλα με χάρι-σε στην καμαρίερα της. Και αυτή με δείχτηκε γεμάτη συγκίνηση. Με χάρισε, τρυφερά και με τοποθετή-σε στο δωματιάκι της, όπου με ά-ναδε κάθε νύχτα και με καμάρωνε. — Είπα και διαπίστωνα αυτό που άποτελεί άρχη στη ζωή: Ότι ο πλού-τος δεν κάνει την εύχλια... Καλύ-τερα να είσαι πρώτος στη ζωή μιας εύγενικής καμαρίερας, παρά περι-φρονημένος, από μία έπισπμένη κι' άνόητη κυρία... Από το συμπέρασμα αυτό προσπάθησε να ώφελήθτε ό-σοι άκούσατε τις έκμυστηρεύσεις μου...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

«— Ένας έρωας τριών έτών δεν ελ-ναι έρέφος... του είπε, ενώ άνοιγε το πακέτο... Άλλά μάλλον ήλικιωμέ-νος...»

«Δεν ξέρω αν της έκανα εντύπωση, γιατί δεν το έδειξε... Η μάλλον έδειξε το αντίθετο. Μία συγκρατη-μένη περιφρόνησις...»

«— Ένα άμπαζούρ γαλάζιο.. μουρ-μούρισε. — Ξέρεις, σκέφτηκα ότι το φώς του θα δημιουργή την άτμόσφαιρα του έρωτα για μας...»

«Είσαι πολύ ποιητής... του πε-ταξε με σαρκασμό. — Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

«— Γιατί; Πειράζει αυτό;... ρώτη-»

Το Κορότλακι της Δεσποινίδος

Από την όμώνυμη θεατρική έπιτυχία των Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ — ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΟΥΛΙΑ	ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ	ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Ο Κ. ΓΕΝΙΚΟΣ	ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΙΚΗ	ΡΙΚΑ ΔΙΑΛΥΝΑ
ΜΑΝΩΛΗΣ	ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΑΝΣ
ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ	ΤΖΟΥΛΥ ΓΑΡΜΠΗ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΤΑΛ ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ. Μουσική — Τραγούδια: ΜΑ-ΝΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ. Δίνοις Φωτογραφία: ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Παραγωγή: ΑΓΓΟΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΙ — ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ — Δ. ΣΑΡΡΗΣ — Κ. ΨΑΡΡΑΣ

9ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Η Τζούλια, κόρη του Τέλη Καραλή Γενικού Διαδυνάτου της έται-ρείας Χαλμός, πειράζει συχνά το Γρηγόρη, έναν υπάλληλο του πα-τέρα της, που είναι τρέλας έρωτευμένος μαζί της με δεν τολμά να της το πη. Ένα βράδυ η Τζούλια τον παίρνει μαζί της στα μπούζου-

κια. Μία παρεξήγησις κάνει τον κ. Γενικό ν' απολύσει το Γρηγόρη. Πι-στεύοντας όμως πως έχει όλα τα μυστικά ενός κάκωλου φακέλλου αποφασίζει να τον ξαναπάρη στην υπηρεσία του και να του διπλα-σίσει το μισθό. Η Τζούλια αποφασίζει να τον κάνει να πιστέψει πως τον άναπα για να μπορεί κατόπιν να τον σέρει απ' τη μύτη.

Τη συζητήσι του Γρηγόρη με την Κατερίνα διακόπτει η άφιξις του κ. Γενικού, που τον συνοδεύει η Τζούλια. Αντί να καληπερίση τον Γρηγόρη, ο Τέλης του λέει έερα: — Ά, εδω είσαι εσύ; — Γειά σου Γρηγόρη, του λέει γλυκά η Τζούλια...

Είναι η Άλίκη, στην άποψη ο Τέλης, όλο χαρά, σπείδει να παρου-σίωση την κόρη του. — Και ποιος δεν γνωρίζει την κόρη σου; του λέει η Άλίκη. — Πώς έλπτε;... Καθήστε παρακαλώ, της λέει ευγενικά η Τζούλια. — Τι κάνεις Γρηγόρη; ρωτάει η Άλίκη.

Τραβάει τον πατέρα της απ' το μαγκί και συνεχίζει: — Καλά που ήρθες... Ό μπαμπάς άνησυχούσε. — Ναί, βρε παιδί μου... Άφου σκεφτόμουν: «Πώς τρώνε σήμερα, αν σπάση το πόδι του ο Γρηγόρης και δεν έρθη;» Τους διακόπτει όμως το κουδούνι της έξωπορτας.

— Πολύ καλά, κυρία Άλίκη. — Ενώ λέει, Τέλη, να περάσουμε στο άλλο δωμάτιο. Ίσως τα παιδιά να έχουν να πούνε κάτι μυστικό... — Από μυστικά και ποιος δεν έχει... Πάντως δε βιάζομαστε. — Κατάλαβα κατάλαβα... Σας μίλησε κι' εσάς ο Γρηγόρης.

— Έγώ δεν είπα τίποτα, διαμαρτύρεται ο Γρηγόρης.
— Κατάλαβα τώρα γιατί ο Τέλης μου τηλεφώνησε να έρθω εδώ, συνεχίζει η 'Αλίκη. Δέχθη «τυχαίως» βρίσκεισαι κι' εσύ εδώ... Έ, λοιπόν, έφ' όσον το μυστικό το ξέρουμε κιόλας οι τρεις, δεν υπάρχει λόγος να μη το μάθω και η Τζούλια.

— Τρεις; Ποιοι τρεις; Ποιά μυστικά; ρωτάει ανήσυχα ο Τέλης.
— Ο Γρηγόρης μου τα είπε όλα, δηλώνει η 'Αλίκη.
— Για τα χαρτιά; ρωτάει με αγωνία ο Τέλης.
— Ναι, τα εξέτασε ο ίδιος και είδε πως δεν είναι εν τάξει.
— Είπες εσύ, Γρηγόρη, πως δεν είναι εν τάξει; ρωτάει ο Τέλης.

— Έ, αφού δεν είναι, δεν είναι...
— Και σ'ας εξέθεσε όλες τις λεπτομέρειες; ρωτάει η Τζούλια.
— Ναι, βέβαια, όλες...
— Άκουσε, 'Αλίκη, αρχίζει ο Τέλης, είναι σωστό αυτοί, που εργάζονται να παίρνουν τα ίδια μ' αυτούς, που δεν εργάζονται;

— Όχι βέβαια, αλλά τώρα είναι πιά άργα για συζητήσεις..
Τώρα ανακατεύτηκε και το Δημόσιο...
— Το Δημόσιο;
— Ναι... Τα χαρτιά θα τα ελέγξει το Δημόσιο.
— Και γιατί δε με είδοποιήσες, έμένα, βρε Γρηγόρη;
— Γιατί σκέφτηκα πως θα προτιμούσατε να το μάθετε από την κυρία 'Αλίκη.
— Τι θέτι έχει η κυρία 'Αλίκη σ' αυτή την υπόθεση;...
— Μά νομίζω πως ενδιαφέρει κάπως κι' έμένα αυτό το ζήτημα, παρατηρεί ειρωνικά η 'Αλίκη.
— Και το Δημόσιο πως ανέμειχθη σ' αυτή την υπόθεση; ρωτάει η Τζούλια.
— Θέλει να ελέγξει τα χαρτιά.
— Πάει... Αυτό είναι... Καταστρέφονται, φωνάζει ο Τέλης.
— Μη κάνης έτσι, του λέει η 'Αλίκη... Μπορεί και να την κερδίσουμε τη δίκη.
— Τη δίκη;... Ώστε θα γίνει και δίκη;
— Βέβαια θα γίνει! έπεμψαν οι Γρηγόρης... Άμ τί;...
Έτσι θα τ' αφήσουμε να περάσει;
— Και δε μου λες τίποτα έμένα, αφιλότητε; Άντε τώρα να τρέχω κατηγορούμενος...

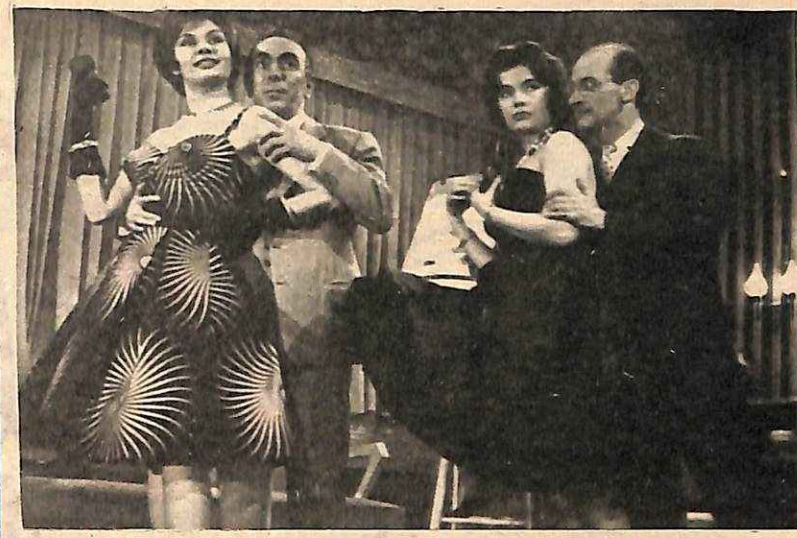
— Εσύ κατηγορούμενος για το σπίτι το δικό μου; λέει η 'Αλίκη.
— Ώστε για το σπίτι της 'Αλίκης μιλάμε; ρωτάει ο Τέλης.
Και το καμόγελο ξανόχετα στα χείλη του.
— Ναι, Τέλη μου... Δυστυχώς το διεκδικεί το Δημόσιο.
— Ώστε αυτό το μυστικό σ'ας είπε ο Γρηγόρης; ρωτάει η Τζούλια.

— Και γιατί δεν το είπες σε μένα, βρε Γρηγόρη;
— Δικό της μυστικό μπορούσα να το φανερώσω σε άλλον; Πώς θα σ'ας φανή, εσάς, κ. Γενική αν φανερώσω σε τρίτους ένα δικό σας μυστικό, που λέει ο λόγος;...
— Μπα βρε Γρηγόρη, λέει η Τζούλια, γι' αυτό σ' έκριμά εγώ...

— Ξέρεις και κρατάς τα μυστικά, που σου έμπιστεύονται.
— Ο Γρηγόρης χαιρογελά ικανοποιημένος μια και όλοι έμειναν ευχαριστημένοι από τις ενέργειές του...
— Και τώρα που πέρασαν τα περιπετειώδη, ας πιούμε κάτι, λέει η Τζούλια δίνοντας στον καθένα το ποτήρι του...

— Εγώ όμως πρέπει τώρα να πηγαίνω, παρατηρεί η 'Αλίκη.
— Τότε περίμενε να πάρω το καπέλλο μου. Θα σε πάω ως το σπίτι σου, της λέει ο Τέλης.
— Θα φας έξω, μπαμπά; ρωτάει η Τζούλια.
— Αστείεςσαι; Μπορώ να φάω εγώ μακριά από το Γρηγόρη μου;

— Έτσι η Τζούλια και ο Γρηγόρης μένουν μόνοι και με όδεια τα ποτήρια τους συνεχίζουν τη συζήτηση:
— Παράξενος άνθρωπος είσαι, λοιπόν, βρε Γρηγόρη... Είσαι σιωπηλός κι' ενεργητικός... Το ίδιο κι' εγώ... Άρκει δηλαδή να μην πέσω σε στιγμή αδυναμίας...

... Μπορώ και κρατώ ένα μυστικό, προσωπικό μου φυσικά, χρέονα ολόκληρα... Μόλις όμως έρθη αυτή η στιγμή αδυναμίας, που σου λέω, μου ξεφεύγει και προδίδωμαι σ'α βλάκα...
— Και τότε το μαρτυράς;...
— Άμα πιά... Άμα πιά πέντε ποτηράκια, πάει προδόθηκε!...

— Άς πούμε δηλαδή πως αγαπώ κάποιον... Δε θα του το φανερώσω ποτέ... Ήπια λίγο; Η περίφημη αυτοκυριαρχία μου πάει περίπατο. Γι' αυτό αποφεύγω να πίνω...
— Δηλαδή αυτό ήταν;... Δε θα πιούμε άλλο;
— Αν θέλεις να πihς εσύ, εγώ δε μπορώ να σ' έμποδίσω...

— Τι θα πihς, βερμουτάκι;
— Μάλιστα, ας πιούμε ένα βερμουτάκι...
— Εσύ, δηλαδή, γιατί εγώ δεν πρόκειται να βάλω ούτε γουλιά στο στόμα μου... Έχω βλέψεις ένα μυστικό, που πρέπει να το κρατήσω μέσα μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

κή επικοινωνία με την 'Αφροδίτη, για να είναι δυνατόν το πετρέλαιο που υπήρχε σ' αυτήν να διχεται στη Γη.

Έγινε τότε το αντίθετο. Οι μετοχές άρχισαν ν' ανεβαίνουν. Η ανοδό τους, ωστόσο, γινόταν με πολύ αργό ρυθμό και μόλις κατάφεραν να σταθούν στα 213 της προηγούμενης αξίας τους. Γιατί στη σκέψη όλων κυριαρχούσε το αίνιγμα της 'Αφροδίτης. Η λύσι του, όποια κι αν ήταν, θα παίριζε αποφασιστικό ρόλο στα πράγματα της Γης. Για τη στιγμή, όλοι ήταν επιφυλακτικοί.

— Άλλα γιατί η «Νέα 'Ατλαντίς» εξακολουθούσε να σιωπά; Και πώς έπρεπε να έρμηνευθαι η σιωπή της; Κανείς δε διακινδύνευε να δώσει μια απάντησι σ' αυτές τις ερωτήσεις, που όλοι καταλάβαιναν το ζωτικό ενδιαφέρον τους.

— Άλλ' η σιωπή της «Νέας 'Ατλαντίδος» ήταν περισσότερο κατα-

θλιπτική για τον Τζόε 'Αλντο. Ο πατέρας της 'Αίρην ζούσε τώρα στιγμές άνευτης αγωνίας. Η κόρη του ζούσε ακόμη η είχε πεθάνει;... Πώς θα μπορούσε να το μάθει;

Ο ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΘΟΛΟΣ

Ο άνθρωπος, που εμπίπτει από ένα εφιαλτικό όνειρο, όπου είδε πως πνίγηκε ή πως τον σκοτώσαν, ο άρρωστος που συνέχεται έπειτα από μια εγχείρησι, ο λιποθυμίσμενος, που ανοίγει και πάλι τα μάτια του, βρίσκονται σε μια ιδιότυπη κατάσταση: Δεν είναι βέβαιοι πως ζουν, άλλ' ούτε μπορούν να πιστέψουν πως έχουν πεθάνει. Αυτή η κατάσταση σ' άλλους κρατάει μόνο μερικές στιγμές, σ' άλλους ατέλειωτες ώρες.

Σε παρόμοια κατάστασι βρέθηκαν κι' οι αστροναύτες της «Νέας 'Ατλαντίδος». Το πρώτο πράγμα που πρόσεξαν, μόλις άνοιξαν τα μάτια τους, ήταν πως δε βρίσκονταν πια μέσα στο διαστημόπλοιο. Κατάλαβαν ακόμη πως δε φορούσαν τις στολές τους... Ήταν βαλτωμένοι ανάσκελα, με τα χέρια τεντωμένα στα πλάγια και τα πόδια μακριά το ένα από τ' άλλο. Το μέρος, όπου βρίσκονταν έμοιαζε μ' ένα είδος μακροστενής σήραγγας με γυάλινα τοιχώματα. Πίσω απ' αυτά έβλεπαν ένα σύννεφο με γαλακτώδες χρώμα, που απλώνονταν παντού: πάνω από τα κεφάλια τους, δεξιά, αριστερά, μπροστά, πίσω.

Ο Χάνσεν χρειάστηκε πάνω από μισή ώρα για να μπορέσει να βάλει το μυαλό του να λειτουργήσει. Κατάφερε, τέλος, να θυμηθεί τις τελευταίες στιγμές της πτώσεως του διαστημόπλοιου. Τα «πόδια» της «Νέας 'Ατλαντίδος» είχαν άκουμπήσει στο έδαφος... Τι έγινε κατόπιν; Είχαν φτάσει στην 'Αφροδίτη; Κι' ήταν τώρα ζωντανή η νεκρή; Δε μπορούσε να δώσει καμιά απάντησι σ' αυτές τις ερωτήσεις.

— Άλλά που βρίσκονταν; Έκαμε ν' απλώσει τα δάχτυλά του, για να καταλάβει τί υπήρχε κάτω από το σώμα του, αλλά δίστασε, σαν αυτό που λογάριαζε να ήταν μια Ιερουζαλή ή κάτι το απανθρωπύμενο. Τον ίδιο διαταγμό ένοιωσε κι' όταν θέλησε να μετακινήσει το ένα του πόδι.

Και, ξαφνικά, μια σκέψι πέρασε μέσα από το μυαλό του. Μήπως αυτή η σήραγγα, με τα γυάλινα τοιχώματα ήταν ένας τάφος;

— Άλλά ποιος τόν είχε βάλει μέσα σ' αυτό τον τάφο; 'Αφροδίτης; Οι κάτοικοι της 'Αφροδίτης; Ήταν, λοιπόν, σκεπτόμενα όντα στην 'Αφροδίτη; Κι' οι σύντροφοί του είχαν την ίδια τύχη μ' αυτόν; Άλλά πως είχαν βρεθεί μέσα σ' αυτό τον τάφο. Είχαν σπάσει τα κόκαλά τους πέφτοντας στην 'Αφροδίτη ή οι κάτοικοι αυτού του πλανήτη τους είχαν νομίσει για εχθρούς και τους είχαν σκοτώσει; Μήπως τους είχαν αφαιρέσει τα σπλάχνα και τους είχαν μεταβάλει σε μούμιες, όπως έκαναν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι για τους Φαραώ τους;

Δεν τολμούσε να γυρίσει το κεφάλι του, γιατί είχε την εντύπωσι πως αυτό ήταν κάτι που δε μπορούσε ή δεν έπρεπε να γίνει. Άλλ' ασυναίσθητα κυττάζε με την όψη του ματιού στα πλάγια. Κι' είδε τότε πως η 'Αίρην βρισκόταν στο δεξί του μέρος.

Αυτή η παρατήρησι τον γέμισε χαρά. Άλλ' η χαρά του κράτησε ελάχιστα. Ή γυναίκα γάμκε, ξαφνικά, μέσα στην ψυχή του... Ή αγαπημένη του 'Αίρην βρισκόταν, άραγε, στην ίδια κατάσταση μ' αυτόν; Σκέφτηκε άμέσως να τη φωνάξει με τ' όνομά της. Άλλά φοβήθηκε πως κανένας ήχος δε θα άγγαινε από το στόμα του.

Αυτός ο φόβος ήταν άρκετά περιεργός. Ο Χάνσεν, ενώ το μυαλό του λειτουργούσε κανονικά, δεν ήταν βέβαιος πως ζούσε. Κι' από τ' άλλο μέρος, δεν είχε το θάρρος να δοκιμάσει να πεισθή γι' αυτό. Ή άδυσχεστότητα του φαινόταν προτιμότερη.

Άλλ' από τη στιγμή, που βεβαιώθηκε πως η 'Αίρην βρισκόταν στο πλευρό του, δε μπορούσε να ησυχάσει. Άρχισε τότε να κουνά το ένα του χέρι. Και, ξαφνικά, τα δάχτυλά του άκουμπησαν πάνω σε μια ζεστή ανθρώπινη σάρκα... Ήταν το χέρι της αγαπημένης του.

Αυτή η επαφή τον ώπλισε με θάρρος κι' έκαμε μια έλαφρη κλίσι με το κεφάλι του.

Κι' η 'Αίρην είχε γείρει έπίσης το κεφάλι της. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν... Την ίδια στιγμή, τα σαγόνια τους ξεσφίχτηκαν κι' ένα χαμόγελο φάνηκε τα πρόσωπά τους.

— 'Αίρην! Ήθώρισε ο Χάνσεν, που δοκίμασε μια ευχάριστη έκπληξι ακούγοντας την ίδια τη φωνή του.

Την ίδια στιγμή, μια άλλη φωνή έφτασε σ' αυτιά του.

— Έγκον!

Αυτή η φωνή ήταν σαν ένα ηλεκτρικό ρεύμα, που δισχέτιζε μέσας στα μέλη του, ξαναζωντανεύοντας τα. Έκαμε τότε μια μικρή

προσπάθεια και κατάφερε ν' αναστή κωλή.

— 'Αίρην! Ξαναείπε πιδ δυνατά από την πρώτη φορά.

Ή νέα αναστήθηκε άργα το κορμί της.

— Έγκον! απάντησε.

Πιδ πέρα βρίσκονταν ο Κούρτ Ρίχτερ, ο Ραούλ Φράντς, ο Μπίλ Σέντον κι' ο Τόκας Σάκι.

Ο Χάνσεν τους φώναξε τόν καθαρό με τ' όνομά του. Και κάθε φορά ένας από αυτούς άναστήκανε το κορμί του και σταύρωνε τα πόδια του, στη στάσι που παίρνουν οι 'Ανατολίτες.

Οι άνθρωποι αυτοί έμοιαζαν με νεκρούς, που μια μαγική δύναμι τούς έκανε ν' αναστηκωνούνται από τον τάφο τους. Είχαν σχηματίσει τώρα ένα μικρό κύκλο και κυττάζονταν σαστισμένοι.

Πρώτος μίλησε ο Ραούλ Φράντς.

— Ζούμε; ρώτησε.

Μια στιγμή αργότερα, ακούστηκε η φωνή του Σάκι.

— Έχουμε πεθάνει; είπε.

Κι' οι δυο ερωτήσεις έμειναν χωρίς απάντησι.

Ακούστηκε σε λίγο η φωνή του Κούρτ Ρίχτερ.

— Πού βρίσκομαστε; ρώτησε.

— Δεν είν' αλήθεια πως μπορούμε ν' ανασπνέουμε; είπε ο Μπίλ Σέντον.

— Πού είναι οι στολές μας; ρώτησε ο Σάκι.

Οι ερωτήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη.

— Ποιος μάς τις έβγαλε;

— Ξαναβρήκαμε το βάρος μας;

— Είμαστε ελαφρότεροι;

— Ή γίναμε βαρύτεροι;

— Πού θα βρούμε φαγητό;

— Και νερό;

Ο Χάνσεν έκαμε μια καινούργια προσπάθεια και σημάτωκε δρόμο. Άρχισε έπειτα να μετακινή τα πόδια του, το ένα ύστερα από τ' άλλο, σε νάθελε να βεβαιωθεί πως μπορούσε να περπατήσει.

Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν. Είχαν σηκωθεί τώρα όλοι όρθιοι κι' έκαναν βήματα δεξιά-αριστερά, σαν τα μικρά παιδάκια, που πρωτομαθαίνουν να περπατάνε.

— Από πού έρνεσαι αυτό το φως; ρώτησε ο Ρίχτερ.

Ήταν ένα φως ήρεμο και γλυκό, που δε φαινόταν πως έβγαине από πούθενά.

Κάτω από τα πόδια τους απλωνόταν μια στερεή μάζα, που δεν είχε καμιά ομοιότητα με το έδαφος της Γης. Φαινόταν σ' μια άπειρη-τη πλάκα από ζελατίνη. Εκείνη που ξένισε περισσότερο, ήταν η μονοτονία της.

Ο Χάνσεν άρχισε να προχωρή. Ή 'Αίρην βάδιζε στο πλευρό του κι' οι άλλοι αστροναύτες ακολουθούσαν.

— Πρέπει να μάθουμε πρώτα τί βρίσκεται πίσω απ' αυτό το γυάλινο θόλο, είπε ο Χάνσεν.

Άλλά, σε λίγο, κατάλαβαν πως αυτός ο θόλος ήταν ανύπαρκτος. Για την ακρίβεια, έπειτα από κά-θε βήμα που έκαναν, τόν έβλεπαν λίγο πιδ πέρα, αλλά μ' όλο που πήγαιναν πότε δεξιά και πότε αριστερά, δεν κατάφεραν να τόν φτάσουν. Έτσι, κατάλαβαν πως ο θόλος αυτός ήταν ένα γεγέλασμα τόν ματιών τους.

Άλλά τότε πού βρίσκονταν; Πού τους είχαν οδηγήσει τα βήματά τους; Είχαν απομακρυνθή από τ' αρχικό σημείο ή περιφέρονταν δόγυγχα; Όλα όσα γίνονταν ήταν τ' χαίσι ή μήπως βρίσκονταν στην έξουσία άλλων δυνάμε;

Ο Χάνσεν έβαλε τέρμα σ' αυτές τις περιπλανήσεις.

— Για τη στιγμή, δε μπορούμε να μάθουμε τίποτα, είπε αποκαμωμένος.

— Γιατί δε γυρίζουμε στο διαστημόπλοιο μας; ρώτησε ο Μπίλ Σέντον.

— Άλλά πού είναι η «Νέα 'Ατλαντίς»; είπε η 'Αίρην.

Τα πρόσωπά τους είχαν πάρει τραγική έκφρασι. Κατάλαβαν τώρα πως ανέμεσαν στην προσγείωσι τους στην 'Αφροδίτη και τη σημερινή κατάσταση τους υπήρχε ένα κενό. Αυτό το κενό ήταν, άραγε, το πέρασμα από τη ζωή στο θάνατο;

Κι' είχαν ξαναγεννηθή τώρα σε μια καινούργια ζωή; Ή μήπως ήταν οι ίδιοι από ό,τι υπήρξαν άλλοτε;

Το φως χάθηκε ξαφνικά γύρω τους. Και στη θέσι του απλώθηκε το σκοτάδι, ένα σκοτάδι πυκνό σαν την πίσσα. Δε μπορούσαν πια να διακρίνουν τίποτα μέσα σ' αυτό.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΝΑ

Τα ραδιοφωνικά κύματα διασταυρώνονταν στον αέρα κι' εξασφάλιζαν την επικοινωνία ανάμεσα στο διοικητή της βάσεως 18 και τόν αρχηγό του έναερού χώρου.

— Ο πρώτος έλεγε:

— Ενεργήσαμε σύμφωνα με τις διαταγές σας. Άφου απαλλάξαμε τούς ξένους από τις στολές τους, που τούς προστάτευαν από την έλ-λειψι βαρύτερης, τούς μεταφέραμε στη στοά 324 Α — 12, που τη μεταβάλαμε σε φυλακή, με τη βοήθεια ενός φωτεινού νέφους. Όπως ξέρετε, είναι αδύνατο να βγούν απ' αυτό το νέφος.

— Προηγούμενος, τούς κάναμε έ-νέους με το θρεπτικό υγρό Η 35. Έτσι, για τρεις ημέρες, δε θα αισθανθούν ούτε πείνα, ούτε δίψα. Στο διαστήμα αυτό, θα μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε τις αντιδράσεις τους μ' όλη μας την άνσι. Είναι ατόνητο, ότι οι ξένοι δεν υποπτεύονται, ότι τούς παρακολουθούμε. Ως τη στιγμή, οι αντιδράσεις τους ήταν άσημαντες. Προσπάθησαν να βγούν από το φωτεινό νέφος, χωρίς να τó καταφέρουν. Φαίνονται αποκαμωμένοι.

— Για να προκαλέσω μεγαλύτερη σύγχυσι στους ξένους, αντίκα-τάστησα το φωτεινό νέφος με τó σκοτάδι, χωρίς να πάψω να τούς παρακολουθώ με τη βοήθεια τών ειδικών ακτίνων που διαδέχονται. Αύτη η αντίκατάστασι τούς έκαμε βα-θεία εντύπωσι. Δεν καταλάβαιναν πού βρίσκονταν, ούτε με τί είδους δύνα έχουν να κάμουν, κι' αυτό τούς φέρνει σε μεγάλη απόγνωσι. Όταν ξαναφέραμε το φωτεινό νέφος στη στοά, φάνηκαν περισσότερο εύχαρι-στημένοι, άλλ' η άνησυχία δεν είχε φύγει από τα πρόσωπά τους. Μι-λούν ελάχιστα μεταξύ τους. Σύμ-φωνα με τις διαταγές σας, ειδικά μηχανήματα συλλέγουν τούς ήχους που βγαίνουν από τó στόμα τους.

— Οι έπιστήμονές μας άρχισαν κιόλας να μελετούν αυτούς τούς ή-χους, για να μπορούσαν να ση-ματίσουν σαφή ιδέα γιά τη γλώσ-σα τους. Από τ' άλλο μέρος, τó ηλεκτρονικό μηχανήμα, που μελετά τη σκέψι, μάς έδωσε την ακόλουθη εικόνα γιά την κατάσταση του μυα-λού τους:

— Δεν κατορθώνουν ν' αποκαταστή-σουν τó σύνδεσμο ανάμεσα στο πα-ρελθόν και τó παρόν κι' αυτό τούς φέρνει σε μεγάλη άμηχανία. Οι δια-νοητικές τους λειτουργίες είναι σε μεγάλο βαθμό εξασθενημένες. Όλα δείχνουν, ότι δεν έχουν την παρα-μικρή επιθυμία ν' αντιδράσουν στην κατάσταση τους. Διερωτώνται ποιες δυνάμεις τούς έξουσιάζουν, αλλά δεν κατορθώνουν να βρουν απάντη-σι σ' αυτή την ερώτησι. Θα είναι πρόθυμοι να κάμουν ό,τιδήποτε τούς ζητήσωμε.

— Η φωνή του αρχηγού τού έναε-ρίου χώρου διέκοψε την άναφορά τού διοικητή της βάσεως 18.

— Ο αριθμός Ένα επιθυμεί να έχη λεπτομερή περιγραφή τού όργα-νισμού αυτών τών όντων και τού τρόπου της λειτουργίας του, είπε.

— Ειδική βοήθι θα μεταφέρη σε λίγο ακριβείς άναπαραστάσεις τού σώματος και τών έξ ξένων, καθώς και ακτινογραφικές ταινίες της λει-τουργίας τών διαφόρων οργάνων τους, απάντησε ο διοικητής της βάσεως. Με τις ταινίες αυτές, οι σοφοί μας θα μπορούσαν να παρα-κολουθήσουν στην έντέλεια τó μη-χανισμό της λειτουργίας τού όρ-γανισμού αυτών τών όντων.

— Ένδιαφέρει ακόμη η έκτιμη-σι τού δυναμισμού των σ' όλα τα πεδία.

— Εμείς σ'ας παρέχουμε τó στοι-χείο. Οι σοφοί μας άς κρίνουν... Παραλείψα να σ'ας άναφέρω, ότι, άναμεσα στους ξένους, βρίσκεται και μια γυναίκα...

— Μια γυναίκα;

— Ναί. Ή μελέτη τού σώματός της δεν άφίνει καμιά άμφιβολία γι' αυτό. Το σώμα της έχει όλα τα όργανα που άπαιτούνται γιά την άναπαραγωγή.

— Θα πρέπει ίσως να την κά-μουμε στείρα...

— Δεν έκαμα τίποτα, άναμένον-τας τις διαταγές σας.

— Θα σ'ας είσοποιήσω, άφου συνεννοηθώ με τόν αριθμό Ένα... Συνεχίστε τις παρατηρήσεις σας. Άς έρθωμε τώρα στο πλοίο με τó όποιο ταξίδεψαν. Άπό πού ξεκίνη-σαν;

— Πιθανότατα από τόν πλανή-τη, που είναι λίγο μεγαλύτερος από μάς και που άκολουθείται από ένα μικρότερο δορυφόρο.

— Θέλετε να πήτε τη Γη;

— Άκριδώς. Όλες οι παρατη-ρήσεις που κάμαμε στο παρελθόν, έδειξαν, ότι έπρεπε να υπήρχε ζωή σ' αυτό τόν πλανήτη.

— Τι έγινε τó πλοίο;

— Μεταφέρθηκε στα έργαστήρια

της στοάς 173. Οι ειδικοί τó με-λετούν.

— Τους έδωσατε να καταλάβουν τί περιμένομε απ' αυτούς;

— Προσπάθησα να συμμορφωθώ με τις έντολές σας.

— Ο αριθμός Ένα επιθυμεί να έχη μια ακριβή εικόνα τού πολιτι-σμού και τών έπιστημονικών και τεχνικών δυνατοτήτων τών ανθρω-πων της Γης. Κάθε όργανο, κάθε κομμάτι αυτού τού πλοίου, πρέπει να μελετηθούν με μεγάλη προσοχή σ'ά σύνολα και σ' όλες τις λεπτο-μερείς τους, ακόμη και τις πιο μικρές. Δε θα παραλείψετε τίπο-τα... Θα συντάσωμε κατόπιν αυτές τις παρατηρήσεις μ' εκείνες τών βιολόγων μας. Έτσι, θα μπορού-με να μάθωμε τί είναι ο άνθρωπος και τί μπορεί να κάμη. Οι σοφοί μας έλεγαν ως τώρα, ότι βιολό-γοι που κάμαμε στο παρελθόν, έδειξαν, ότι έπρεπε να υπήρχε ζωή σ' αυτό τόν πλανήτη.

— Τι έγινε τó πλοίο;

— Μεταφέρθηκε στα έργαστήρια

της στοάς 173. Οι ειδικοί τó με-λετούν.

— Τους έδωσατε να καταλάβουν τί περιμένομε απ' αυτούς;

— Προσπάθησα να συμμορφωθώ με τις έντολές σας.

— Ο αριθμός Ένα επιθυμεί να έχη μια ακριβή εικόνα τού πολιτι-σμού και τών έπιστημονικών και τεχνικών δυνατοτήτων τών ανθρω-πων της Γης. Κάθε όργανο, κάθε κομμάτι αυτού τού πλοίου, πρέπει να μελετηθούν με μεγάλη προσοχή σ'ά σύνολα και σ' όλες τις λεπτο-μερείς τους, ακόμη και τις πιο μικρές. Δε θα παραλείψετε τίπο-τα... Θα συντάσωμε κατόπιν αυτές τις παρατηρήσεις μ' εκείνες τών βιολόγων μας. Έτσι, θα μπορού-με να μάθωμε τί είναι ο άνθρωπος και τί μπορεί να κάμη. Οι σοφοί μας έλεγαν ως τώρα, ότι βιολό-γοι που κάμαμε στο παρελθόν, έδειξαν, ότι έπρεπε να υπήρχε ζωή σ' αυτό τόν πλανήτη.

— Τι έγινε τó πλοίο;

— Μεταφέρθηκε στα έργαστήρια

της στοάς 173. Οι ειδικοί τó με-λετούν.

— Τους έδωσατε να καταλάβουν τί περιμένομε απ' αυτούς;

— Προσπάθησα να συμμορφωθώ με τις έντολές σας.

— Ο αριθμός Ένα επιθυμεί να έχη μια ακριβή εικόνα τού πολιτι-σμού και τών έπιστημονικών και τεχνικών δυνατοτήτων τών ανθρω-πων της Γης. Κάθε όργανο, κάθε κομμάτι αυτού τού πλοίου, πρέπει να μελετηθούν με μεγάλη προσοχή σ'ά σύνολα και σ' όλες τις λεπτο-μερείς τους, ακόμη και τις πιο μικρές. Δε θα παραλείψετε τίπο-τα... Θα συντάσωμε κατόπιν αυτές τις παρατηρήσεις μ' εκείνες τών βιολόγων μας. Έτσι, θα μπορού-με να μάθωμε τί είναι ο άνθρωπος και τί μπορεί να κάμη. Οι σοφοί μας έλεγαν ως τώρα, ότι βιολό-γοι που κάμαμε στο παρελθόν, έδειξαν, ότι έπρεπε να υπήρχε ζωή σ' αυτό τόν πλανήτη.

— Τι έγινε τó πλοίο;

— Μεταφέρθηκε στα έργαστήρια

της στοάς 173. Οι ειδικοί τó με-λετούν.

— Τους έδωσατε να καταλάβουν τί περιμένομε απ' αυτούς;

— Προσπάθησα να συμμορφωθώ με τις έντολές σας.

— Ο αριθμός Ένα επιθυμεί να έχη μια ακριβή εικόνα τού πολιτι-σμού και τών έπιστημονικών και τεχνικών δυνατοτήτων τών ανθρω-πων της Γης. Κάθε όργανο, κάθε κομμάτι αυτού τού πλοίου, πρέπει να μελετηθούν με μεγάλη προσοχή σ'ά σύνολα και σ' όλες τις λεπτο-μερείς τους, ακόμη και τις πιο μικρές. Δε θα παραλείψετε τίπο-τα... Θα συντάσωμε κατόπιν αυτές τις παρατηρήσεις μ' εκείνες τών βιολόγων μας. Έτσι, θα μπορού-με να μάθωμε τί είναι ο άνθρωπος και τί μπορεί να κάμη. Οι σοφοί μας έλεγαν ως τώρα, ότι βιολό-γοι που κάμαμε στο παρελθόν, έδειξαν, ότι έπρεπε να υπήρχε ζωή σ' αυτό τόν πλανήτη.

— Τι έγινε τó πλοίο;

— Μεταφέρθηκε στα έργαστήρια

Αυτή ή κοπέλλα ήρεπόταν για τό δέρμα της πριν ένα μύνα

Από χρόνια ήταν γεμάτη μπιμπικία, μαύρα στίγματα, που με τίποτα δεν τα κατάφερνε να απαλλάξη. Μία μέρα, μία φίλη της που την θαύμαζαν και την τριγύριζαν πολύ (όπως άλλωστε τó επιθυμού-σε) της έξωμογήθηκε τó μυστικό της. "Κάνε λοιπόν και σ'σάν έμένα, μεταχειρίσου την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, που δίνει καταπληκτικά άποτελέσμα-τα. Σ' αυτήν την Κρέμα όφείλω τήν ώρα μου έπι-δερμίδα, που τόσο άρέσει". Ήκολούθησε αυτήν την συμβουλή και άμέσως μπιμπικία, μαύρα στίγματα, άνοιγμένοι πόροι έξαφανίστηκαν. Τό δέρμα της έγινε καθαρό βελούδινο. Όλοι άρχισαν να την προσέχουν και σήμερα είναι μία γοητευτική νύφη. Έάν έχετε και σεις μικρές, άτέλειες στο δέρμα σας, που σ'ας ένοχλούν, ένα πράγμα μ' ξεχνάτε, ότι τίποτα δεν άντικαθιστά την Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ.

ΚΟΥΣΙΕΝΤΟΣ

ΙΟΝ

ΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Τό κακάο μου κι' έγω!

Αυτό μου δίνει την υγεία και την όμορφιά

ΚΑΚΑΟ ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

ION

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

νόση! μαζί τους θα είναι δυνατή.
— ΟΙ έντολες σας θα εκτελε-
σθούν κατά γράμμα.
— Βασίζομαι σε σας.
— Η έπιτομολία σταμάτησε.
— Ο διοικητής της βάσεως 18 γύ-
ρισε κατόπιν σ' ένα ταμπλό, πτε-
σε διάφορα κουμπιά κι' άρχισε να
δίνει διαδοχικά τις διαταγές του.
— Έπιτημονες, τεχνικοί, φωτογρά-
φοι κλπ. κινητοποιήθηκαν άμέσως.

— Η έργασία, που έπρεπε να γίνει
ήταν κολοσσιαία. Έκείνο που ζή-
τούσε ο αριθμός Ένα ήταν ν' ά-
ναπαρασθώ σ' όλες του τις λε-
πομέρειες ο πολιτισμός της Γης
και να εξακριβωθούν οι σωματικές
και διανοητικές ικανότητες των κα-
τοίκων της.

Για να φτάσουν σε θετικά συμ-
περάσματα, οι έπιτημονες της Ά-
φροδίτης, έπρεπε να εξετάσουν κα-
θέ κομμάτι αυτού του όργάνου,
ως τα πιο μικρά κι' άσημαντα.
— Από την εξέταση αυτή θα εξακρί-
βωναν ποιά ήταν τα έπιτημονικά
των ανθρώπων σε κάθε κλάδο και
ποιές προοπτικές άνοίγονταν μπρο-
στά τους.

Αυτή η έργασία συνεχίστηκε με-
θοδικά, επί ήμερες κι' έβδομάδες.
— Ο διοικητής της βάσεως 18,
ώπου να ολοκληρωθούν οι παρατη-
ρήσεις, έκρινε σκοπιμότητα να βυ-
θίση τους άστροναύτες της «Νέας
Άτλαντίδος» σε ύπνο. Σε όρισμέ-
να χρονικά διαστήματα, οι έπιτη-
μονες, που τους παρακολουθούσαν,
τους έκαναν ένσεις με ειδικούς όρ-
ρους, που άναπλήρωναν τις τρώφες.

Μία μέρα, τέλος, ο αριθμός Ένα
ζήτησε να δει τους άστροναύτες.
— Δε νοείται σ' αυτό να μετα-
κινηθί από τη θέση του. Ειδικές τη-
λεορατικές συσκευές του μεταδίδε-
σαν την εικόνα τους.

Οι εικόνες αυτές ήταν βολώντα-
νες. Για να μπορεί ο αριθμός
Ένα να δει και να μελετήσει τα
πάντα, οι άστροναύτες τοποθετήθη-
καν πάνω σε ειδικά τραπέζια, που
θα μπορούσε να τα παραμοιάσει κα-
νείς μ' εκείνα των πιο συγχρονισμέ-
νων χειρουργείων της Γης. Τα
τραπέζια αυτά, αντί να είναι μονο-
κόμματα, άσπάζονταν από πολλά
κομμάτια, που μπορούσαν ν' άνα-
σκαφθούν, να γείρουν προς το ένα
ή το άλλο μέρος, να πάρουν αυτή
ή εκείνη την κλίση κλπ. Άνάλογα
έλλαζε κι' η θέση εκείνου, που ή-
ταν έαπλωμένος πάνω σ' αυτά. Έ-
τσι, εκείνος που ήθελε να μελετή-
ση την άνατομία του κορμιού του,
μπορούσε να τον δει άνασκελά ή
μπρομύτα, να κάμει τα πόδια του
ν' άνασκαφθούν ή να καμφθούν, ή
το κορμί του να γείρει προς αυτή
ή εκείνη την κατεύθυνση. Τις αντί-
στοιχες κινήσεις ο αριθμός Ένα
μπορούσε να τις προκαλέσει με τη
διονέτευση όρισμένων κυμάτων, που
έπιδρούσαν στο μηχανισμό αυτών
των τοσπεζίων.

Οι άστροναύτες ώδηγούντο γυ-
μνοί μέσα στο θάλαμο, όπου βρί-
σκονταν οι τηλεορατικές συσκευές.
Τη γύμνια τους έκρυβε ένα λευκό
σύννεφο. Άλλ' ο αριθμός Ένα, μ'
όλο που βρισκόταν σε πολύ μεγάλη
άπόσταση, μπορούσε να διαλύη ή να
έπανασυνέστη αυτό το σύννεφο, ά-
νάλογα με την εξέταση που ήθελε
να κάμει.

Αυτή η εξέταση κράτησε κάμπο-
σες ώρες. Ο αριθμός Ένα ένδια-
φρόταν και για τις πιο μικρές
λεπτομέρειες και μελετούσε τα πά-
ντα με την προσοχή και τη λειτουρ-
γία έμπειρου άνατόμου.

— Αφού εξέτασε τους άντρες, άρ-
χίζοντας από το Χάνσεν και τε-
λειώνοντας στο Σάκι, έφτασε τέ-
λος στην Άιρην. Το ένδιαφέρον
του μεγάλωσε τότε. Αυτή η γυναί-
κα, που βρισκόταν μπροστά του,
τού φαίνονταν ένα δν ύπεροχο κι'
έκπληκτικό, που δε χόρταινε να το
κυττάξει.

Στο τέλος, έδωσε τις διαταγές:
— Θα τους κρατήσετε στην έ-
δια κατάστασι, ώπου ν' άποφασί-
σ' για την τύχη τους.
— Έτσι, ο ύπνος των άστροναυτών
της «Νέας Άτλαντίδος» συνεχί-
στηκε.

ΝΥΦΟΣ ΝΥΛ ΟΙΝΙΘΩΝΑΣ ΟΙ

Έκείνο το πρωί, ο αριθμός Ένα
έδωσε έντολή να συγκληθί το άνώ-
τατο συμβούλιο των σοφών της Ά-
φροδίτης.

Αυτό το συμβούλιο το άποτελού-
σαν έπτά σοφοί, χωρισμένοι σε δύο
όμάδες, μία από τρία μέλη και
δύτερη από τέσσερα. Κανείς δεν

ήξερε τα όνόματά τους, ούτε τους
είχε δει ποτέ στο πρόσωπο. Όταν
μιλούσαν γι' αυτούς, έλεγαν, ο
πρώτος της τριάδας, ο δεύτερος
της τριάδας, ο τρίτος της τριά-
δας, κλπ. Με τον ίδιο τρόπο χα-
ρακτήριζαν και τους σοφούς της
τετράδας. Πάνω απ' όλους, όμως,
βρισκόταν ο αριθμός Ένα, που έ-
ξουσίαζε την τριάδα και την τετρά-

δα, χωρίς ν' ανήκει ούτε στη μία
ούτε στην άλλη.

Πού έμεναν αυτοί οι σοφοί; Κα-
νείς δεν το ήξερε. Πού συνεδρία-
ζαν; Κανείς δεν τους είχε δει πο-
τέ συγκεντρωμένους γύρω από ένα
τραπέζι. Ήταν νέοι ή γέροι; Ποιάς
θα μπορούσε να το πει;

Τα μέλη της τριάδας και της
τετράδας ύπάρχον από πάντα, όπως
από πάντα ύπρχε κι' ο αριθμός
Ένα; Ήταν πάντα τα ίδια πρό-
σωπα ή άνανεώνονταν κάθε τόσο
από καινούργια; Και ποιος έκανε
αυτές τις έκλογές κι' αυτές τις
άνανεώσεις; Κανείς δεν ήξερε τίπο-
τα γι' αυτό, ή αν ύπρχαν κάποιοι
που ήξεραν, δεν άνοιξαν ποτέ το
στόμα τους για να μιλήσουν.

Μόλις ο αριθμός Ένα έδωσε έν-
τολή να συγκληθί το συμβούλιο,
φατείνά κύματα έξετεμύθησαν προς
διάφορες διευθύνσεις. Μερικές στιγ-
μές άργότερα, τα μέλη της τριά-
δας και της τετράδας ήταν έπα-
ρόντα. Μπορούσαν, δηλαδή, να έ-
πικοινωνούν με τον αριθμό Ένα
και μεταξύ τους, να βλέπουν, ν' ά-
κούει, να διαβάζουν, να ύπαγορεύ-
ουν κείμενα, να παρουσιάζουν εικό-
νες ή να σχολιάζουν άλλες που πα-
ρουσίαζαν οι συνάδελφοί τους, σε
να βρισκόταν μέσα στην ίδια αί-
θουσα. Κι' όστόσο, κανείς δεν εί-
χε μετακινηθί από το μέρος όπου
έμενε.

— Ο αριθμός Ένα, αφού κήρυξε
την έναρξη της συνεδρίασης, έπαι:
— Σας κάλεσα για ν' άκούσω
τη γνώμη σας σχετικά με τα πο-
ρίσματα των έπιτημονών μας και
για να πάρουμε μαζί τις αποφάσεις
μας. Οι αποφάσεις αυτές θα έχουν
τεραστία σημασία για το μέλλον
δχι μόνο του πλανήτη μας, αλλά
και των άλλων πλανητών, που ά-
ποτελούν το ήλιακό σύστημα. Γι'
αυτό πρέπει να τις σταθμίσαμε με
προσοχή. Άναμένο από σας να με
διαφωτίσετε και είμαι από πριν
βέβαιος, ότι οι συμβουλές, που θα
μ' όδωσετε θα είναι οι πιο όρθές.
Έδωσε κατόπιν το λόγο στον
πρώτο της τριάδας. Κι' αυτός
έπαι:

— Οι νόμοι του σύμπαντος εί-
ναι ένιαίοι. Ο τρόπος, όμως, με
τον οποίο εκδηλώνονται διαφέρει
από τη μία περιοχή του διαστή-
ματος στην άλλη. Γι' αυτό κι' η
εξέλιξι κάθε πλανήτη ακολουθίσε
διαφορετική πορεία. Διαφορετικές
είναι έπίσης οι μορφές της ζωής
πάνω σ' αυτούς. Ο άνθρωπος κυ-
ριαρχεί πάνω στην Άφροδίτη, όπως
και πάνω στη Γη. Η λέξι αυτή έκ-
φράζει το άνωτερο δν που δημιούρ-
γησαν οι δύο πλανήτες. Ο άνθρω-
πος της Άφροδίτης, όμως, διαφέ-
ρει από τον άνθρωπο της Γης. Θα
μπορούσα να πώ, ότι ή φύσι στον
πλανήτη μας απέδωκε μόνο στο
χρήσιμο. Στη Γη, τούναντιον, πρό-
σεξε περισσότερο την άρμονία των
μορφών. Άλλ' ο άνθρωπος της Γης
δεν παρουσιάζει καμιά άξιοσημείω-
τη λειτουργική διαφορά από εκείνον
της Άφροδίτης. Θα πρέπει, όμως,
να σημειώσω ένα πράγμα, που έχει
έξαιρετική σημασία. Η διαμορφώσι
του ανθρώπου στη Γη του εξασφά-
λισε άξιόλογη μυική δύναμι, ενώ
περιορίσε τις ικανότητές του μυα-
λού του. Συμπεραίνω, άλλωστε, ότι
ή άρμονία της μορφής κι' η μυική
δύναμι παίζουν μεγάλο ρόλο στη
Γη κι' είναι πιθανόν, ότι εκεί οι
άνθρωποι έπιζητούν και καλλιεργούν
τόσο τη μία όσο και την άλλη.
Στην Άφροδίτη, αντίθετα, δεν έ-
πιζητήσαμε την άρμονία της μορ-
φής, ούτε τη μυική δύναμι. Καλ-
λιεργήσαμε, τούναντιον, τις διανοη-
τικές μας ικανότητες. Η ύπεροχή
μας στο κεφάλαιο αυτό άπέναντι
του ανθρώπου της Γης, είναι συν-
τριπτική. Άλλ' ο άνθρωπος της
Γης ύπερχει από μας στο ζήτημα
της σωματικής διαπλάσεως και
της άρμονίας της μορφής. Δεν έ-
χουμε, λοιπόν, κανένα λόγο για να
τον φοβόμαστε. Νομίζω, τούναντιον,
ότι θα ήταν ένδιαφέρον να μελετή-
σουμε την εξέλικτική πορεία που ά-
κολούθησε ως σήμερα.

Μίλησε κατόπιν ο δεύτερος της
τριάδας:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ή συνέχεια.

ΕΡΗΜΙΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ...

ΛΟΥΣΜΕΝΟ από το χρυσάφι του ήλιου,
άγκαλιασμένο από τα μύρα του
βουνού, ή μασιγώμενο από τις θύελ-
λες, ξεφύτρωνε μοναχικό το σπιτάκι.
Γύρω του ή μαγική έρημιιά του βουνού
και οι νοπευτικές πολυωνίες του δά-
σους, με τα κελαϊήματα των πουλιών,
τους άναστεναγμούς των δέντρων, ό-
ταν τα μασιγίωνα αλύπητα ό βορραίσε.
Μακριά, σε άπόσταση πιο πολύ από ένα
χιλιόμετρο, άνηφορίζε ο άσφαλοστονω-
μένος όροσός, που σερότανε σε γκρί-
ζο φίδι στις πλαγιές του βουνού. Το
σπιτάκι όμως δεν είχε ποτέ έπισκέ-
ψεις. Γιατί ήταν τόσο άπομένο, που
δεν ήταν φυσικό να ξεοτραφί καν-
είς από το μεγάλο όρομο για να φτά-
ση ώς εκεί.

Κι' έτσι, ο κάτοικος του μοναχικού
σπιτακι μπορούσε να μείνει μόνος του,
παραδομένος στις μελαγχολικές σκέ-
ψεις του και στις άναπολήσεις του...
Κι' είχε τόσα να σκεφτεί... Όλο το πα-
ρελθόν του ξετυλιγότανε μπροστά του
κουρασμένα μάτια του γεμάτα από μία
γυναικα κι' από την προδοσία της.

Ήτανε μία γυναίκα που την είχε πι-
στέψει με λαορεία ο έρημιτης, εδώ και
πολλά χρόνια... Ή πιστί του ύπαγο-
ρευόταν από τον έρωτα. Όποιος άνα-
παύει πιστεύει. Και δεν είναι δυνατό
να φανταστεί ότι ή γυναίκα που συγ-
κεντρώνει τα ιδανικά του μπορεί να
τον προδοί.

Να, όμως, που τον προδίδε. Και ά-
νακάλυψε την προδοσία της, όταν δια-
πίστωσε ότι θα γινότανε μητέρα. Μη-
τέρα! Και τίνας θα ήτανε το παιδί που
θα γεννιότανε;... Τώρα που ο προδο-
μένος άντρας είχε υποστού την
έξελιξη άπόδειξι της προδοσίας της,
δεν ήταν δυνατό να πιστέψι ότι το
παιδί που θα γεννιόταν ήτανε δικό
του... Ή άμφισβησία δεν έκανε να βρι-
σκή την παρουσία του κοντά της άπε-
ρίγραπτα μαρτυρική. Ο πειρασμός να
τη σκεφτώ του γινόταν έπιτακτική ά-
νάγκη... Για να μην ύποκυψι, έφυνε
— σαν ένοχος, αυτός που δεν ήτανε
παρά μόνο όμοια...

Μία περιπλάνησι του άσκοπη στά πιο
άπιανα μέρη μακρού από την Έλλάδα
δεν κατάφερε να τον κάνει να ξεκά-
σι... Το ακισμένο σπο την κούρασι,
γνώρισε στην πατρίδα του. Και σε κά-
ποια άπομένο γυναικα της έσπωσε το έ-
ρημιτήριο του. Δεν ήθελε να δει κα-
νέναν — και δεν έβλεπε... Όποτε ή-
θελε να άνανεώσι τις προμήθειές του,
πήγαινε στο πιο κοντινό χωριό — μία
ώρα με τα πόδια — και νύριζε πάλι
στο έρημιτήριο του, στην άναπνέμη

Ευλογημένη καταιγίδα!

Μοναξιά του που είχε γίνει γι' αυτόν ή μονα-
δική συντροφιά που μπορούσε άφοδα να της
έμπιστευτί τον πόνο του...

Γύρω από το σπιτάκι του, ο έρημιτης καλ-
λιεωνούσε λίγα λαχανικά — άναλώνας την
έποχή. Ήταν ολιγαρκής και κατάφερε να
μει ζήτησι πιο πολλά. Τι να ζήτησι; Αυτό που
ζητούσε ήταν ή λήσμονιά... Κι' αυτήν δεν
κατάφερε να την βολί...

Μέσα στην καλοκαιριάτικη ζέση, πυκνώ-
σανε τα σύννεφα και ζέσπασε ή καταιγίδα!
Μία καλοκαιρινή καταιγίδα, που άνακάλεσε ό-
λο το βουνό με φωτιά, με νερό και με βου-
νητό!...

Καταρράκτες από βροχή πλημμύρισανε τα
πάντα, κάνανε ποτάμια να τρέχουν στις
πλαγιές άπαντων όρεινων όρων. Με πυ-
ρίνα φίδια το βουνό, ενώ τα μοναχικά της
θύελλα ξεπνέουσανε την ήχώ με άντρια δύ-
ναμι...

Ο έρημιτης πήρε από το παράθυρά του
κύτταξε με μία κρυφή χαρά την άποκα-
λινωσι των στοιχείων, που έμιαζε τόσο με
τη θύελλα που δεν είχε πάψει να μασιγίωνι
τον έσωτερικό έαυτό του... Όταν, στο διακε-
νό των κεραυνών, άκουσε ένα δυνατό χτύ-
πημα στην εξώπορτά του...

Έκπληκτος πήγε ν' άνοίξη.
Βρέθηκε μπροστά σε μία γυναικα μούσκε-
μένη από το κεφάλι ως τα νύχια από του
χαλινολούσε:

— Εύτυχώς που βρέθηκε το σπιτάκι σας...
του έπαι. Άλλωστε θα με παίνωνε τα νε-
ρά!...

Δυσχερειαμένος ο έρημιτης την έμπασε
μέσα κλείνοντας την πόρτα.

— Θα ήμουν παντρεμένη εδώ και τρείς
ήμερες, αν δεν μεσολαβούσε κάτι δύ-
σχεστο... του έπαι ή κοπέλλα.

έπιασε ή καταιγίδα... Δεν έξω να νική-
τρίασε τόσο, που άρχισα να τρέχω
για να προσεταχτώ κάτω από τα δεν-
τρα...

— Καλά που δεν σας χτύπησε κανέ-
νας κεραυνός... μουρμούρισε ο έρη-
μιτης.

— Εύτυχώς, βρέθηκε μπροστά στο
σπιτάκι σας. Και χτύπησε την πόρτα...
Τώρα δε φοβάμαι πιά...

— Δεν πρέπει να φοβόμαστε, γιατί ή
θύελλα περνάει...

Και πραγματικά, ή θύελλα περνού-
σε. Οι κεραυνοί είχαν πάψει, οι βρο-
ντές είχαν σταματήσει — που και που
κανένας μακρινός αντίλαλος σερότανε
μακριά στο βουνό. Και μόνο τα
νερά έξακολουθούσανε να τρέχουν
και να βουίζουνε σαν όομηκί κα-
ταράκτες από τα ύψηματα του βου-
νού...

Με κάποια έκπληξι ο έρημιτης κύτ-
ταξε τη γυναίκα που είχε μπροστά
του. Τα χαρακτηριστικά της κάτι πε-
ριεργό του θυμίζαν... Τι;

— Είσαστε άραδωνιασμένη;... τη
ρώτησε με κάποιο παραξένιο ένδιαφε-
ρον.

— Ναί... Καί θα ήμουν παντρεμένη ε-
δώ και τρείς ήμερες, αν δεν μεσολα-
βούσε κάτι δυσόχεστο...

— Δυσόχεστο;

— Ναί, ο θάνατος της μαμάς, άποκρί-
θηκε ή κοπέλλα με μάτια βουκόυ-
μένα.

Η ίδια παράξενη περιένεια έκανε
τον έρημιτη να ρωτήσει:

— Μήπως... μήπως έχετε καμιά φω-
τογραφία της μητέρας σας μαζί σας;...

— Έχω... Νά την.

Έβγαλε ένα μεντανιόν από το λαί-
μό της και το άνοίξε. Και ο έρημιτης
είδε τις φωτογραφίες της!

Με τρεμούλα, άρπαξε από τους ώ-
μους την κοπέλλα.

— Είσαι, κόρη της; τη ρώτησε.

— Κόρη, ποιανής;...

Με κόπο οι λέξεις θναιγανε από τα
πικραμένα χείλια του:

— Κόρη... της γυναικάς μου... Κόρη
μου!

Και την έφωξε στην άγκαλιά του,
βρόχοντας το προσωπάκι της με τα δά-
κρυά του.

Κι' ύστερα την άποιάκωνε για να
την κυττάξει. Μα, ενώ δεν ήταν δυνατό
να κάνει λάθος. Τα χαρακτηριστικά της
ήταν ίδια με τα δικά του!...

Έτοξεσε και πήρε έναν καθόρθο
και κυττάχτηκε. Ή όμοιότητά του με την
άνωστη έκείνη κοπέλλα ήτανε κατα-
πληκτική!

— Κύτταξε... της έπαι κλαιώντας και νε-
λύντας μαζί. Είσαστε ίδιου! Είσαι κόρη μου...
Κόρη μου... κι' είσαι ο πατέρας σου!...

Και την έσπρωξε, τη φίλησε, της χάιδεψε
τα μαλλιά... Πόση ίκανοποίησι ένοιωσε! Ή
άπιστία της γυναικάς του δεν είχε να όπο-
τέλεσμά της το στέρεσι τη κορά του πατέρα.

Ή κόρη που είχε γεννηθί άπάνω στην όπο-
κάλυψι της άπιστίας, ήτανε δική του. Έντε-
λως δική του. Τον βεβαίωνε ή όμοιότητά της
μαζί του.

Ή κοπέλλα είχε συγκινηθί κι' αυτή με την
ανάκλησι αυτού του άγνωστου πατέρα. έ-
κει, μέσα στην έρημια του βουνού.

Δεν χόρταινε να τον κυττάει, να τον κα-
μαρώνι, να τον χαϊδεύει...

— Εύλογημένη καταιγίδα... Μαύ χάρισε τον
πατέρα μου.

— Κι' έμένα την κόρη μου! συμπλήρωσε ο
έρημιτης για πρώτη φορά εύτυχισμένος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

σας και μεγάλη άνοχη. Υστερόν, όμως, στο ζή-
τημα του ψυχικού παρανότου, που παίζει τεράστια
ρόλο. Κατά τους ειδικούς, οι καταλληλότεροι για
άστροναύτες είναι:

α) Ο ίσορροπημένος τύπος, που παρουσιάζει με-
γάλη ψυχραιμία και αυτοκυριαρχία. Είναι ο άνθρω-
πος, που δεν τρεφεί ούτε στις πιο δύσκολες στιγ-
μές και που έβρει πάντα τί πρέπει να κάνει.

β) Ο έγκρατικός τύπος, που δεν επιτρέπεται
από τις αισθήσεις, αλλά κρίνει με τη λογική.

γ) Ο βροχασμένος με ύπερλειτοργία των έπι-
νοών δόσεων. Είναι ο δυναμικός τύπος, με το
αλάνθαστο αισθητήριο και τη μεγάλη έτοιμότητα.

Ακατάλληλοι, αντίθετα, είναι:

α) Ο άνθρωπος, που έχει επίθεση.

β) Ο όπιστονικός τύπος, που είναι συνήθως όπε-
ρετασμένος και άναποφασιστός.

γ) Ο άνθρωπος, που παρουσιάζει ύπολειτοργία
των άπνευστιών άδενων.

Από τις γυναίκες, ή πιο κατάλληλος τύπος είναι
ο άνδροειδής, που παρουσιάζει πολλά κοινά χαρα-
κτηριστικά με τον άντρα, με άποώστερα λόγια, οι
άνθρωποι.

Οι γυναίκες, αντίθετα, που παρου-
σιάζουν ύπερλειτοργία σολυκλήσης και που χαλασ-
ρίζονται από μεγάλη θηλυκότητα, είναι άκατάλληλες
για τα διαπλανητικά ταξίδια.

ΕΝΑ ακόμα λαμπρό αστέρι του Χόλλυγουντ έφαινε ακόμα άρρωστο στο νοσοκομείο. Πρόκειται για τον Τζέφ Τσάντλερ, που με τεράστια επιμονή έβρισκε για να έλθει στη σπονηδική στήλη, γιατί ύστερα από μια πτώση του, οι άκτινες έδειξαν πως είχε σπάσει ένας σπόνδυλος. 'Η έλχειρίποι έγινε απόλυτα όμαλά και ίκα.

'Η ΤΖένν Μάνσφιλντ

νοποίησε τους γιατρούς, αλλά δυστυχώς μερικές ώρες αργότερα η διάρρηξη μιας αρτηρίας προκάλεσε μια σοβαρή εσωτερική αιμορραγία. Ο άρρωστος μεταφέρθηκε άμεσα στο χειρουργείο και έγχειρίστηκε εκ νέου με το σκοπό να σταματήσουν την αιμορραγία. 'Η νέα έλχειρίποι κράτησε 7½ ώρες και σύμφωνα με μερικές πληροφορίες, που διαφέρουν, ατρία της αιμορραγίας ήταν ένας καρκινώμας του στομάχου, τον οποίον άγνοούσε τόσο ο άρρωστος όσο και οι γιατροί, που τον έλχειρισαν. 'Υστερα από τις περιπέτειες αυτές έκαναν στον Τζέφ όκτώ μεταγυρίσεις και οι γιατροί εξακολουθούν ν' άνησυχούν για την όγεια του.

★ Το Φεστιβάλ των Καννών έκλεισε με την άνοιξη των άκολούθων θραυείων, τα οποία παρτίδωσαν στους νικήτες η Ντανιέλ Πιέρρε και ο Ζάν Μαρσάλ. Το χρυσό φούνικα τόν μοιράστηκε τα φίλμ «Μία τόσο μακριά άπουσία» του 'Ανρί Κολτί (Γαλλία) και «Βιριντιάν» του Λούις Μπουονέλι ('Ιταλία).

• Ένα είδικό έραβείο δόθηκε από την επιτροπή στο φίλμ «'Η μητέρα 'Ιωάννα των άγγέλων», που αντιπροσώπευσε την Πολωνία.

Το έραβείο της καλύτερης σκηνοθεσίας δόθηκε στη Γ. Λούλια Σόλτζεβα για το φίλμ «'Η Ιστορία των χρόνων της φωτιάς» (Ρωσία).

Τα έραβεία, που προορίζονταν για τις καλύτερες έρμηνείες, τα πήραν η Σοφία Λόρεν για την «Τσιτσιάρα» ('Ιταλία) και ο 'Αντόνιο Πιέρρε για το «Σας άρεσει ο Μπράνκο» (Η.Π.Α.).

Το έραβείο της πιο αξιόλογης συμμετοχής το πήρε η 'Ιταλία, που έστειλε τέσσερα φίλμ, που έκαναν δια έξαιρητική εντύπωση («'Η Τσιτσιάρα» του Βιττόριο ντε Σίκα, «'Η χαρά της ζωής» που πρένε Κλεμέν, «Ο κακός δρόμος» του Μάουρο Μπολονίσι και «Το κορίτσι με τη θάλασσα» του Βαλερίο Ζουολίνι).

Το είδικό έραβείο «Γκάρο Κόσπερ», που άπενε, μήνη φέτος για πρώτη φορά δόθηκε στο φίλμ «Στρίφι στον ήλιο» (Η.Π.Α.), που έλγε για «α τις φιλικές διακρίσεις».

★ Ο Στήβ Ρόας, ο άνθρωπος με τους πιο γερούς

μύς του κόσμου, έδρισκεται σε μια κλινική της 'Ελβετίας, όπου νοσηλεύεται για μια σοβαρή μορφή νευροπάθειας.

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μαρσέλ Καρνέ, που έτοιμάζει μια νέα κινηματογραφική έκδοση του έργου του Δουάμ, «'Η κυρία με τις καμέλιες», έφικε επί τέλους την ιδανική έρμηνευτρία. Θά είναι η Ζαν Μορώ και όχι η Κλαούντια Καρντινάλε.

★ Κατά την παραμονή της στο Παρίσι, για να ντιουμπάρη στα γαλλικά το νέο της φίλμ «'Η Τσιτσιάρα», η Σοφία Λόρεν δέχτηκε μια πρόταση να ντεμπουάρη στο θέατρο, πάνω σε μια γαλλική σκηνή. 'Η Σοφία δέχτηκε, αλλά για το 1962. Τα κινηματογραφικά της συμβόλαια δέν της το επιτρέπουν νωρίτερα.

★ Ο Σαα Ντιστέλ έπέστρεψε στη Γαλλία, ύστερα από μια τουρνέ στη Ν. 'Αμερική, όπου έδωσε 67 ρεσιτάλ, σε 23 μεγαλπόλεις.

Τον είχε συνοδεύει η νέα μητέρα του, η πρωτόκλητρία του σκι Φρανσίν Μπρεν. 'Όταν ρώτησαν τον Ντιστέλ πότε σκοπεύει να την παντρευτεί, έκείνος απάντησε: «Αυτό είναι άγνωστο. Είμαστε και οι δύο άποφασισμένοι να παραμείνουμε τόν άρραβώνα μας, όσο το δυνατόν περισσότερο».

★ Ο Μάρλο Μπράν, το δέχτηκε να δίνει μαθήματα δραματικής τέχνης σε μια σχολή, που ίδρυσε τελευταία κάποια φίλη του. 750 μαθήτες ένεγράφησαν άμέσως στη σχολή αυτή. Για να παίρνουν μαθήματα από το διάσημο καλλιτέχνη θά πληρώνουν 100 δολάρια το μήνα ο καθένας.

★ Στο νέο φίλμ, που γυρίζει τώρα στο Παρίσι με τίτλο Σαρά Μπουαγιέ, η Πασκάλ Πετιέ παίρνει από το διάσημο καλλιτέχνη μαθήματα έφορμωσίας.

★ Σε λίγες μέρες αρχίζει στα Ιταλικά στούντιο τα γυρίσματα του φίλμ «Ο 'Οδυσσεύς εναντίον του 'Ηρακλή». Το σενάριο του νέου αυτού φίλμ, που ένέπνευσε η έλληνική μυθολογία είναι του Μάριο Καζάνο και πολλά έξωτερικά του έργου θά γυριστούν στην 'Ελλάδα.

★ Ο περτέος πέρας και η 'Ελίζαμπετ Τσιλχορ έξαναέρχεται το χαμόγελό της. 'Αλλά οι 'Αμερικανοί έκδοτες, που περιμένουν με άγανία

Σύντομες είδησούλες

να τελείωση την Ιστορία της άρρώστιας της, που γράφει με τον τίτλο «Μεταξύ ζωής και θανάτου», παθαίνουν νευρικές κρίσεις, γιατί η Λιζ τους δήλωσε πως θά συνεχίσει τη συγγραφή, όταν ο σύζυγός της 'Εντν Φίσερ θά φύγει για το Λας Βέγκας, όπου θά τραγουδήσει.

★ 'Η Τζίνα Λολομ, πριτίζιντα έχει μια πολύ όμορφη αδελφή, τη Φερνάντα, που εργάζεται ως γραμματέας στην άμερικανική πρεσβεία της Ρώμης. Μαθαίνουν πως πρόκειται να περάσει φέτος τις διακοπές της στο Χόλλυγουντ, κοντά στην αδελφή της, διάφοροι παραγωγοί την περιμένουν εκεί με συμβόλαια έτοιμα για υπογραφή.

★ 'Η Μάε Μάρραιη (68 χρόνων), πρώην βασίλισσα του θωβού κινηματογράφου, έχει τώρα ένα καινούριο μνηστήρα, τον Χοσε Σαλαέτος, 34 χρόνων.

★ Το είδύλλο Μάνσου

Ο Τζάκ Λέμμον

Κάθον—Μαξιμίλιαν Σέλ (άδελφός της Μαρίας) προχωρεί σταθερά προς το γάμο. Ο Μάε δήλωσε στη Μάνσου πως μόλις τελειώσει το γύρισμα του φίλμ «'Η δέ

κη της Νυρεμβέργης» θά φύγουν μαζί για το Χόνγκ Κόνγκ, με το σκοπό να γνωρίσουν τους γονείς της.

★ Σε μια καλλιτεχνική γιορτή, στο Λονδίνο συναντήθηκαν πρό ήμερών ο Μίκυ Ρούνεντ, που παρουσιάζει το πρόγραμμα και η Τζέην Μάναφιλντ, η οποία έφτασε εκεί με ένα φόρεμα, που άφηνε γυμνή την πλάτη και το μισό στήθος. Ο Μίκυ παρουσιάζοντας την στο κοινό, την έπιασε σφιχτά απ' τη μέση και έλεπε:

— Είναι η μόνη φορά, που δέν παραπονιέμαι επειδή είμαι κοντός. Βρίσκομαι ακριβώς στο ποθητό ύψος.

Το κεφάλι του Μίκυ έφτανε στο ίδιο ύψος με το πλούσιο στήθος της Τζέην.

★ Κατά την παραμονή της στις Κάννες, η Σοφία Λόρεν παρέλασε από ένα κομμωτήριο, πωλών πιστά άντιγράφα όλων των κοσμημάτων, που της έκλεψαν πριν από ένα χρόνο στο Λονδίνο. 'Αν και ψεύτικα, τα κοσμήματα αυτά, που η Λόρεν δέν κατορθώνει να ξεχάσει, στοιχισαν στη στάρ 300 χιλιάδες δραχμές.

★ 'Αφού διέψευσε στην άρνη τις πληροφορίες ότι παρουσιάστηκαν σοβαρές διαφωνίες μεταξύ αυτής και του σκύου της γιαντρά Ρουβέ, η Μαρτίν Κρόλ άναγκάστηκε τελικά να όμολογήσει: «Έλεγα ψέματα, δηλώνοντας τόσον καιρό πως ήμουν εύτυχισμένη κοντά του. Τόν άντιθετο άκριβώς συνέβαινε, γι' αυτό χωρίζω και πάλι» (για τρίτη φορά).

★ 'Η μητέρα της 'Ανν Σόθερν, 'Αννέτ Λέηκ υπέθαλε μόνιμα κατά της κόρης της κατηγορώντας την ότι άν και εκατομμυριοέχους άρνείται να τη δει, έγκλημα καταλείποντας την σε μια άπερίγραπτη δυστυχία.

★ Σε μια κλινική του Χόλλυγουντ πέθανε ο σκηνοθέτης Ρόυ ντελ Ρούθ, πρώην δημοσιογράφος, που έκανε τα πρώτα του έθματα στον κινηματογράφο, παρά το πλεονέκτημα του Μάκ Σένετ. Μεταξύ των επιτυχιών του ήταν το φίλμ «Ταξί», «Τρέλλες του Μπρόντγουαϊ 1936» και «'Η γυναικα της 5ης λεωφόρου».

★ 'Επαίλω στον κινηματογράφο αποκλειστικά και μόνο επειδή μου άρεσει και έχω πολλή ένεργητικότητα να

σπαταλώ. Δέ νομίζω πως ύπάρχει πιο έξανθητική δουλειά. Τη διάλεξα όμως, άκριβώς όπως άλλοι άποφασίζουν να γίνουν καλόγεροι και να υποδύθουν σε χιλίες δυό στερήσεις». Τη δήλωσε αυτή την έκανε σε μια πρόσφατη συνέντευξη του ο Τζάκ Λέμμον.

★ Είναι η πρώτη φορά, που ο 'Αλφρεντ Χίτσκοκ έμεινε

Ο 'Αλφρεντ Χίτσκοκ

τόσον καιρό χωρίς να έρθει το θέμα του νέου του φίλμ. 'Από τον καιρό, που τελείωσε το έργο «Ψυχώ» γυρίζει τον κόσμο γυρεύοντας παντού το θέμα αυτό. 'ΕΓινοναι όλο και πιο δύσκολο, παραδέχτηκε ο 'Αλφρεντ, άκριβώς όπως και οι θεατές των έργων μου». Ο Χίτσκοκ, που γεννήθηκε στην 'Αγγλία στις 13 Αυγούστου 1899, κατέκτησε την 'Αμερική με τη «Ρεβέκκα» το πρώτο φίλμ, που γύρισε στα στούντιο του Χόλλυγουντ.

★ Με τη διαθήκη του ο Γκάκρυ Ρόουπ έκφράζει την έπιθυμία του να μοιραστούν την περιουσία του η μητέρα του, η γυναίκα του και η κόρη του. Δέν έγνωσθη ακόμα σε τί ποσόν άνέρχεται η περιουσία αυτή, πάντως οι στενοί φίλοι του Γκάκρυ όμολογούν πως θά ξεπερνά το ένα εκατομμύριο δολάρια. Ο Γκάκρυ άρνιέται έπισης 10.000 δολάρια στο Ταμείο έθελονσθήσεως ήσποίων και 1000 δολάρια στον καθολικό ναό του Κέντακυ.

★ Ο 'Ιταλός παραγωγός Ντίνιο ντε Λαουρέντις πήγε πάλι στο Ληξιαρχείο για να δηλώσει τη γέννηση ενός νέου παιδιού του: του τετάρτου. 'Η σύζυγός του Σιλβία Μάναγκανο έφερε στον κόσμο σε μια κλινική της Ρώμης μια κόρη, στην οποία θά δοθεί το όνομα Φραντζίσκα. Τα τρία προηγούμενα παιδιά τους είναι η Βερόνικα, η Ραφαέλα και ο Φρενέρικος.

★ 'Η 'Αντνέλλα Λουάιντι, δήλωσε πως θά έπωφεληθεί της άπομικρύνσεως από τα στούντιο, στην οποία την καταδικάσει το άναμενόμενο εύτυχές γένος, για να γράφει τους στίχους μερικών νέων τραγουδιών. 'Η 'Αντνέλλα έχει ήδη συνεργαστεί και κατά το παρελθόν με το συνθέτη Πέρο Πισιόνι. Το νέο παιδί, που περιμένει η στάρ, θά γεννηθί τον Αυγούστο.

★ 'Αντιμέτα του Τσέχωφ, η παλαιά δόξα του γερμανικού κινηματογράφου «Ο λ γα Τσέχοφ», η οποία έχει γυρίσει 180 φίλμ, έδρισκεται τώρα επί κεφαλής μιας έφορμωσίας καλλιτεχνών. Γοπητευτική πάντα, η 'Ολγα έπεσκέφθη πρό ήμερών τη Ρώμη, όχι σαν καλλιτέχνης, αλλά σαν έπιχειρηματίας.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ANNET ΣΤΡΟΥΜΠΕΡΓΚ

• Η πρώην κυρία Βαντίμ δέν θά γίνη «διάσημη στάρ» όπως η Μπαρντό ;

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ — Βαντίμ και 'Αννέτ Στρώμπεργκ — Βαντίμ. Δυό νέες και φιλόδοξες κοπέλλες, η πρώτη Γαλλίδα κι η δεύτερη Δανίδα, η πρώτη λιγώτερο όμορφη από τη δεύτερη, αλλά πολύ πιο εύνοικα, που είχαν την τύχη να πέσουν στα χέρια ενός νέου και προικισμένου σκηνοθέτη του κινηματογράφου, του Γαλλορωσού Ροζέ Βαντίμ, και να επιδιώκουν να γίνουν, έκτος από διάσημες καλλιτέχνιδες, και έπισιμες γυναίκες του, διαδοχικά. 'Η πρώτη πέτυχε πανηγυρικά και σήμερα, παρά το γεγονός, ότι το άστρο και η έμπορικότητά της βαρύνονται σε κάποια κάμψη, εξακολουθεί να διατηρεί τη διασημότητά της. 'Η δεύτερη, με τις όμορφες και την έπιδωξη, που σιχίγουν της, γύρισε δυό ταινίες και έδειξε, ότι μπορούσε να έξελεχθί κι' αυτή, άν έμεινε κοντά στο Βαντίμ. 'Αλλά δέν έμεινε και τώρα, μακριά από τα γαλλικά στούντιο και το Βαντίμ, άγωνίζεται πραγματικά για να μπορέσει να διακριθί.

• Η πρώην δεύτερη κυρία Βαντίμ — το πραγματικό της όνομα είναι 'Αννέτα — Σουζάννα Στρώμπεργκ — γεννήθηκε στην Κοπεγχάγη, στις 7 Δεκεμβρίου του 1936, από πατέρα γιατρό και μητέρα, που εργάζεται ως άνώτερη υπάλληλος σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο, με προορισμό τον άδωνα κατά της πολιομυελίτιδος. 'Εχει μια μεγαλύτερη αδελφή, τη Μερέτ, που από χρόνια τώρα δουλεύει ως «φωτομοντέλο» στη Ν. 'Υόρκη, και μια μικρότερη, την Καμίλλα, που είναι η μόνη που μένει άκόμη κοντά στους γονείς της και που πηγαίνει στο σχολείο.

• 'Η 'Αννέτα, προικισμένη με γοητευτική όμορφιά και άνεξάρτητο χαρακτήρα, χωρίς έσκαυρίασμένες ιδέες, άμέσως μόλις τελείωσε το Γυμνάσιο στην Κοπεγχάγη, έζησε από τους γονείς της να την άφισουν έλεύθερη να κερδίσει μόνη της τη ζωή της. 'Αν το κατάφερε γρήγορα, θά έμεινε στη Δανία και κοντά τους, άν όχι, θά έφυγε κι' αυτή, είτε για την 'Αμερική, είτε για τη Γαλλία.

Οι γονείς της, πρακτικοί άνθρωποι, όπως όλοι οι Σκανδιναβοί, της έδωσαν άμέσως την άδεια που ήχτηκε και, χωρίς να την ένωχίσουν ούτε με μια κορώνα, την άφισαν έλεύθερη να έξεσφαλίσι τη ζωή της, όπως ήθελε εκείνη. 'Ετσι, η 'Αννέτα, σε ηλικία μόλις 18 έτών, έγινε παιδαγωγός σε μια πλούσια οικογένεια της Κοπεγχάγης. Πολλά δουλειά, πολλές εύθιμες, με δυό κοκομαμένα παιδιά και μικρές άπολαύσεις, Γρήγορα βαρέθηκε και έγκατέλειψε τη δουλειά της, για να γίνη «μυανκέν». Κομμιά Ικανοποίησι και άπ' έδω, Μέσα σ' ένα χρόνο, άλλαξε τέσσερις δουλειές κι' όταν άπελπίσθηκε από παντού, έφυγε για την 'Αγγλία, όλοταξί μόνη. 'Εκει έόνασθηκε μερικούς μήνες κι' όταν είδε, ότι δέν βρήκε εκείνο που ήχτασε, έφυγε και πήγε στο Παρίσι, όπου βρισκόταν και η αδελφή της, με σκοπό να γίνη «μυανκέν» και «φωτομοντέλο».

• Ένα βράδυ του 1956, οι δυό αδελφές Στρώμπεργκ, γοητευτικά όμορφες και γλυκές με λαιμότερο γούστο, πήγαν να δειπνήσουν στο άριστο σποκαρτικό εστιατόριο «Μπερκελέυ». Ζήτησαν ένα τραπέζι και κάθισαν, χωρίς να έξουσιν, ότι στο διπλανό άκρίβως βρισκόταν ο έξοριστος, αλλά πλούσιος Ρώσος πρίγκης Νίκι Ρομανώφ. Λίγο αργότερα ήθε από το ίδιο κέντρο με συντροφία και ο Ροζέ Βαντίμ, παντρεμένος άκόμη με τη Μπριζίτ Μπαρντό. Σε μια στιγμή, η ματιά της 'Αννέτας συναντήθηκε με εκείνη του Βαντίμ. Ο σύζυγος της Μπριζίτ εξακολουθούσε να την κυττάζει με βλέμματα γεμάτα θαυμασμό και, λίγες αργότερα, πήγε στο τραπέζι του Ρομανώφ. Του έδειξε με ένα νεύμα τις δυό όμορφες κοπέλλες, που δειπνούσαν μόνες, και τον ρώτησε άν τις γνώριζε. Το πρόσωπό του φωτίσθηκε από χαρά, όταν άκουσε, ότι ήσαν δυό γνωστές κοπέλλες. Ζήτησε να τις γνωρίσει, αλλά έκείνες δέν δέχθηκαν. Σε λίγο έφυγαν, αλλά πήραν μαζί τους και μια κόρτα, που έγραφε: «Ροζέ Βαντίμ, σκηνοθέτης του κινηματογράφου». 'Ισως τους χρειαζόταν κάποτε...

• Από τη συνάντησι έκείνη πέρασαν έξη μήνες. Στο διάστημα αυτό, η 'Αννέτα δοκίμασε τις Ικανότητες της ως «μυανκέν» και «φωτομοντέλο», αλλά και πάλι δέν έμεινε Ικανοποιημένη. Και πήρε την άπόφαση να συναντηθί τον Βαντίμ, με τη βεβαιότητα, ότι θά της φαινόταν χρήσιμος.

• Η 'Αννέτ εξακολουθεί να είναι η πιο έπικίνδυνη αντίπαλος της «Μπέ-Μπέ».

Τόν βρήκε στα στούντιο, ενώ γύριζε σκηνές από την ταινία του «Ο μυστικός φακέλλος φόν Μπεργκ» με τη Φρανσουά 'Αρνουά και το Ρομπερτ 'Οσσέν. Μόλις την είδε αυτός, τη θυμήθηκε και την έπαιξε με ιδιαίτερη έγκαρδιότητα. Διέκοψε άμέσως το «γύρισμα» και την πήρε στο γραφείο του. 'Από τη στιγμή εκείνη, τα πράγματα έξελεχθηκαν κατά τρόπο κάτι περισσότερο από κεραυνόβολο. Λίγο αργότερα άναγκάστηκε το διαζύγιο Μπαρντό-Βαντίμ και εύθως άμέσως ο γάμος Βαντίμ-Στρώμπεργκ. 'Όλα έγιναν με άμερικανική ταχύτητα, ενώ ο καλλιτεχνικός κόσμος του Παρισιού έτριβε τα μάτια του από κατάπληξι!

• 'Από το γάμο αυτόν γεννήθηκε άμέσως ένα φαινομενικά εύτυχισμένο ζευγάρι κι' ένα καινούριο άστέρι, πολύ έπικίνδυνο για το «θρόνο» της Μπαρντό: η 'Αννέτ Βαντίμ — Στρώμπεργκ. Βέβαια, μέχρι τότε η 'Αννέτ δέν είχε καμιά κινηματογραφική πείρα. 'Αλλά ήσαν πολύ όμορφη, πολύ έγκυστική, και στα χέρια της κρατούσε ένα πολύ σίγουρο κάτοψ: τον ίδιο το Βαντίμ, που είχε κάνει διάσημη και τη Μπαρντό.

• Ο Βαντίμ, από την άλλη πλευρά, δέν έδειξε, ότι βρισκόταν καθόλου. 'Εστρώσε τη γυναίκα του στη δουλειά, της έδωσε πάρα πολλά ο ίδιος και της έφερε και άλλους να τη διδάσουν. 'Επειτα την έφισε να φέρει στον κόσμο το πρώτο τους παιδί, τη μικρή Ναταλί, και μόλις το 1959 άπεφασίσε να δοκιμάσει τη γυναίκα του στον κινηματογράφο. 'Αφού διάβασε και άπέροψε για λογαριασμό της πολλά σενάρια, τελικά στάθηκε στο έργο «Επικίνδυνες σχέσεις». Της έξασφαλίζει, λοιπόν, έναν από τους πιο έπομπροφους ρόλους του έργου, της δίνει για συμμετογανωτάς το μακαρίτη Ζεράρ Φίλιπ και τη Ζάν Μορώ και το «γύρισμα» άρχισε. 'Εξη μήνες αργότερα, όταν η ταινία ολοκληρώνεται και προβάλλεται για πρώτη φορά, όλοι όμολογούν την έκπληξι τους για δυό πράγματα: για την άσυνήθιστη «επομότητα» του έργου, που κρίθηκε έπισήμως ως άκατάλληλο για νέους και νέες κάτω των 16 έτών, και για τη δυνατή έορμηνία, το έξαιρετο ταλέντο της 'Αννέτ Στρώμπεργκ. 'Από τη στιγμή εκείνη, όλοι συμφώνησαν, ότι ένα καινούριο άστέρι είχε γεννηθί. Ένα άστέρι πιο γοητευτικό και πιο «αίσθησιακό» απ' τη Μπριζίτ Μπαρντό...

• Ακολούθησε το δεύτερο φίλμ του Βαντίμ, με τον τίτλο «'Ηδονή μέχρι θανάτου» και με πρωταγωνιστάς τη γυναίκα του 'Αννέτ, τον Μέλ Φερνάντο και την 'Ελσα Μαρτινέλλι, με το όποιο ά «ξανά» Δανέζα σείρησ» σημείωσε ένα άκόμη σταθερό βήμα προς την έπιτυχία. 'Αλλά, έσφονικά, όλα γκαρεμίστηκαν: Το «εύτυχισμένο» ζευγάρι έόρισε, χωρίς να το περιμένη κανείς κι' ενώ έκείνος έμεινε στο Παρίσι κι' έσμιξε ξανά με την πρώτη του γυναίκα, τη «Μπέ-Μπέ», η 'Αννέτ πήρε την κορούλα της κι' έφυγε για τη Ρώμη.

• Στο μεταξύ, ο διαφημιστικός θόρυβος παίρνει και δίνει γύρω από το πρόσωπό της. Πότε τη θέλουν έρωτευμένη με το Γάλλο ήθοιο Σαα Ντιστέλ, πρώην άραβωνιστικό της Μπριζίτ, και πότε παντρεμένη με το γκιστό 'Ιταλό συνάδελφό της 'Αλμπέρτο Σοντι!

Νά και μια χαρακτηριστική γιομή του Ροζέ Βαντίμ για τις δυό πρώην γυναίκες του! — Βλέποντας κανείς τη Μπαρντί στην όδον, λέει, νομίζει, ότι πάρα θά βγί από το πανί, για να πάν να καθίσει στα γόνατά των θεατών. Όσο για την 'Αννέτ, αυτή κάνει το άντιθετο: Κάνει τους θεατές να έρχονται προς την όδον, για να την πάρουν στα γόνατά τους!...

ΤΕΡΕΝΣ ΓΚΡΗΝ

Κινηματογραφικές πεινίες

• Το φίλμ «Με το λουρί στο λαιμό» ('Η άχαλινωτή), γασακτοποιείται από τη γαλλική κριτική όχι μόνο ως το χειρότερο έργο της Μπριζίτ Μπαρντό, αλλά και το χειρότερο φίλμ που γύρισε, μέχρι σήμερα ο Ροζέ Βαντίμ. 'Υπάρχουν μόνο τρεις κριτικοί, μερικές σκηνές υπερβολικά τολμηρές, που θυμίζουν τις ταινίες εκείνες των 16 χιλιοστών, η προβολή των οποίων απαγορεύεται και δικάζεται από την αστυνομία.

• 'Η Τζά-Τζά Γκαμπορ κινεί τον πόλεμο κατά του άμερικανικού περιοδικού «Καβαλιέρο» ζητάει έξη εκατομμύρια δολάρια άπομικρύνσι, έπειδή το περιοδικό αυτό άνέγραψε, ότι είναι 48 χρόνων, ενώ η ίδια όμολογεί μόνο 38. 'Η άληθεια είναι πως ο φοιτηός δέ μπορούσε να χάσει κτηριατή τυπογραφική λάθος και δέ θά πείραζε τόσο την έποκτική Ουγγαρέζα στάρ, άν δέ συνωδούταν από ένα κάθε άλλο παρόλολα κολακευτικό γι' αυτήν άρθρο, στο όποιο άναγασσεται, μεταξύ άλλων, και το έξης: «Το ταλέντο της Τζά-Τζά Γκαμπορ είναι άκρίβως ό,τι χρειάζεται για να της έξασφαλίσει μια θεία πωλητρία σιγαρέτταν σ' ένα νυχτερινό κέντρο».

— Τους άθλιους! Έφτεος ώργαγώσανε και... λογοκρισία. (Το 'Αργέλαου)

Ο ΑΛΒΕΡΤΟ Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Η καρδιά της Καίτης

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΜΠΡΕΣ ΣΟΛ 40 χρόνων, ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΝΟΝ 29 χρόνων. (Στο μικρό σπιτάκι της Καίτης, μια ανοιξιάτικη βραδιά, η Καίτη κι ο Άλβερτος συζητούν καθισμένοι στο χώρο, ενώ απ' τ' ανοιχτό παράθυρο μπαίνει το δροσμά από τις άνοιχτες σμέγρες πασχαλιές).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Για σκεφθήτε, Καίτη. Είκοσι χρόνια είναι που έρχομαι στο σπίτι σας. Σας έρω από μικρούλα.

ΚΑΙΤΗ: Ναί... θυμάμαι... ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Έτσι έχω το δικαίωμα να σας μιλήσω θαρρετά. Θέλω να σας ανοίξω την καρδιά μου. Μα και σεις πρέπει να μου φανερώσετε τι κρύβετε στην καρδιά σας.

ΚΑΙΤΗ: Σας ακούω, αγαπητέ μου φίλε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Για πέντε μου λοιπόν, γιατί δε με θέλετε για σύζυγό σας; Είμαι τόσο καλός;

ΚΑΙΤΗ: Κάθε άλλο. Είσατε πολύ καλός μάλλον!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Καίτη, δεν είμαι ούτε καλός ούτε καλός. Αλλά θα προσπαθήσω να σας κάνω ευτυχισμένη. Σας αγαπώ, Καίτη...

ΚΑΙΤΗ: "Ας μιλήσουμε γι' άλλα πράγματα..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: "Οχι... Θέλω να μου πείτε την αλήθεια. Αγαπάτε άλλον; Γιατί δε μου άπαντάτε;"

ΚΑΙΤΗ: "Οχι, δεν αγαπώ παρά μόνο εσάς! Σας αγαπώ από τότε που σας πρωτογνώρισα..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Τι εύχια! Γιατί τότε μου τό κρύβετε; Σας έχω ύπνισει σε γάμο τό σες φορές.

ΚΑΙΤΗ: Καί σας τό είπα σήμερα, γιατί απαιτήσατε να σας πω την αλήθεια. Κι' ακόμη γιατί σήμερα έχω πάρει τη μεγάλη απόφαση.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Καί ποιά είν' αυτή η μεγάλη απόφαση; Μη διστάζετε Καίτη, μιλήστε μου.

ΚΑΙΤΗ: "Έχω αποφασίσει να μην παντρευτώ ποτέ!..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Αυτό είν' εγκληματικό, Καίτη! Γιατί; Μ' αυτό θα λυπησέτε τους γονείς σας, τ' αδελφία σας, τους φίλους σας.

ΚΑΙΤΗ: "Αλλά γιά τ' αδελφία μου ακριβώς δεν πρόκειται να παντρευτώ. Αυτά τα παιδιά είν'

και χαμένα χωρίς έμένα. Μη μ' αναγκάζετε, αγαπητέ μου, να σας πω τ' οικογενειακά μου. Ξέρετε πόσες ευθύνες έχω, χρόνια τώρα. Η οικοδεσποίνια σ' αυτό τό σπίτι είμαι εγώ. Μπορώ να πω ότι είμαι εγώ και μητέρα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Τό ξέρω, καλή μου Καίτη. Αλλά είναι καιρός πιά να ξεκουραστήτε.

ΚΑΙΤΗ: Αυτό δε μου τό επιτρέπει η συνείδησή μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Μα σκεφθήτε! Τη μητέρα σας την έχετε, Γιατί μιλάτε έτσι σαν να μην έχετε κανένα σόν κόσμο;

ΚΑΙΤΗ: "Η μητέρα μου είναι απ' τις γυναίκες εκείνες που είναι κατωμένες γιά να τις περιποιούνται και να τις χαϊδεύουν οι άλλοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Μ' άλλα λόγια είναι εγκύρια!"

ΚΑΙΤΗ: "Οχι, όχι! Έχει καλή καρδιά! Μα είναι φιλόσθενη. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στα μπάνια. Ποιός θάμεινε, λοιπόν, εδώ στο σπίτι, αν παντρευόμουν εγώ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: "Αγαπητή μου Καίτη! Πέρασεσ όλη σου τη ζωή ως τώρα θυσιαζόμενη γιά τους άλλους. Και θέλεις να συνεχίσεις αυτή τη ζωή; Έ, λοιπόν εγώ δε θέλω.

ΚΑΙΤΗ: Μην επιμένεις... 'Η θέσι μου είναι εδώ..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: "Ας παντρευτούμε κι' άς μείνουμε εδώ."

ΚΑΙΤΗ: "Οχι, γιατί όταν παντρευτώ, δε θ' ανήκα πιά στους δικούς μου. Κι' αν μάλιστα αποχτήσω και παιδιά..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Μα επί τέλους δε σκέπτεσαι και τη δική σου ευτυχία;

ΚΑΙΤΗ: "Η δική μου ευτυχία είναι ζήτημα δευτερεύον.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Καί τη δική μου ευτυχία δεν την σκέπτεσαι Καίτη;

ΚΑΙΤΗ: Καί χωρίς έμένα θα μπορέσετε να ζήσετε ευτυχισμένα.

Τα τόν ζωντα

Ούτε κοντά σε σένα, ούτε μακριά από σένα βρίσχω γιατρεία σ'α δεινά μου. Με σκοτώνεις όταν είμαι κοντά σου κι' όταν βρL σκώμαι μακριά σου πεθαίνω.

Η αγάπη, που κρατάει πολύν καιρό κουράζει την καρδιά του άντρα. Του χρειάζεται τότε ή να ξεκουραστή ή ν' αλλάξει.

Η αγάπη είναι τό θάρρος των γυναικών, τό άστρο που τις κατευθύνει, ή πυξίδα που τις καθοδηγεί. Ντυλάκ

Τό ν' αγαπάμε και ν' αναγνωρίζουμε τ' ελαττώματα εκείνου που αγαπάμε και τό να μιμούμε και ν' αναγνωρίζουμε τ'α πράτηματα εκείνου που μιμούμε είναι δυο πράγματα πολύ σπάνια κάτω από τόν ορανό.

Εκείνος που άρχισε ν' αγαπάη πρέπει να είναι έτοιμος και να πονέει.

Οι αούτηρες γυναικές κουράζουν τόν άντρα. Αλλά οι υπερβολικές πρόθυμες του άφινουν ένα αούθημα άηδίας, μόλις ίκανοποίηση τό πάθος του.

Η αγάπη είναι ένα άθος που φωτώνει μόνο του. Δε μπορούμε να τό φυτέψουμε σ' έναν κήπο.

Ο πιο γρήγορος δάσκαλος γιά όλα τ'α πράγματα είναι ή αγάπη.

Η πρώτη αγάπη στολίζει τη νέα, όπως, τ' ανοιξιάτικα πρωινά, ή δρόσος στολίζει τ' άνθη.

Η αγάπη δεν συμβουλεύεται ποτέ τ'α μητρώα των γενεών.

Χωρίς την αγάπη ή ζωή είναι έρημος.

Ένας μόνο δρόμος άπάγει γιά την άναπαράγωγή της ζωής, γιά την ευτυχία και την τελειότητα. Κι' ο δρόμος αυτός είναι ή αγάπη.

σμένος. Οι άντρες ξεχνούν τό σο εύκολα!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (με οικειότητα): "Αί! Έτσι νομίζεις; Είσαι, λοιπόν, σκληρή γιά να μου μιλάς μ' αυτό τόν τρόπο. Χρόνια τώρα σ' αγαπώ, υποφέρω και σε περιμένω. Και σήμερα μ' αρνιέσαι γιά πάντα. Και γιά παρηγοριά μου λες ότι θα σε ξεχάσω γρήγορα. "Οχι, Καίτη. Δε θα σε ξεχάσω. Θα πεθάνω από τη λύπη μου!..."

ΚΑΙΤΗ: Δε θα πεθάνετε οί-λε μου. Δεν πεθαίνει κανείς όταν θέλη. Πολλές φορές ή λύπη κι' ή δυστυχία δίνουν περισσότερη δύναμη σ'όν άνθρωπο, παρά ή χαρά και τ'α πλούτη. Η θυσία δίνει θάρρος και εξυμνώνεται. Αλλάστε ποιός άνθρωπος είναι δόλοτα ευτυχής;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Είσαι ένας άγγελος, Καίτη! Αλλά εγώ είμαι ένας άνθρωπος. Δε μπορώ να φτάσω ως τ'α ύψη της δικής σου θυσίας. Υποφέρω Καίτη! Και όμως άπόψε, τη γλυκιά αυτή ανοιξιάτικη βραδιά, θάθελα ναμια χαρούμενος. Θάθελα να έλπιζω...

ΚΑΙΤΗ: "Υποφέρω κι' εγώ, αγαπητέ μου. Ποθώ κι' εγώ την ευτυχία. Αλλά παίρνω δύναμη από την ίδια τη θυσία μου. "Ολα μου τ' αδελφία τάχω εγώ μεγαλώσει. Κι' οι γονείς μου, παρ' όλο που λένε ότι θέλουν να παντρευτώ, με θέλουν πάντα μαζί τους. Και κατά βάθος είναι ευχαριστημένοι, που δεν άποφασίζω να παντρευτώ. Έγώ πάλι είμαι ευχαριστημένη που τους νοιάζω ευτυχισμένους. Ξέρω πώς την ευτυχία τους αυτή τη χρυσάφι σε μένα. Αν μ' αγαπάτε, λοιπόν, αληθινά, δώστε μου θάρρος. Ένισχύστε με σ'α να ξεκαλοούθω να θυσιάζωμια και ναμια ευχαριστημένη γι' αυτό."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Θα προσπαθήσω να υποφέρω, χαμογελώντας κι' εγώ, όπως κι' εσύ. Αλλά ως ποτε Καίτη; Δε θα μου δώσετε καμιά έλπίδα γιά τό μέλλον;

ΚΑΙΤΗ: Για τό μέλλον; Μα είμαι τριάντα χρόνων...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Κι' εγώ σαράντα.

ΚΑΙΤΗ: Τότε... αργότερα ίσως... Όταν θα είμαι μόνη. Όταν οι φτωχοί γονείς μου δε θα υπάρχουν κι' όταν τ' αδελφία μου θα έχουν μεγαλώσει. Ίσως τότε... αν δεν έχετε αλλάξει ιδέες, κι' αν μ' αγαπάτε ακόμη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Θα περιμένω, Καίτη, θα περιμένω.

ΚΑΙΤΗ: Ευχαριστώ. Μα θα είμαι τότε τόσο γριά!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Κι' εγώ θα είμαι πιά γέρος από σένα, Καίτη. Τί σημαίνει όμως; Θα είμαστε ένα αγαπημένο ζευγάρι. Θα έχουμε ύστερ' από τόσων χρόνων δοκιμασία, κερδίζει ο ένας τόν άλλον.

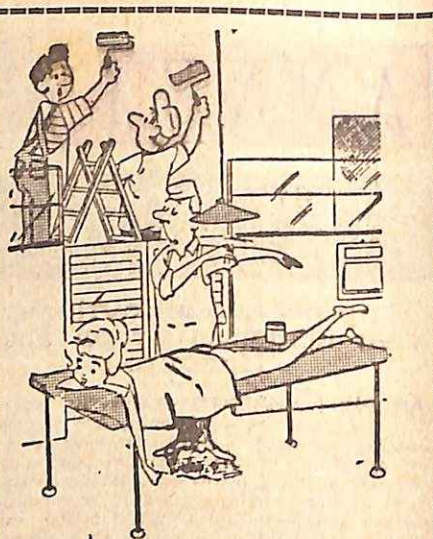
ΚΑΙΤΗ: Ναί, αγαπητέ μου, θαχουμε τό δικαίωμα να είμαστε ευτυχισμένοι έδω κι' άργά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: "Εγώ είμαι κιόλας ευτυχισμένος! (Φιλάει τ'α χέρια της). Σ' αγαπώ τόσο πολύ Καίτη!... Και ή βραδιά είναι τόσο γλυκειά!..."

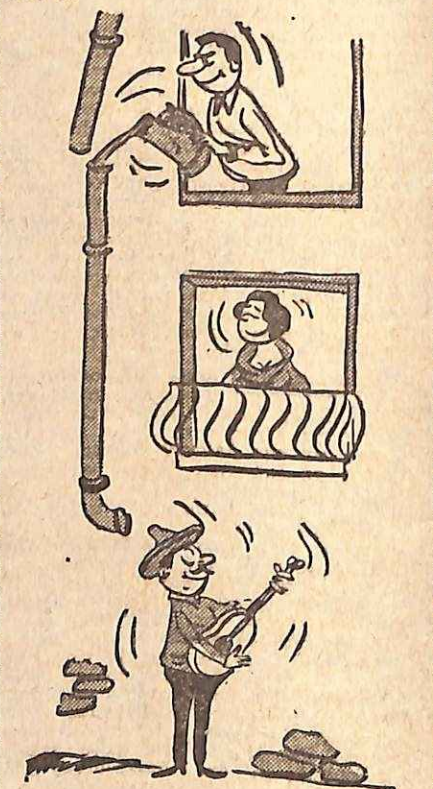
ΚΑΙΤΗ: Ναί, αγαπητέ μου ναί, ή βραδιά είναι γλυκειά όλα μοσχοβολούν, όλα είν' έρωτευμένα... (Καίει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (γονατίζοντας κοντά της): Καίτη!... Αγνό κι' άθώο θύμα της καλής σου καρδιάς!... Αγάπη μου! (Δακρύει). Η Καίτη του χαϊδεύει τα μαλλιά. Τα χέρια του που τρέμουν νευρικά, αγκαλιάζουν τη μέση της... ενώνονται...).

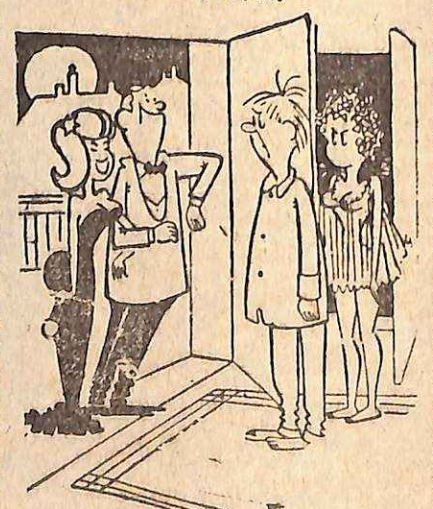
ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

— Δοιπόν, Μήτσο, ή δουλειά του μασσέρ είναι πιο καλή από τη δική μας!...

Χωρίς λόγια.

— Βρήκαμε κλειστό τό κέντρο, που πηγαίναμε και είπαμε να περάσουμε να σας δούμε!...

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΑΝ φθάσετε στη Λουάντα, την πρωτεύουσα της 'Ανγκόλα, και τριγυρίσετε, τό βράδυ, στους κατάφυτους δρόμους της υπερμοντέρνας ευρωπαϊκής συνοικίας της, θα σχηματίσετε την έντυπωσι πώς τίποτα δεν έχει αλλάξει από τόν επαλίο ειρηνικό καιρό στην πορτογαλική αυτή άποικία, την αρχαιότερη άποικία του κόσμου. Τά ρεστωράν και τ'α νυχτερινά κέντρα, είναι γεμάτα, οι όρχηστρες τους παίζουν με κέφι, ή πελατεία κουδεντιάζει, χορεύει και διασκεδάει, φαινομενικά άμέριμη, ως τις μικρές ώρες.

"Όμως, αν ρίξετε μία προσεκτικότερη ματιά, θα διαπιστώσετε κάτι άλλοίωτικο. Καθώς ξεκουμπώνει, γιά να καθήσει, τό σακάκι του, ένας π'λάτης, ξεχωρίζει στη ζώνη του περασμένο ένα περίστροφο, που έρχεται σε παράξενη αντίθεση με την ασάκιστη βραδυή του άμφιεσι. Καί, αν σκύψετε πάνω από τόν όμο της κυρίας που συνοδεύει, ενώ εκείνη ανοίγει την τσάντα της γιά να βγάλη τό ρούχ ή τό καθρεφτάκι της, θα διαπιστώσετε πώς βρίσκεται κι' εκεί ένα περίστροφο, άνόμενα στα συνηθισμένα γυναικεία μικροπράγματα!

Η αδιάκοπη αυτή όπλοφορία τών λευκών της Λουάντα είναι τό πιο χαρακτηριστικό στοιχείο γιά τό φόβο, που βασίλευει, κάτω από την επίφαινη ήρεμία τών κατοίκων, στην πρωτεύουσα της αρχαιότερης άποικίας. Κι' όμως, ως πριν από λίγους μήνες ακόμη, αν επιχειρούσατε να πτήε πώς θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο Πορτογάλος άποικος, που θα σας άκουγε, θα χαμογέλυσε με περιφρόνησι! Έγκραστημένο έδω και 500 δόκλιρα χρόνια στην 'Ανγκόλα οι Πορτογάλοι, πριν έγκαταστήσουν έλλοι λευκοί την κυριαρχία τους σε όποιοδήποτε κομμάτι της Μαύ

Ανγκόλα

Η ΠΙΟ ΠΑΛΙΑ ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Στην 'Ανγκόλα έχει άρχισει άμειλιχτος πόλεμος εξοντώσεως άνάνεμα στους λευκούς και τους μαύρους

ρης 'Ηπείρου, δεν έπαψαν ποτέ ναχουν την ακράδαντη πεποίθησι πώς ή χώρα αυτή τους άνηκε και πώς καμιά δύναμη σ'όν κόσμο δε θα, ταν ίκανή να τους διώξη από εκεί. Ακόμη κι, όταν άρχισε ο έπαναστατικός άναδρασμός σ' όλη σχεδόν την ύπολοιπη 'Αφρική, οι 300.000 αυτόχθονες άποικοι δε άνησύχησαν. Στηρίζονταν στο σημαντικό αριθμό τους, στην 'άφοσίωσι' τών μαύρων και στο ότι πολλοί απ' αυτούς είχαν γίνει 'έσσιμιλάος' — άφομοιωμένοι — και πώς συμμεριζόντουσαν τη θεωρία, που τους είχαν διδάξει, ότι ή 'Ανγκόλα δεν ήταν άποικία όπως οι άλλες, αλλά μέρος της Πορτογαλλίας, και πώς θα έπρεπε, κατά συνέπεια, να μην αισθάνονται σε σκλάβο τόν εαυτό τους!

Ακόμη και σήμερα, οι λευκοί 'Αφρικάνοι' της 'Ανγκόλα δεν έννοούν να παραδεχτούν πώς ή άνταρσία, που έχει φουνώσει στην ειρηνική, τατη έλλοτε άποικία, οφείλεται στο ότι ή θεωρία αυτή, που είχε γίνει στους μαύρους, δε συνοδεύταν από την παραχώρησι κανενός ουσιαστικού δικαιώματος και πώς ακόμη κι' αυτοί οι 'έσσιμιλάος' έλάχισια προνόμια είχαν παραπάνω από τους άλλους ίθαγενείς.

Αντίθετα, ίσχυρίζονται πώς γιά όλα φταίει τό ότι δε μπόρεσαν να κλείσουν τό σύνορα με τό Κογκό, όταν αυτό άπελευθερώθηκε από τους Βέλγους. Από τό Κογκό — πληροφορούν στερρότυπα τους ξένους δημοσιογράφους — μπήκαν οι πράκτορες τών έπαναστατικών οργανώσεων, μοίρασαν όπλα και έζητησαν τό πνεύμα της άνταρσίας στους κατοίκους της 'Ανγκόλα.

Τά όπλα, άστόσο, αυτά δε μοιράστηκαν παρά σε πολύ περιορισμένο αριθμό. Έκτός από μερικές εξοπλισμένες ομάδες, οι μαύροι άντάρτες της 'Ανγκόλα, που έχουν σε μόνο διακριτικό έναν άστρο επίδεσμο, τυλιγμένο στο κεφάλι τους, πολεμούν με τη φωτιά, με τό μαχαίρι και με τό τσεκούρι.

Ο έμφορησμός είναι ή συνηθέστερη τακτική τους. Σπίτια λευκών, άγροικίες, καλλιέργημένα άγροκτημένα, φυτείες άπεράγτες, γίνονται κάθε τόσο παρανάλημα της φωτιάς. Φλόγες ύψονονται από τη μία ως την άλλη άκρη της 'Ανγκόλα και οι υλικές καταστροφές, που προκαλούν οι έμφορηστές, οι μαύροι διάβολοι με τόν άστρο επίδεσμο στο κεφάλι, είναι τεράστιες.

Τά δυο άλλα όπλα τους, τό μαχαίρι και τό τσεκούρι, χρησιμοποιούνται στις επιθέσεις τους εναντίον τών τζιζ και τών αυτοκινήτων τών λευκών, που επιχειρούν να διασχίσουν την ύπαιθρο. Οι λευκοί έξερουν πιά σήμερα πώς τό να περάσουν από ένα δρόμο περιβαλλόμενο από ψηλά δέντρα και λόμους, είναι κίνδυνος-θανάτος. Ξαφνικά, ένας πελώριος κορμός δέντρου θα τους

Οι λευκοί είναι πάνοπλοι, μα οι μαύροι δεν φοδούνται τ'α ντυφέκια τους. Πίνοντας ένα «μαγικό ύγρo», πιστεύουν πως γίνονται άρρωστοι από τις σφαίρες!

νον γιά τ'α αυτοκίνητα παρίδες άνάλογες μ' ή εκείνες που προορίζονται γιά τους έλέφαντες! Σκάσουν ένα βαθύ λάσκο στο δρόμο και μετά τόν σκεπάζουν με κλαδιά, που φέρουν μαζί τους, ρίχνοντας από πάνω ένα λεπτό στρώμα από χώμα, ώστε να έγγελιέται και τό πιο έμπειρο μάτι. Τό αυτοκίνητο πέφτει στο λάσκο και οι επίδοτες του γίνονται εύκολη λεία τών μαύρων, που καρδοκόουν.

Περισσότερο, όμως, από τις επιθέσεις αυτές εναντίον τών αυτοκινήτων κι' από τους έμφορησμούς τών άγροκτημάτων και τών φυτειών, έχει τρομοκρατήσει τους λευκούς ή άργανωμένη σφαγή, που έγινε πριν από λίγο καιρό στην πόλη Κουκούα, σε απόσταση 106 χιλιομέτρων από την πρωτεύουσα.

Μιά μέρα, έξαφάνιστηκαν ξαφνικά από τ'α σπία των λευκών όλοι οι μαύροι ύπνρητες. Έκείνοι παραδενεύτηκαν, μα δεν άνησύχησαν. Τους φαίνονταν έντελώς άπίθανο να συμβή κάτι στην Κουκούα, όπου ύπήρχε μιά ίσχυρη φρουρά από λευκούς και μαύρους 'έσσιμιλάος', άριστα εξοπλισμένη. Όμως, μιά νύχτα, ενώ ή ευρωπαϊκή συνοικία ήταν βυθισμένη σ'όν ύπνο, έγινε ή τρομερή επίδρομή. Μαζί με τους έλλοτε πιστούς κι' άρροσιμένους ύπνρητες, οι 'έσσιμιλάος' της φρουράς της Κουκούα, μπήκαν στα σπίτια των λευκών. Έκατοντάδες γυναίκες και άντρες, μαχαίράθηκαν σ'όν ύπνο από τ'α άδούρα φονάσματα τών μαύρων, που με τό ένα χέρι τους έκλειναν τό στόμα και με τό άλλο τους βύθιζαν τό μαχαίρι στο στήθος.

Η έκδικοσι ήταν φοδερή. Η συνοικία των μαύρων παραδόθηκε στις φλόγες την έλλη μέρα, έξαφάνιστηκε κυριολεκτικά από προσώπου της γης! Και έλάχιστοι από τους μαύρους της Κουκούα γλύτωσαν τό θάνατο.

Με τόν έφιλανη εκείνου που έγινε στην Κουκούα, ζή σήμερα ή Λουάντα, ή πρωτεύουσα της 'Ανγκόλα. Γι' αυτό κι' οι λευκοί δεν άποχωρίζονται ούτε στιγμή από τό περίστροφό τους. Αλλά και στη συνοικία τών μαύρων, όπου ζούν 140.000 ψυχές, ή άγωνία δεν είναι μικρότερη. Γιατί, όποια από τις δυο παρατάξεις αν κόψη την άρχή, τα αντίποινα από την έλλη θα είναι τρομαχτικά.

Και τότε όλη ή 'Ανγκόλα θα μεταβληθ' σε μιά άπέραντη κόλασι, γιατί ούτε οι μαύροι θα σταματήσουν τόν άγώνα τους, ούτε οι λευκοί, που λένε με πεποίση:

— Σ' αυτή τη γή θα μείνουμε! 'Η πάνω ή άποκάτω της!

Ο ΟΠΑΛΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ

Πρό έτών, κάποιος πλούσιος έμπορος, είχε κορίσει τό μεγαλύτερο φυσικό τότε όπαλιό σ'όν εδεσμενικό ναύ της Ρέιμς. Οι παπάδες τόν εδεσμενικό στο σκέπασμα μιας Βίβλου, που βρισκότανε πάνω στην Αγία Τράπεζα. Ήταν δε τόσο έντυπωσιακό, ώστε οι παπάδες άρχισαν να εδεσμενίζουν όλοένα περισσότερα λεφτά γιά ν' αγοράζον όπαλίους, άντι να τ'α δίνουν στην έκκλησία! Τέλος, οι παπάδες πήγαν κρυφά μιά νύχτα σ'όν καθεδρικό ναό και σπάζανε μ' ένα σφυρί σε χίλια κομμάτια τό πολύτιμο — άλλ' άνοητικό — πετρώδι. Ύστερα έξηγήσαν στους π'ατούς, ότι... τόν είχε χτυπήσει κεραυνός, γιάτί ο Θεός είχε θυμώσει που εδεσμενίζαν όλοι τ'α λεφτά τους γιά τέτοια πετρώδια!

ΥΣΤΕΡΑ από μεγάλη βόρρα και περιπέτειες ο Μωϋσής λύτρωσε το λαό του από τη δουλεία των Φαραώ και τον όδηγησε στη Χαναάν, τη γη της επαγγελίας. Μα ο δρόμος ήταν μακρύς και πολύς ο λαός που έφυγε από την Αίγυπτο. Πάνω σε γρήγορα και σε καμήλες και σε βοδινά, οι Έβραίοι είχαν φέρει μαζί τους τα υπάρχοντά τους. Τα κοπάδια ακολουθούσαν πίσω από το γέφυρο πλῆθος, που προχωρούσε άργα μέσα στην έρημο.

Αρχηγός των πολεμιστών, που διάλεξε ο Μωϋσής για να προστατεύει το λαό από τους ληστές και τ' άρματά τους, ήταν ο Ήρως του Ναυή. Το γενναίο αυτό παλληκάρι ήταν το καμάρι των Έβραίων. Οι γυναίκες του στρατοπέδου δε χόρταιναν να τον βλέπουν. Τη μέρα των ποδούσαν και τη νύχτα τον έλεπαν στ' όνειρό τους. Μα ο Ήρως ήταν τόσο υντροπάλος, τόσο άπειρος, που κατέβαζε τα μάτια του και προσπερνούσε χωρίς να κοιτάει κανένα.

Κάποτε όμως έτυχε ν' αντίκρυσε μία κοπέλλα

Η όμορφη ΤΙΜΝΑ

από τη φυλή του Μανασσή. Ήταν η πεντάμορφη Τιμνά, ένα όμορφο κορίτσι, που είχε χάσει τους γονείς του στην Αίγυπτο. Μπροστά στην παρεθνική ομορφιά της Τιμνάς, το σεμνό παλληκάρι ένοιωσε για πρώτη φορά την καρδιά του να χτυπά μέσα στα γυνά στήθη του παράφορα. Μα κι η αγνή κόρη δεν έμεινε άσυχνητη. Το γαλήνιο πρόσωπό της κοκκίνισε σαν το ρόδο.

Τον καιρό εκείνο η αγάπη ήταν άσυγκριτα πιο φλογερή και πιο όμορφη απ' ό,τι είναι σήμερα. Το παλληκάρι, που άγαπησε την όμορφη Τιμνά, δεν την άφησε πια από τα μάτια του. Παντού την ακολουθούσε σιωπηλά, σε σκιά, που γλυστρά πάνω στην άμμο, όταν τον άφηνε. Ήταν μέρες, που λεγόταν Πι-Λαχράφ, ο Ήρως ξενόχτησε πίσω από τη σκηνή της Τιμνάς. Όλη τη νύχτα πέρασε με την καρδιά του, με την αγνή της την πόρτα. Την ώρα που ο ήλιος έβριχνε τις πρώτες του αχτίδες στην έρημο κι όλα ήταν πορφυρά και μενεξεδένια, ο νέος κύγωσε δειλά την Τιμνά και της έδωσε ένα μικρό λεπτό δαχτυλίδι από καθαρό μάλαμα.

— Πάρτο, της είπε, είναι το δαχτυλίδι των αρρεβάνων μας!

Η κοπέλλα σκίρτησε από τη χαρά της. Κι' όταν εκείνος το πέρασε στο μικρό δαχτυλίδι της, το χέρι της έλαμψε.

— Τιμνά! της είπε ο νέος, σ' αγαπώ όπως αγαπάει ο ήλιος τη γη, όπως αγαπά ο ουρανός τ' αστέρια...

Έφερε τα πυρωμένα χείλη του στο στόμα της Τιμνάς και ο Θεός ευλόγησε την αγνότητά του φίλου τους.

Από τη μέρα αυτή έγιναν αχώριστοι. Ταξίδευαν μαζί από τη Πι-Λαχράφ ως την έρημο του Σινά. Τότε είπε ο Σαδωάθ, ο θεός των Έβραίων, στο Μωϋσή:

— Ανέβα να με βρεις στο όρος Σινά. Θέλω να σου δώσω τις εντολές μου για τον έλεκτό μου λαό, τον Ίσραήλ.

Ο Μωϋσής φώναξε άμέσως τον Ήρως του Ναυή, που ήταν υποτακτικός του, και του είπε:

— Έσένα διάλεξε σύντροφο στο δύσκολο δρόμο μου. Είσαι ο γενναίος των γενναίων και ο πιστός των πιστών. Θέλω νάρθης μαζί μου, χωρίς να πής τίποτα σε κανένα.

— Ούτε σ' εκείνον που αγαπώ;

— Ούτε σ' αυτήν.

*

Την απογοητέρας συγκινώντας, λέγοντας της πως έφυγε για ένα μακρινό ταξίδι στην έρημο. Της είπε πως θα γυρίσει γρήγορα, και εκείνη του υποσχέθηκε πως θα τον περιμένει, άκομα κι' αν πηγαινε στην άκρη του κόσμου.

Μα πέρασαν δυο βεγγυρία κι' εκείνος δε γύρισε. Τότε οι φίλες της άρχισαν να την περιελαυνε: — Μωρόπιστη γυναίκα! Δεν τ' όνοιασες, λοιπόν, πως η αγάπη του ξεθύμανε; Ποιος ξέρει ποιά όμορφοά έχει σκλαδώσει την καρδιά του και πήγε στην Αίγυπτο να την παντρευτεί!

Μα η Τιμνά δεν ήθελε να το πιστέψει. Την αγνή, όταν ξυπνούσε, κύτταζε το δαχτυλίδι και τα φωτεινά μωρὰ μάτια της γίνονταν δυο φορές μεγαλύτερα.

Τη νύχτα τ' όβαζε στον κόρφο της κι' όνειρευόταν. — Όπου και γναι έκανε αναστενάζοντας, θά εαναστρεφθ' ο καλός μου. Τον βλέπω με τα μάτια της ψυχής μου!

Μα καθώς οι μέρες κυλούσαν κι' εκείνος δεν έρχόταν, ο βουδός πόνοσ χάραιε μια ρυτίδα στο μέτωπό της.

*

Στο μεταξύ, ο Μωϋσής κι' ο Ήρως του Ναυή ανέβηκαν στο όρος Σινά, που η κορφή του ήταν οκεπασμένη μ' ένα άσπρο σύννεφο. Μέσα σε μία σπηλιά νηστεύαν και προσευχόντουσαν σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες. Κι' όταν οι ψυχές τους ξεγυρίστηκαν, το σύννεφο τραβήχτηκε κι' η θωριά της δόρας του Κυρίου φανερώθηκε στα θαμπωμένα μάτια τους. Φοδερή φωτιά ο Θεός! Μία φωτιά, που δε μπορούσαν να την αντικούν. Έμοιαζε μ' α-στράπερο φωτόδελμα, που άλλαζε χλικά χρώματα κι' έκανε τους βράχους να λυώνουν, για να βγί από τα σπλάγια τους, η θεία πέτρα όπου η πόρνη γλώσσα του Ίεχωάβ έγραφε με ανεξίτηλα γράμματα τις δύο Έντολές.

ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τρία μερώνυχτα το όρος Σινά σείονταν και βογ-γόνσε και ο λαός κάτω έτρεμε από το φόβο του. Την τετάρτη μέρα έπαψε ο σεισμός, η έρημος γαλή-νευσε και οι Έβραίοι γιόρτασαν, γεμάτοι δέος και κατανύξη.

Μα δεν πέρασαν πολλές μέρες και οι λαοπλάνοι Έβραίοι σε πείρασμό τον Ίσραήλ.

— Ο Μωϋσής, έλεαν, χάθηκε μέσα στην πυρ-καία του βουνού. Είναι μάταιο να τον περιμένουμε. Άς φτιάξουμε με τα χέρια μας ένα θεό, που να τον βλέπουμε. Ένα ήμερο θεό, που να μας χαμογελάει και να μη μας φοδερίζει με φλογές και μπομπου-νήτα.

Ο Άαρών δεν ήθελε στην αρχή, ν' άκούση τον δόλο, μα, όταν οι πρεσβύτεροι του Ίσραήλ πήγαν με το μέρος του λαού, ο άδελφός του Μωϋσή αν-γκάστηκε να υποκύψει.

— Πάρτο, της είπε ο Ήρως του Ναυή, είναι το δαχτυλίδι των αρρεβάνων μας.

— Φέρτε μου, τούς είπε, τα χρυσά βραχιόλια, τα δαχτυλίδια και τα σκουλαρίκια, που στολίζουν τα κορμιά των γυναικών σας, κι' εγώ θα σας φτιάσω ένα όμοιο θεό.

Την άλλη μέρα, οι Έβραίοι είδαν να βγαίνει από την αυλή του άρχιερέα, ένα καινούργιο άμάκι, ζεμένο με δυο κόκκινα δαμάκια. Το άμάκι, άστραφε και λαμπύριζε, γιατί, καθώς περνούσε από το στρα-τόπεδο, ο κάθε άντρας και η κάθε γυναίκα, πετού-σαν έλλος το δαχτυλίδι του, άλλα τα σκουλαρίκια της κι' άλλος τη χρυσή του καδένα. Μία μεγάλη κυρά πήρε τη χρυσή φλογέρα, που μ' αυτή ιανού-ριζε το μωρουδάκι της και την πέταξε κι' αυτή στο σαρό. Έτσι παραφορτωμένο τ' άμάκι έφτασε και μπροστά στη σκηνή της Τιμνάς.

— Έσού δε θα δώσης τίποτε; της ρώτησε ένας Ιε-ρέας, βλέποντας το δαχτυλίδι να λάμπει στο χέρι της.

— Όχι, είπε άδίσταχτα η κόρη. Το δαχτυλίδι αυτό δεν το αποχωρίζομαι ποτέ. Είναι το δώρο του αρρεβωνιαστικού μου.

Πάνω σ' αυτό το δαχτυλίδι κρεμόταν όλη της η ζωή, όλες της οι έλπίδες.

— Ποέπει να το δώσης, Τιμνά της είπε άσπτηρά ο Ιερέας, για χάρη του νέου θεού μας...

Δεν πιστεύω, ούτε προσκυνώ κανένα καινούργιο θεό, απάντησε με θάρρος η όμορφη. Λατρεύω τον Ίεχωάβ, το θεό των πατέρων μας, που μας λύτρωσε από τη σκλαβιά του Φαραώ!

— Πίσστε την! φώναζε όργισμένος ο Ιερέας. Ά. σέδισε κατά το νέο θεό μας.

Θάνατος! ούρλιασε ο όχλος. Νά καη στο θυ-σιαστήριο!

*

Την άλλη μέρα, ο λαός είχε τροπή γιοστή στο στρατόπεδο. Όλο το φορτίο του χρυσασφιδού, που εί-χε κουβαλήσει τ' άμάκι, το πήρε ο άρχιερέας και τ' όρριξε στο καμίνι. Κι' όταν βγήκε το καθαρό μάλαμα, έδωσε στους χρυσικούς, κι' αυτοί άρχι-σαν να το δουλεύουν με τον τόρνο και με το σμι-

λάρι. Πολλά χέρια δουλεύαν και, πριν ο ήλιος με-σουανήση, είχαν φτιάσει ένα όλόχρυσο μοσχάρι για θεό.

Όταν το πλῆθος αντίκρυσε κατά πρόσωπο το νέο θεό του, άλλαξε από έθουσιασμό. Πάνω στον πέ-τρινο βωμό, που είχαν χτίσει μπροστά στο είδωλο, κουβαλούσαν ένα σωρό σφαχτά για τις θυσίες.

Τότε ο άρχιερέας φώναξε: — Φέρτε την άπιστη γυναίκα! Αυτή θά θυσιαστή πρώτη!

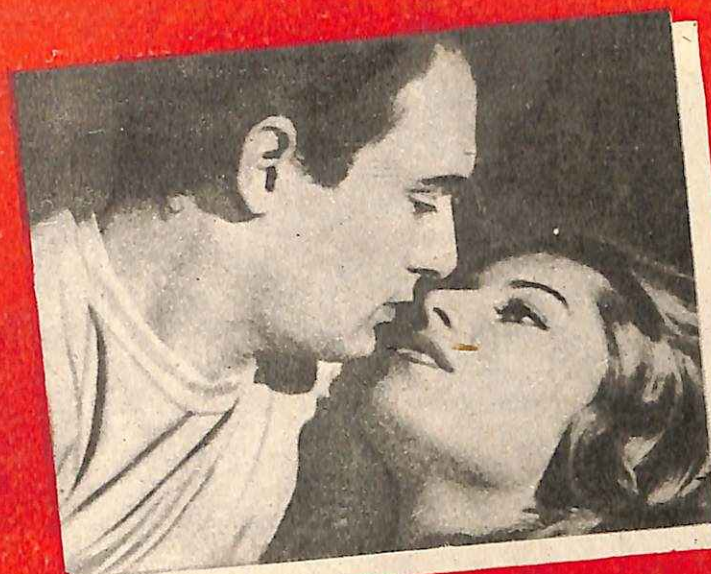
Μα το άγρυπνο μάτι του Ίεχωάβ είδε την παρα-νομία των Έβραίων και άμέσως η κορφή του όρους Σινά σκεπάστηκε φλογές. Το βουνό σείστηκε και η φωνή του Κυρίου βόησε στο Μωϋσή:

— Κατέβα γρήγορα στο στρατόπεδο, γιατί ο λαός σου έπεσε σε φοδερή άμαρτία. Άντι νά τι-μήση έμένα, που τον λύτρωσα από το Φαραώ, προ-σκύνα ένα είδωλο και έτοιμάζεται να θυσιάση σ' αυτό τη γυναίκα που άνηθήκε να άμαρτηση...

Κι' έδωσε ο Θεός στερα άετού στα πόδια του Μωϋσή και του ύπηρέτη του.

Όταν οι δυο άντρες έφτασαν στο στρατόπεδο, είδαν μ' έκπληξη τους Έβραίους. Άνά αναμμένο γύρω από το χρυσό μοσχάρι, έπαι έλεγαν, στήκει ένα έόμοιο γούρ. Τη στιγμή αυτή έσυραν από ένα ά-μάκι μία γυναίκα. Τα σκουα είχαν πληγώσει το κορμί της, που σπάρανε από τον πόνο, μα τα μάτια της φεγγόβολούσαν από μία άκατάβλητη πίστι. Κότ-ταζε άτάραχη τις φλογές του θυσιαστήριου, που σε λίγο θά την άφάνιζαν.

— Λύστε μου τα χέρια, είπε στο δήμιο. Θέλω να

Αρχιμάχη του Πάθους

ΛΙΝΑ : ΜΠΕΑΙΝΤΑ ΛΗ
ΓΚΥΓΙΩΜ : ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ΜΑΡΙΝΕΤ : ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ
ΑΝΡΥ : ΜΟΡΙΣ ΡΟΝΕ

ΓΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΘΑΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Φίλη του Μαρσέλ, που έπεσε στα χέρια της αστυνομίας η Λίνα φεύγει από τη Μασσαλία για τη Σέτ. Μεσα στο λεωφο-ρείο, ο Γκυγιώμ της λέει πως αν κατέβαινε μαζί του στο χωριό του, το Μπουζίκ, λίγα χιλιόμετρα πριν από τη Σέτ, θά μπο-ρούσε να βοηθ' εκεί δουλεύει.

Ο Άνρυ την προσλαμβάνει άμέσως, και άρχίζει να την πολιορκεί. Μία μέρα σφαινει στο Μπουζίκ ο Μαρσέλ και ζητάει κομμάτια για ν' άρσηση θύση τη Λίνα. Ο Άνρυ μαθαίνει έτσι το παρελθόν της, άδισασεί όμως γιατί την αγαπά και αποφασίζει να πληρώση το μισό έκατομμύριο, που ζητά ο Μαρσέλ.

— Για να μη τολμάτε να μι-λήσετε θά πη πως τα πράγματα είναι ύποπτα. Πριν έρθετε έσείς ο Άνρυ και όλοι μας εδώ ήμα-στε εύτυχισμένοι...

— Σωπαίνω, γιατί το ζήτημα αυτό δε σας άφορά... Όσο για τον Άνρυ είναι άρκετά μεγάλος για να μπορή να πάρη μόνος του άποφάσεις.

Την άλλη μέρα, σερόβιροντας το πρωινό στην κόρη της η κυρία Φαρνέ της λέει:

— Ο Μεσσαρντιέ έδωσε το μισό έκατομμύριο στον Άνρυ... Νά ήξερε τουλάχιστον τί πρόκειται να τα κάνει τα λεφτά αυτά...

— Το ξέρει, αλλά δεν το λέει.

Η νύχτα έκανε τη Μα-ρινετ να ήσυχάσει και με-τανοιασμένη τώρα για τα πικρά λόγια, που είπε στον άδελφό της την πα-ρασμένη πηγαινέι να τον συναντήσει. Τον βρίσκει στην άποθήκη να εργάζε-ται και τον πλησιάζει ά-δούδα.

— Ξέρεις, αυτά που σου είπα χθές δεν τα πιστεύω... Σου έχω απόλυτη έμπιστοσύνη. Πάντοτε σου είχα έμπιστοσύνη. Οι άλλοι όμως δεν σου έχουν, γιατί δεν χωνεύουν κάποιον που διαφέρει από τους άλλους.

— Διαφέρει... Διαφέρει... Αυτό δε σημαίνει πως είναι και καλύτερος...

— Η Μαρινέτ καταλαβαίνει πως ο αδελφός της είναι δυστυχισμένος. Τον παίρνει λοιπόν, μαζί της, να κάνουν ένα περίπατο στην πλάα, και προσπαθεί να του δώσει θάρρος.

— Θα γίνης μια μέρα σπουδαίος και θα τους καταπλήξης όλους. — Άς λένε πως είσαι ένας άποτυχημένος. — Εγώ δεν το πιστεύω... Εσύ είσαι ελεύθερος... Κάνεις ό,τι θέλεις...

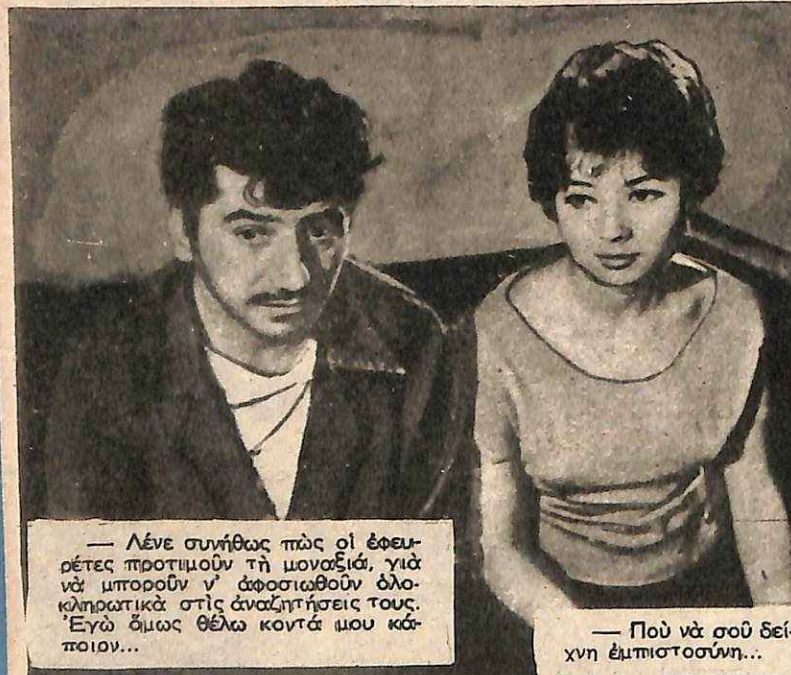

— Το κακό είναι πως και τα μύδια κάνουν ό,τι θέλουν και δεν έννοούν να με βοηθήσουν να πραγματοποιήσω τα σχέδιά μου...

Στο διάστημα αυτό, οι άλλοι εργάζονται στην παραλία και η Λίνα βοηθάει στο ξεφόρτωμα μιάς βάρκας. Η παρουσία της και οι σχέσεις της με τον Άνρү προκαλούν διάφορα σχόλια των εργαζομένων. Σε μια στιγμή ο Φρανσουά λέει κάτι υπονοούμενο, που η Λίνα προσποιείται ότι δεν τον άκουσε.

— Λένε συνήθως πως οι έφευγόντες προτιμούν τη μοναξιά, για να μπορούν ν' άφροσιωθούν ολοκληρωτικά στις ανάγκες τους. Εγώ όμως θέλω κοντά μου κάποιον...

— Πού να σου δείχνω έμπιστοσύνη...

Τό άκουσε όμως ο Άνρү, που δεν είναι τό ίδιο υπομονετικός. Είναι έξ άλλου τ' άφεντικό και έννοεί να τόν σέβωνται. Πλησιάζει λοιπόν τό Φρανσουά και άρπάζοντάς τον από τό γιακά του δίνει μια γερή γροθιά στο πρόσωπο.

Έξαγριωμένος εκείνος άντεπιτίθεται...

Οι δύο άντρες είναι τό ίδιο χειροδύναμοι κι' έτσι ή πάλιν παρατείνεται χωρίς κανείς να τόλμηση να επέμβη... Τέλος με μια γερή γροθιά του, ο Άνρү στέλνει τόν αντίπαλό του να κυλιστή χάμω...

Ο Πιερρό προσπαθεί να συγκρατήσει τόν Άνρү, που θέλει να τόν αντιμετώπιση με τά χέρια. Ενώ ο αντίπαλός του έχει ένα τόσο επικίνδυνο όπλο...

Ο Φρανσουά τότε βγάζει από τήν τσέπη του ένα μεγάλο σουγιά κι' έτοιμάζεται να σηκωθή.

Ο θυμός όμως διπλασιάζει τις δυνάμεις του Άνρү. Ξεφεύγοντας από τά χέρια του Πιερρό άπατάει τό Φρανσουά από τό δεξι χέρι και τό τό στρίβει, αναγκάζοντάς τον να πετάξη τό σουγιά του.

Και ή πάλιν ξαναρχίζει με ίσους δρους..

Η Λίνα άνάμεσα στους άλλους εργαζομένους παρακολουθεί με άγωνία τη σκληρή αυτή έπιλυση διαφορών και άναρωτιέται άν θα τελειώσει, όπως τό επιθυμεί, με νίκη του Άνρү...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Το αντίκτυπο

ΓΡΑΜΜΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ-ΔΗΤΗΜΑ

ΕΙΝΑΤΑ μάτια εξέταζαν τον Ζοζέφ Ρουσσώ, το νέο καθηγητή της φιλολογίας, που μας έφεραν στο Κολλένιο.

— Τι ανάπητη που είναι αυτή η Τίτα, σκέφθηκα. Δεν μοιάζει καθόλου του Γκιούλ Μπρύνερ, όπως ήθελε να τον βλέπει η θεοτρελή συμφοιτήτριά μου. Ο Ζοζέφ Ρουσσώ δεν είχε, στα μάτια μου, τη γοητεία του περίφημου κινηματογραφικού αστέρα. Ήταν ένας συνήθισμένος τύπος νέου με λίγη φολακρότητα, με μάτια γκριζα θλιμένα, μ' ένα στόμα στεννό νε- μάτο εγκάρτερο.

Καθόταν στην πρώτη σειρά. Αντίθετα προς τις άλλες συμ- μαθήτριάς μου, που τον κτύπουσαν σαγηνευτικά, τον έδλε- πα αδιάφορα, σκεδόν ψυχρά. Κάτι μούλενε μέσα μου πως έ- ται θα με προσέξετε περισσότερο. Είχαμε βάλει όλες σποίλη- μα να τον κατακτήσουμε. Έκείνη από μας που θα το κατά- φερνε, θα τη θγάσαμε βασίλισσα της ομορφιάς και θα της δίναμε για έπαθλο ένα κολλίε της μόδας από τα πιο ακριβά. Ήμασταν όλες μας τρελλά φιλοσοκόριτσα και περνούσαμε το καιρό μας με παιχνίδια και φάρσες.

Απ' όλη την τάξη, τρεις είχαμε τις μεγαλύτερες πιθανότη- τες να κερδίσουμε τον αγώνα. Εγώ, η Ζανίν και η Τίτα. Για μένα μιλούσαν τα ψιφυρίσματα των νέων, που με χόρευαν, για τη Ζανίν τα δολοξάνθη χατά μαλλιά της και για την Τίτα τα γαλάζια μάτια της με τις χρυσές ανταυγίες.

Τα περισσότερα κορίτσια ωστόσο στοιχημάτιζαν για μένα. Τα κερδίσω χωρίς να κουνήσω το δακτυλάκι μου, μου δώλωσε με πεποίθησι η Ντολόρεα, η διαβόλεμένη Ισπανόλα συμ- μαθήτριάς μου.

Σίγα - σίγα άρχισα κι' εγώ να το πιστεύω. Πέρασαν όμως οκτώ μέρες, χωρίς ο νέος καθηγητής να δείξει ιδιαίτερη προ- σοχή σε μένα.

Όλες εκεί μέσα ήμασταν από 18 ως 20 χρόνων και όμως ζέραμε άσυνείδητα το ερωτικό παιχνίδι της γυναικάς. Σκαρ- φίζουμεν, λοιπόν, διάφορα τεχνάσματα για να τον κάνω να με προσέξει. Πήγαινα τελευταία στο μάθημα, σπικωνόμουν ά- με πρόσεξη. Πήγαινα τελευταία στο μάθημα, σπικωνόμουν ά- με πρόσεξη. Πήγαινα τελευταία στο μάθημα, σπικωνόμουν ά- με πρόσεξη. Πήγαινα τελευταία στο μάθημα, σπικωνόμουν ά- με πρόσεξη.

Το δαδύ του χορού μπήκα στην αίθουσα με κάποια καθυ- στέρηση. Όλοι με κύτταζαν μ' έκπληξη, γιατί αποτελούσα μ' ά- χτυπητή εξαίρεση. Δε φορούσα καμιά από τις ωραίες θρα- δυνές τουαλέτες μου. Είχα βάλει ένα απλό φορεματάκι, χα- ρισ ντεκολτέ, λίγο εφραμιστό για να δείχνει τις αρμονικές γραμμές του κορμιού μου. Κάθισα σε μία άπομερη γωνία και πήρα ένα ύφος περίλυπο. Σαφνικά, έγινε το θαύμα.

Ο Ζοζέφ Ρουσσώ, που δεν είχε ακόμα χορεύσει με κύττα- ξε. Στα γκριζα, σκοτεινά μάτια του ζωγραφίστηκε η συμπό- νια. Με ζήλωσε δειλά και με παρακάλεσε να χορεύσω με. Ένα θοισαυθεντικό καυόνελο, άνησε στα χείλη μου, όταν το χέρι του έπιασε τρυφερά τη μέση μου. Με πείρασαν, στη δίψη ενός τρελάου θάλας. Το τέχνασμά μου πέτυχε. Είχα μαν- τέψει τη νοστροπία του. Ο Ρουσσώ ήταν άξιος.

Τη πιο όμορφη χορευτήρια για χάρη της πιο ταπεινής και της πιο παραγνωρισμένης. Πού να σανταστή ο δυστυχής, πως ε- γώ είχα σπιννοθετήσει την (εγκαταλείψι) μου!

— Συγκρατήτριά, δεσποινίς, μούπε μ' άνησάκοιτο θαυμα- σμό! Χορεύετε όμορφα κι' είστε και μία πολύ καλή μαθήτριά. Μου μιλούσε με πολλή ευγένεια, αλλά χωρίς θέση. Όταν τέλειωσε το θάλα και ο καθηγητής έτοιμαζόταν να με συνο- δεύσει στη θέσι μου, είδα με λύπη, πως δεν είχα κάνει καμιά πρόδο. Γ' αυτό, μεταχειρίστικα άμέσως το δεύτερο τέ- χνασμα. Έκανα πως κλονίστικα και σπιννοθετήκα στο μπρά- τσο του. Εκείνος νύχισε και με ρώτησε ανήσικος:

— Τι έχετε;
— Ζαλιστικά του άπάντησα με τρεμουλιαστή φωνή.
— Έλατε να σας πάω έξω να αναπνεύσετε λίγο καθαρό αέρα.

Βγήκαμε στη μεγάλη θεράντα. Πήρα λίγες βαθιές ανάσες.
— Σας ευχαριστώ, τώρα νοιώθω καλύτερα, του είπα.
— Έχετε συχνά αυτές τις ενοχλήσεις;
— Δυστυχώς ναι, του άπάντησα με θλιβερή φωνή! Ύπο- φέρω από την καρδιά μου. Μία μέρα θα μείνω στον τόπο...
— Μπα! Μη κάνετε το θάρρος σας. Είστε τόσο νέα και θα νικήσετε την αρρώστεια σας. Απόψε ωστόσο πρέπει να ξε- κουρασθήτε. Καλύτερα να γυρίσετε στο δωμάτιό σας, θα σας συνοδεύσω...

Μ' έβαλε στο αυτοκίνητό του και με νύχισε στο Κολλέ- νιο. Ήταν μία όμορφη νύχτα με φεγγάρι. Την ώρα που ο καθηγητής με καληνυχτούσε μπροστά στη πόρτα μου, τα δα- κρυά έλαμπαν στα μάτια μου.

— Μη στενοχωριέστε, μούπε με φανερά συνκίνητοι. Κυττάξ- τε την ύνεια σας κι' όλα θα πάνε καλά.

Πού να ήξερε ο δυστυχής πως τα δακρυά μου, ήταν ψεύτι- κα, όπως και η αρρώστεια μου! Όταν απομακρύνθηκε, ά- κισα να γελάω και να χορεύω σαν τρελή!

Η νύχτα μου φαίνόταν σίγουρη. Ο Ρουσσώ έδειχνε τώρα σπορικό ενδιαφέρον για μένα και με κύτταζε με σιωπη- λή θεία. Διάβαζε σ' όλη την τάξη τις εκθέσεις μου. Μούδινε κά- θε τόσο συμβουλές και προσπαθούσε να με ευφύκησει. Οι θο- συμφοιτήτριάς μου με θαύμαζαν, κι' έκαναν έρωτα για ν' ά- σπικωπότητες μου με θαύμαζαν. Ένα άπομερη νοράσουν το κολλίε. Η Τίτα έλανε τρομερά. Ένα άπομερη νοράσουν το κολλίε. Η Τίτα έλανε τρομερά. Ένα άπομερη νοράσουν το κολλίε. Η Τίτα έλανε τρομερά.

— Σε φίλησε; με ρωτούσαν τα κορίτσια με περιέργεια. Πό- τε θα ξαναπάτε ραντεβού;

— Τι σας νοιάζει; πους φώναξα. Μία φορά κέρδισα!

— Την άλλη μέρα έτοιμαζόμουν να νιορτάσω το θρίαμβό της. Άλλη Τίτα έριξε τη υπόληπα.

— Η γυναικά του Ζοζέφ Ρουσσώ έρχεται αύριο!...

— Όμολογώ πως η είδησι αυτή με συγκλόνισε. Ώστε ήταν παντρεμένος; Για πρώτη φορά ένοιωσα πως δεν έπαιζα και τόσο άσυνείδητα το ρόλο μου.

Πέρασα ξάγρυπνη όλη τη νύχτα. Τι φοβερή νύχτα! Συ- νκώς έβλεπα μπροστά μου τον Ζοζέφ Ρουσσώ. Τα θλιμένα γκριζα μάτια του με κύτταζαν τρυφερά και τα στεννά χείλη γκρίζα μου, να τον άγκαλιάσω. Ήμουν βέβαιη πως σπικτώ έπάνω του, τι σημασία είχε πως ήταν παντρεμένος;

Θα μ' άναπούσε; Τι σημασία είχε πως ήταν παντρεμένος; Θα μ' άναπούσε; Τι σημασία είχε πως ήταν παντρεμένος; Θα μ' άναπούσε; Τι σημασία είχε πως ήταν παντρεμένος;

Δε θάταν ο πρώτος που θα χώριζε τη γυναικά του. Ίσως να τον άφηνε κι' εκείνη, όταν θα μάθαινε την άπιστία του. Μία σασανική ιδέα πέρασε από το μυαλό μου. Κάθισα στο γραφείο μου, έγραφα ένα άνωθυμο γράμμα στην κυρία Ρουσσώ και το ταχυδρομούσα το πρωί.

Η άνωθυμία μου ήταν άνυπόφορη. Όταν το δαδύ κουδούνι- σε το τηλέφωνο, η καρδιά μου χτύπησε τρελλά. Ήταν αυτός! σε το τηλέφωνο, έλατε από σπίτι μου, μούπε με το εύνε- νικό του ύφους. Θέλω να σας μιλήσω...

Πήγα προετοιμασμένη να άνωθυσω σκληρά. Μου άνοιξε ο ιδος τη πόρτα με πως τρυφερά από το μπράτσο και μ' έβαλε να καθίσω σε μία πολυθρόνα.

— Σας κάλεσα εδώ, άναπητή μου, μου είπε, για να ννωρί- σετε τη γυναικά μου. Είμαι βέβαιος πως θα γίνετε φίλες.

Είμαι κι' εκείνη άρρωστη σαν κι' εσάς...

Τη στιγμή εκείνη ένοιωσα την καρδιά μου να τρέμει. Πάνω στο γραφείο του είδα το άνωθυμο γράμμα, που φαίνονταν ά- κέλη κλειστό. Ο Ρουσσώ έκανε πως δεν πρόσεξε τη ταρα- χή μου και συνέχισε:

— Η δυστυχία είναι άνάπητη. Όταν ήμασταν άραβωνί- αμένοι, μας έτυχε ένα φοβερό αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Και ήμουν εγώ ο υπεύθυνος. Η Σάλλυ σήθηκε, αλλά τα πό- δια της τασκίστικαν. Από τότε κινείται μ' ένα καροτσάκι.

Κι' όμως την παντρεύτικα, γιατί την άναπούσα πάνω από κάθε τι στο κόσμο. Έκείνη μούδωσε πίσω το λόγο μου, μα εγώ δε δέχτικα. Με το κουράγιο μας, με την άγάπη μας νικήσαμε τη δυστυχία μας κι' είμαστε τώρα ευτυχισμένοι...

Η καρδιά μου πνίγανε να σπάση. Έτρεμα σπιννοθε- μπροστά σ' αυτό το ψυχικό μεγαλείο, μπροστά σ' αυτή την άνυπερότητα. Ένοιωσα τέτοια ντροπή, τέτοια μετομέλεια, που λίγο έλειψε να ξεσπάσω σε κλάματα. Πάσο ήμουν έγκλη- ματίας! Πήγα να χωρίσω ένα τέτοιο ζευγάρι! Σηκώθηκα άπό- τομα και είπα:

— Κύρε καθηγητά, σας όρκίζομαι πως θα γίνω η καλύτερη φίλη της. Μα άφήστε με να φύγω. Είμαι πολύ άδιάθετη...

— Μα καθήστε λίγο, σας παρακαλώ, είπε πιάνοντας με από το χέρι. Η Σάλλυ θα χαρή πολύ να σας δει.

Τ' άγγιγμα του χεριού του μ' άνασταύωσε. Ήθελα να φύ- γω άμέσως και το ξέφυγα σκεδόν άπότομα.

— Όχι! Όχι! Θάρω άλλη φορά!

— Καλά. Να θεωρήτε το σπίτι μου σά δικό σας...

Πέρασα επίτηδες μπροστά από το γραφείο του κι' άφησα τα γάντια μου να πέσουν χαμύ. Εκείνος έσκυψε να τα πιό- σι. Τότε άρπαξα το γράμμα και το έκρυψα στον κόρφο μου.

Ο καθηγητής σπικώθηκε άναγ, σά νάθελε να μου δώση και- ρό να συνέλθω. Όταν σήκωσα τα μάτια μου πάνω του, τον είδα να μου χαμογελά.

Έφυγα σαν τρελή. Στο δωμάτιό μου έβγαλα το γράμμα για να το ξεσκίσω και είδα με όρση πως ήταν ξεκαλλημένο. Τό είκαν, λοιπόν, διαβάσει; Κι' όμως με συγκλόνισαν!

Έπεσα από κρεβάτι μου κι' έκλαψα πικρά. Η ζωή μούδω- σε το πρώτο της μάθημα...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΡΕΝΤΑΣ

Η μεγάλη αίσθηση δεξιάς των 'Ανακτόρων της Τεχνοκρατίας άστραψε από πλούτο και πολυτέλεια μέσα στο άπριλιανό βράδυ.

Ήταν παραμονή... Πρωτοχρονιάς (οι Πέρσες γιορτάζουν τον Άπριλ την πρωτοχρονιά τους σύμφωνα με το δικό τους πανάρχαιο ήμερολόγιο) και όλη η αφρόκριση της Περσικής αυτοκρατορίας είχε συγκεντρωθεί για να ευχηθεί στους ευτυχισμένους της, το Σάχη και τη Φαράχ μακροχρόνια και δόξα.

Η άμορφη αυτοκρατορία είχε αποκτήσει διάδοχο, πράγμα για το οποίο είχαν χυθεί τόσα δάκρυα κι' είχαν γίνει τόσες θυσίες, και βέβαια για πρώτη φορά την επίσημη εμφάνισή της μπροστά στους ευγενείς της χώρας της για να δοθεί τις ευχές τους.

Η άπεραντη αίσθηση άστράφτε από τα μπιζού και τα πολύχρωμα, από τα παράσημα των άρχοντων και τις έξωμες έσθρες των κυριών. Οι ψίθυροι είχαν κοπάσει, και το μεγάλο γέλιο άνήγγειλε την είσοδο των βασιλέων.

Πάνω στη μικρή εξέδρα του βάθους, οι μουσικοί περίμεναν τη μεγάλη στιγμή.

Και ξαφνικά η αίσθηση άνήγχε από έπισημότητες:

— Πολλά τα έτη σου βασιλεύς.

— Νά μάς ζήση η μεγαλειότητά.

Το αυτοκρατορικό ζεύγος προχώρησε στη μέση της σάλλας. 'Ο Σάχης έλαμπε από περσική, η Φαράχ από άμορφη.

Μιά ματιά στην όρχηστρα.

Ο μάστορας καίει έλαφρά τα άσημένια πλίκτρα του πιάνου, ένός παράξενου πιάνου, που πρώτη φορά έβλεπε στη ζωή του, και που ήταν ντυμένο με χρυσάκι κι' άσημι.

Η μελωδία ένος βάλλς γέμισε την αίσθηση. Και ο χορός άνοιξε.

Όταν το στροβίλισμα πήρε τέλος, η άρραία αυτοκράτειρα στράφηκε στην όρχηστρα. Φαινόταν ευτυχισμένη. Μία έλαφρά υπόκλιση.

Ο μάστορας έσκυψε το κεφάλι.

— Κι' ύστερα; Τί έγινε ύστερα;

— Τί ήθελες να γίνει; Ουμμήθηκα τον Πειραιά. Την Καστέλλα με τα άπλά σπιτάκια της και τα ήσυχα δρομάκια όπου έπαιζα παιδιά. Ουμμήθηκα την πατρίδα.

— Και ύστερα;

— Υστερα η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

— 'Εστέρας η νοσταλγία μου μεταδόθηκε στο πιάνο. Άρχισα να παίζω έλληνικά τραγούδια, τα τελευταία σουέ. Μία Έλληνίδα που ήταν μαζί μας, η Λάουρα, υπέχε στα μεράκια. Και το παλάτι της Τεχνοκρατίας γέμισε Έλλάδα. Καίμιας άπ' τον τόπο μας. Οι μελωδίες που άνηχουν τα βράδια στις Άθηνάκις γειτονίες έπνιξαν την αυτοκρατορική αίσθηση και τραγουδάκια έλληνικά που μιλούν για τους πόνους του έρωτα ήρθαν να έναρμόνουν την άκοή των ευγενών της Περσίας:

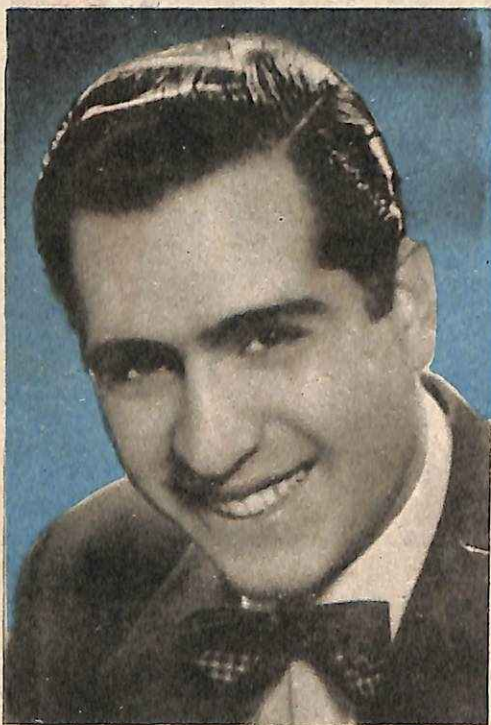
νον, που ξέρε να χαϊδέυη το πιάνο χαμογελώντας και να συγκινή η να σκορπά το κέφι, κατά... το κέφι του: τον Κώστα Πρέντα.

*

— 'Αν θέπρεπε να τοποθετήση κανείς άξιολογικά τον σημερινό μάστορα της στήλης, σε κάποιο ειδικό χώρο, και να τον χαρακτήρησε μέσα στο κλίμα του με ένα όνομα, θάταν μέσα στην αλήθεια αν τον ονόμαζε «μάστορα της άποδημίας και του νόστου».

Γιατί το ιδιαίτον γνώρισμα στην σταδιοδρομία του Κώστα Πρέντα είναι «η τουρνέ» το ταξίδι και η επιστροφή.

Στην μεμολογία του αυτή φαίνεται ότι έπαιξε βασικό ρόλο η Καστέλλα, η άμορφη Πειραιά συνοικία, όπου ο μάστορας μας γεννήθηκε.

Ο Κώστας Πρέντας

νήθηκε και πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε εκεί άπ' το παράθυρο της παραλίας, ήταν η θάλασσα. Η άπεραντη γαλάζια σιωπηλή θάλασσα που μοιάζει με ένα διαρκές κάλεσμα για άλλους τόπους.

Τα βαπόρια που πλέουν στο βάθος άφήνοντας συννεφιάς καπνού, οι γλάροι που πετούν σαν άσπρα όνειρα, τα πανιά άπ' τις ψαρόδικες βάρκες, μιλούσαν διαρκώς για τη φυγή. 'Ετσι, ο νεαρός Πρέντας πνιγμένος καλά βγάλη το 'Εθνικό 'Οδείο όπου σπούδαζε, έτοιμάστηκε για το πρώτο του ταξίδι.

Θά πήγαινε στη Γερμανία, με ύποτροφία του 'Οδείου για να συμπληρώση τις μουσικές σπουδές του και να έξοικειωθεί με την τέχνη των μεγάλων δέων συνθετών.

Όμως το ταξίδι αυτό δεν πραγματοποιήθηκε γιατί στο μεταξύ κηρύχθηκε ο πόλεμος. Οι πόλεμοι όμως τελειώνουν κάποτε. Ο Κώστας περίμενε—τί άλλο μπορούσε να κάνει; Σχημάτισε την πρώτη του όρχηστρα, και οίχθηκε στο επάγγελμά.

Μέσα σε λίγα χρόνια η όψη των άγγιξε με τα άρινα δάκτυλά της. Μερικά κέντρα, όπως η 'Αρλεντίνα το 'Άλσος το 'Μπαμπού Βιλάζ, το 'Γκράν Πάρκ, κάμψαμε τραγούδια, όπως το 'Δικαιώμα σου το 'Παρηγοριά μου, το 'Απέναντι μπαλάνις το 'Και τώρα τί μου μένει, η 'Μαρινόντα στάθηκαν οι μικροί σταθμοί στη ζωή του.

Κι' ύστερα ήρθε η μεγάλη ώρα. Η ώρα της άποδημίας και του ταξιδιού.

Σ' άλλη γή σ' άλλα μέρη — που λέει και το τραγούδι. Μονάχα που η φυγή αυτή δεν ήταν μονοκάμια, αλλά συνεχής, άνακαλήση, ένα στροβίλισμα, μέσα στο όποιο άνακατέονταν με μαγικό τρόπο, νότες — όρχηστρες πλοία — τραίνα — γυρισμοί — και άναχωρήσεις.

— Που και που έχεις ταξιδέψει με την όρχηστρα σου, Κώστα;

Τό άνετο και κομψό σαλονάκι του σπιτιού του, κοντά στο τέριμα Πατησίων, όπου ξετυλίγουμε το κουβάρι των περασμένων λούζεται άπ' την άνοιξιάτικη ευαδία του άπογεύματος.

Η Λένα Γιάννα—η άμορφη τραγουδίστρια που κάποτε φαινόταν πως θα γίνει μεγάλο άστέρι, και που άποτραβήχτηκε άγονότερα για να άφοσιωθεί στο ρόλο της συζύγου του Πρέντα—σιγοτραγουδά στη διπλανή κάμαρα.

Κι' ο μάστορας άναθυμάται με νοσταλγία τις «φυγές» του: 'Αμερική, 'Ιταλία, Πορτογαλία, Κάνες, Μάρσκι, Αλγυπτος, Νησί της Καραϊβικής, Πορτορίκο, Τρινιντάντ, Κούβα, Τζαμάικα, Καραάγην, Τεχράν, Μαδρίτη...

— 'Ημουν στο 'Ολμπία, κρατούσα την όρχηστρα του πλοίου, λέει. 'Ηταν η πιο άμορφη περίοδος της καριέρας μου. Μουσική και ταξίδι.

— Και φέτος;

— Τό καλοκαίρι θά 'παίξω» στο 'Άλσος...

— 'Αγοότερα...

— Ταξίδι, έ;

— Μάλλον. Είναι η άδυναμία μου.

— Τό βλέπω. 'Η... μουσική σου άδυναμία.

*

— Και τώρα άς μιλήσουμε λίγο για μουσική. Πώς βλέπεις την 'Ελαφρά» στον τόπο μας;

— 'Ανεβαίνει. Σημειώνει προόδους. Είναι μία αλήθεια, άναντίρρητη αυτό, παρ' όλες τις γκρίνιες, που άκούγονται τελευταία.

— Ποιές γκρίνιες; Μήπως ένοείς την διένεξη μεταξύ έλαφρού τραγουδιού και λαϊκού; Τόν κομμά μεταξυ τζάξ και μπλουζαϊκού;

— 'Ακριβώς. Φυσικά δεν τάσσομαι με τις άπόψεις των δευτέρων. 'Οστόσο, δε μπορώ παρά να παραδεχτώ, πως η άνάμιξη σοβαρών μουσικών στο λαϊκό τραγούδι η κι' άκόμη αυτό το παράδοξο φαινόμενο του λαϊκού τραγουδιού έχει τον εύεργετικό αντίκτυπό του στην έλαφρά.

— Δηλαδή;

— 'Απλούστατα. Προσελκύει περισσότερον κόσμο στο τραγούδι. Τραγουδά περισσότερους κόσμος. Και το ενδιαφέρον για τις... νότες και τις μελωδίες κεντρίεται. Ο χρόνος άργάτερα θά μάς δείξη τόν σωστό δρόμο.

— Και ποιάς είναι ο σωστός δρόμος κατά τη γνώμη σου;

— Η έλαφρά μουσική. Φανερώνει περισσότερο πολιτισμό. 'Ως ότου έγκαθαρσθή αυτό, άσε τόν κόσμο να τραγουδά. Υπάρχει άμορφότερο πράγμα άπό τό να βλέπης τόν κόσμο να τραγουδά;

— Υπάρχει άραγε;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΥ

Η διάδοσι των τρακτέρ στη Δυτική Γερμανία άρχίστηκε τα άλογα των άγροκτημάτων. 'Ετσι, γίνεται τώρα συνεχής έξοχλησή τους στην 'Ιταλία, όπου τα σφάζουν και τα πουλάνε στα χασάπικα. 'Αλλά η γερμανική 'Εταιρεία Προστασίας των Ζώων ζήτησε να ληφθούν νομοθετικά μέτρα, για να σταματήσει αυτό το άπάνθρωπο έμπόριο. 'Αλλάστε η μεταφορά των αλόγων γίνεται με τέτοιες άθλιες συνθήκες, ώστε τα δυστυχισμένα ζώα ύποφέρουν τα πάθαινα στο ταξίδι, μένον σιγά νηστικά και δίψασμένα και τα μισά περιπνιγμένα στον προορισμό τους ψέφια η έτοιμοθάνατα. Όσα διατηρούν άκόμη κάποια άντοχή, χρησιμοποιούνται έξαντλητικά σε διάφορες γεωργικές εργασίες, ως ότου ψοφήσουν άπό την άδυναμία.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— Το έλαφρό θέατρο πάει να σβύση...

Καθώς ήταν σκυμμένος πάνω σ' ένα πλήθος ντισέ, χαρτιά, άποδείξεις τομείων, και έντάλματα πληρωμών, στο μικρό υπόγειο γραφείακι του του θεάτρου «Πάρκ», και φαίνονταν άπορροφημένος, σήκωσε έξαφνισμένος το κεφάλι:

— Πώς;

— 'Ενωθ' την έπιθεώρησι. 'Ετσι λένε μερικοί. Και έγω έχω τη γνώμη...

— 'Αναστενάξει έλαφρώς. 'Υστερα δένει τα χέρια πάνω στο γραφείο. Τα δένει. Βγάζει το πακέτο με τα τσιγάρα. 'Ανάδει. Ξαναδένει τα χέρια. Τα μάτια του, ήρεμα, γλυκά, μέσα στα όποια διαδίδει άδρες-άδρες μίαν άπέραντη καλωσύνη και θλίψη, παίζουν σαν άστέρες.

Εύρηκα.

Θάταν τούτο κοινότοπο να τό λέγαμε, άφού η εύφύση του είναι τόσο γναστή και τό πλούσια δείγματά της τόχρητε χαρή όλοι άπό σκηνης.

— Άνησυχία;

Μά κι' αυτή είναι γνωστή. Ο Κώστας Χατζή-χρηστος, το «φαινόμενο» αυτό του σημερινού έλαφρού μας θεάτρου, δε θά γινόταν ποτέ «φαινόμενο» αν δεν είχε άνησυχίες, άνησυχίες βαθείς κι' άτέλειαι, άνησυχίες, άνησυχίες, που άπασχολούν το σύγχρονο άνθρωπο, στη ζωή, στην τέχνη.

*

Θά σάς διηγηθώ τρία περιστατικά, που έλαβαν χώρα σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα και στα όποια ήμουν αυτόπτης μάρτυς. Τρία χαρακτηριστικά περιστατικά, που βοηθούν στο να σχηματισθή κανείς γνώμη για την ίδιουσγκρασία και το ταμπραμέντο του ανθρώπου και του καλλιτέχνη.

Το πρώτο συνέβη πρόπερι.

Στο θέατρο «Μετροπόλιταν», όπου ο θιασός του έπαιζε την άρραία έπιθεώρησι «Σαμάνια και ρεσάν», που σημείωσε μεγάλη καλλιτεχνική και οικονομική έπιτυχία, η παράστασι είχε άρχισει. 'Αλλά ο θιασάρχης έλειπε.

Στα παρασκήνια άναρωτιόνταν όλοι, πανικό-θλητοι, σάν τί μπορούσε τάχα να συνέβη στον Χατζήχρηστο κι' άντιμετώπιζαν με δέος τη στιγμή, που θά έπρεπε ν' άρχισή το νούμερό του.

Όπου, την τελευταία στιγμή, ο Κώστας μήτη κα σά σίφουκας. Μακιγιαρίστηκε στο π' και φ' και βγήκε στην ώρα του στη σκηνή.

Όταν βγήκε, κι' ενώ η πλατεία σείονταν άπό

τά χειροκροτήματα, ο συγγραφέας του έργου, ο Γ. Γιαννακάπουλος, τον ξεμονάχισε για να τον ρωτήσει. Ο υποφαινόμενος, άδέστος σε μία σκεπτική γωνιά, άκουσε το διάλογο:

— Πού ήσουν, βρε άδέσφωτε; Τραυμάξανε.

— Δεν είναι τίποτε, βρε άδερφέ. Νά, καθώς έρχομαι, βρήκα κάτι φοιτητάκια. Πατριωτικά, ξέρεis, Μακεδόνες. Τέλειωσαν τις έξετάσεις τους και θέλουν να πάω στην πατρίδα. Δεν τους έβρισκαν τα καύλα. Τί νόκανα; Δεν είχα πάνω μου λεφτά. Τους είπα, λοιπόν, να περιμένουν. 'Ετρεξα στίτι, έφοδίστηκα με καύσιμα, τους τα πήγα και νάμαι.

— 'Ας με συγχαρήση ο διαλεχτός ήθοποιός μας, που φέρνω στη δημοσιότητα το περιστατικό αυτό. Ξέρω πως θά τον στενοχωρήση, γιατί ο ίδιος είναι σημαντότατος άνθρωπος, αλλά... στο κάτω-κάτω δε μου τό διηγήθηκε ο ίδιος. 'Απλώς... κρυφά-κρυφά.

*

Το δεύτερο περιστατικό είναι περυσινό. Συνέβη στο θέατρο «Πάρκ», όπου η πολυέσθη έπιθεώρησι «Φέρου μπώτ», μ' όλο που είχε έπιτυχία, άωστόσο ζήμισε οικονομικά τον Χατζήχρηστο.

Βρισκόταν στο καμαρίνι και είχε τα μπουρνια του. Ο προϋπολογισμός του θιάσου δεν ίσοσκελιζόταν με κανένα τρόπο, κι' η μόνη διέξοδος, η άπόλυσι προσωπικού και η μείωσι των δαπανών και φυσικά και των «νούμερων» της έπιθεώρησης, είχε άποκλεισθή άπό τόν ίδιο.</

43

Γνωμή.

Καλοχτενισμένα μαλλιά με ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ

Η μοναδική Γερμανική κρέμα που εδράζεται στο ΚΟΛΕΣΤΡΑΛ που περιέχει:

- Δυναμώνει και προστατεύει το μαλλιά σας.
- Διατηρεί το κτένισμά σας άσπιλο όλη την ημέρα.

ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ WELLA A.G. DARMSTADT

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: **ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ** ΝΙΚΗΣ 6 ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14 ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 32.844

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΙΠΟΡΙΞΙΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΟΡΙΛΚΑ

άφαιρεί άστραπιαίως όλες τις περιττές τρίχες

από τα πόδια, τις μασχάλες, το πρόσωπο, χωρίς δυσκολία, χωρίς πόνο, τελείως ακίνδυνα χωρίς να έρεδιζη το δέρμα.

“Οχι μόνο δεν έχει την συνηθισμένη κακή όσμη των αποτριχωτικών άλλ’ αντιθέτως αφήνει ελαφρό δροσερό άρωμα.

Προϊόν OLIVIN **ΟΡΙΛΚΑ** έμπεριμίδα δελουδίνη

διά σου. Μά βλέπω πως γελά-
στηκα!

“Ο νέος εξαπλώθηκε σε μία πολυ-
θρόνα, σταύρωσε τα πόδια του κι’
έσπασε ένα ποτό.

— “Έχεις όρεξη για αισθηματική
σκηνή; είπες, ξέρεις πόσο πώς με
κάνουν να γελάω, ή με νευρίζουν.

“Η Λαλά ζάρωσε τα λεπτά φρύ-
δια της.

— “Τό έρω πώς έσεις οι άντρες
πάρ μάς λογαριάζετε, περισσότερο
από τ’ έλλογα ή τ’ σκυλιά σας.
Μας χαϊδεύετε όσο σας εξυπηρετού-
με, γιά μάς δώσετε μία κλω-
τοιά όταν μάς βορεθήτε... Πιστεύε-
τε πως έμεις οι γυναίκες του θεά-
τρου δεν έχουμε ψυχή, ούτε καρδιά.
Μας θέλετε μόνο γιά τ’ γλέντι σας,
Δέν περινέει καθόλου απ’ τ’ μυαλό
σας ή σκέψι πώς μπορεί να γυώ-
σουμε κι’ έμεις ένα ανώτερο αίσθη-
μα γιά τόν άνθρωπο πού μάς διά-
λεξε!

— “Έσπασε σ’ ένα νευρικό γέλιο
και συνέχισε, ενώ ο Βιττόριο εξα-
κολουθούσε να κεννίει μ’ όλη του
την ψυχή:

— “Κι’ όμως κάνουμε την άνοησία
να έρωτευόμαστε κάποτε, και τότε
είμαστε πρόθυμοι γιά θυσίες, πού
ούτε τίς ονειρεύονται καν οι τίμιες
γυναίκες. Δέν είναι γελοίο, αυτό;

— “Είναι πάντως ανιαρό, απάν-
τησε ξανά ο Βιττόριο.

— “Τά μάτια της Λαλά βουρκώσανε.
Σκούπισε όμως άμέσως τ’ δάκρυά
της και φώναξε:

— “Έχεις δίκιο, έμεις υπάρχουμε
μόνο γιά τ’ κέρι σας... Μά πέρ
μου, τί πρέπει να κάνω γιά να σ’
ευχαριστήσω;

— “Νά μ’ άφισης ήσυχο, ν’ άρ-
κεσθής σε ό,τι σου προσφέρω και
να προσπαθήσεις να γλεντήσεις τη
ζωή σου χωρίς έμμενα.

“Η Λαλά πήγε κοντά του.

— “Δέ μπορεί να είσαι σ’ ό,τι Βιτ-
τόριο, πού μού μιλάς έτσι! Κάτι
σου συμβαίνει... και τ’ μαντέλω γ’
σας! Είσαι έρωτευμένος, δίχως έλ-
πίδα.

“Ο νέος κοκκίνισε λίγο κι’ ά-
πάντησε, άνασηκώνοντας τούς ώ-
μους του:

— “Ονειρεύεσαι!

— “Οχι. Μήν προσπαθής να μου
πής ψεύματα. Σε κατάλαβα!

“Ο Βιττόριο τινάχτηκε όρθιος
και πέταξε τ’ ποτό του.

— “Μέ κουράζεις, είπες. Θέλεις,
λοιπόν, να μην ξανάρω πιά έδω;
“Ο τραχύς τόνος του την πλή-
γωσε κατάκαρδα. “Εγινε κατάχλω-
μη και σώπασε.

“Ηταν σίγουρη πώς ο νέος άγα-
πούσε άλλη. Μά ποιά μπορούσε να
ναι ή αντίζήλος της; “Οχι βέβαια
μία γυναίκα της τάξεώς της, γιάτί
ο Βιττόριο, άκόμα και στις τρέλ-
λες του, στις παραφορές του, έ-
δειχνε πάντα άδιαφορία, περιφρό-
νησι σκεδόν, γιά τίς εύκολες αυτές
σχέσεις, τά κομπάρσια της στιγ-
μής.

— “Επρεπε νάταν, λοιπόν, κάποια
του καλού κόσμου. “Ανύπαντρη ο-
μως ή παντρεμένη;

“Η τραγουδίστρια θάκανε τ’ κά-
θε τι γιά να την ανακαλύψει, γιάτί
την ενδιέφερε πολύ ο Βιττόριο.

“Ο νέος είχε έτοιμασθή στ’ με-
ταξύ γιά να φύγει. Πρίν βγί όμως
απ’ τ’ σαλόνι, όπου βρίσκονταν,
είπες στη Λαλά, χαμογελώντας:

— “Ελα δώ, τρελλή! Δέ θέλω να
χωρίσουμε μαλωμένοι. Θά φάμε μα-
ζί άπόψε.

“Η καρδιά της θεατρίνας χτύπη-
σε πιδό γρήγορα.

— “Αλήθεια;... είπες, πλησιάζον-
τας τ’ Βιττόριο και δίνοντάς του
τά χείλη της.

— “Ναι, θεάθω να σε πάρω στις
8 και θά πάμε όπου θελήσης.
Τή φίλησε και πρόσθεσε:

— “Θά ήσουν άγγελος σωστός άν
με βαπνίζεις λιγώτερο, άν κύτταξες
μόνο να γλεντήσεις και δέ μούκα-
νες κομμάρια έρώτησι.

— “Θά προσπαθήσω.

— “Νά δοίμε...

“Η Λαλά θέλησε να συνοδέψι τ’
όίλο της, ως τ’ κεφαλόσκαλο, έ-
χοντας τ’ χέρι της περισμένο γύ-
ρω απ’ τ’ λαιμό του. “Εκείνος δέν
την έμπίδισε. Εύρισκε πώς της
χρωστούσε μία άποζημίωσι, άφού
της είχε φερόθ τόσο σκληρό.

“Η νέα γυναίκα είχε ξαναβρή τώ-
ρα τ’ κέρι της. Χαμογελούσε, δεί-
χνοντας τ’ μαργαριτερένια δοντά-
κια της. “Ηταν ένας ζωτανός πει-
ρασμός.

“Ο Βιττόριο σκέφθηκε να μείνει
λίγο άκόμα μαζί της. Και μετά
νιώσσε πικρά, πού δέν τόκανε, γιά-
τί, μόλις άνοιξε την έξώπορτα,
βρέθηκε αντιμετώπις με την “Ελ-
βίνα, πού πήγαινε με τή θεία της
να έπισκεφθούνε τή Τζέμμα!

“Η κοπέλλα σταμάτησε άπότομα,
κατάπληκτη, άσπρη σάν πεδομένη,
μή μπορώντας να πιστέψι στα μά-
τια της...

“Ο Βιττόριο είχε άποτραθηχθή ά-
πότομα απ’ τή φιλενάδα του και,
μέ μία ένστικτική κίνησι, ξαναμπή-
κε στο διαμέρισμα κι’ έκλεισε την
πόρτα, με την παράλογη έλπίδα πώς
δέν τόν είχε αναγνωρίσει ή “Ελ-
βίνα.

Τό πρόσωπό του ήταν σχεδόν πα-
ραμορφωμένο, τά χέρια του έτρε-
μαν, ή καρδιά του χτυπούσε σά να
πήγαινε να σπάσι.

— “Μά τί τρέλα σ’ έπιασε; ά-
πάντησε ή Λαλά. Τή γνωρίζεις, α-
λή την ξανθούλα;

— “Σώπα! της ψιθύρισε ο νέος,
σφίγγοντάς της δυνατά τ’ μπρά-
τσα, ενώ μία τρομερή έκφορασι θυ-
μού περνούσε απ’ τ’ πρόσωπό του.

Τήν τράβηξε πάλι μέσα στο σα-
λόνι και έξέσπασε:

— “Θέλεις να μ’ έκθέσης σ’ όλο
τόν κόσμο! Αφού σου είχα π’ πώς
δέν ήθελα να με συνοδεύεις ως την
πόρτα!...

“Η Λαλά είχε γίνει κατάχλωμη.
Τά ρουθούνια της τρέμανε.

— “Τί παιχνίδι παίζουμε; φώνα-
ξε. “Αν έχης άλλη φιλενάδα και
φοβάσαι μή σ’ ανακαλύψι, να τά
βάζης με τόν εαυτό σου κι’ όχι με
μένα! Ναι, ναι, πρέπει νάναι αυτή
ή ξανθούλα... Με κύτταξες με κέτι
μάτια γουρλωμένα...

— “Φτάνει πιά! τή διέκοψε ο
Βιττόριο.

Και, καταλαβαίνοντας πώς θά
παραφερόταν άν έμενε άκόμα λίγο,
έφυγε, χτυπώντας δυνατά την
πόρτα.

Στό μεταξύ, ή “Ελβίνα είχε άνε-
θι με κόπο τή σκάλα, άκουμπών-
τας στο μπράτσο της “Αννας.

— “Κουράγιο! της έλεγε εκείνη.

Τί σε νοιάζει, στο κάτω-κάτω...
Τώρα πείσθηκες πιά γιά ό,τι σου έ-
λεγα, και θά πάψης να τόν πκε-
πτεσαι!

— “Τί όμορφη πού είναι! Τήν ει-
δες; τραύλισε με δυσκολία ή κο-
πέλλα.

— “Δέν της βρήκα τίποτα τ’ έ-
ξαιρετικό. Μού φάνηκε μία ξεδιάν-
τροπη. Και ντράπηκα γιά λογαρια-
σμό του κυρίου Βιττόριο...

— “Ελα τώρα, ήσυχάσε. “Αν σε δη ή Τζέ-
μα σ’ αυτή την κατάσταση, θά νο-
μίση πώς είσαι άρρωστη.

“Η “Αννα γτύπησε την πόρτα της
κ. Τσάσκα. Τούς άνοίξε ή Τζέμμα.
Κι’ έβγαλε μία κραυγή χαράς, βλέ-
ποντας την “Ελβίνα.

— “Ευχαριστώ! Ευχαριστώ πού
ήρθες! φώναξε, άγκαλιάζοντάς την.

— “Υστερα πρόσθεσε, σφίγγοντας
τό χέρι της “Αννας:

— “Πόσο θά ευχαριστηθί ή μαμά
γιά τήν έπίσκεψί σας!... Θά βρή-
τε έδω και δυ γνωστά σας ποό-
σωπα.

— “Και τίς οδήγησε στο σαλόνι, ο-
που βρίσκονταν ή μητέρα της, ή
“Αντωνία κι’ ο Φράντς.

“Η “Αντωνία είχε νοιώσει πώς θά
πέβαινε, όταν ανέβαινε με τόν ά-
νηψιό της τή σκάλα αυτού τού σπι-
τιού. Τής φαινόταν πώς τά πό-
δια της είχαν γίνει βαριά, σά ή ο-
λυβένια, έτσι πού χρειάζονταν τε-
ραστία προσπάθεια γιά να τ’ άνα-
σηκώσι.

“Εβλεπε σκοτεινό τόν κόσμο γύ-
ρω της... και, μέσα στο σκοτάδι
αύτ’ έδεχώριζε τή φυσιογνωμία της
Λάουρας, όπως την είχε δη την ή-
μέρα, πού είχε πάει να τής ζητήση
τό λόγο γιά την εξαφάνισι της α-
δελφής της...

— “Δέν ξαναβρήκε την αυτοκυρια-
χία της, παρά μόνο όταν βρέθηκε
αντιμέτωπη με την κ. Τσάσκα.

“Η Λάουρα την υποδέχθηκε μ’ εθ-
γένεια και την ευχαρίστησε γιά τήν
καλωσύνη της να τίς έπισκεφθή

πρώτη. “Η “Αντωνία άπάντησε στήν
άρχη με κάποια άμνηχανία, άλλ’ ύ-
στερα τήν ξανθίνη ψυχραιμή.

— “Ενώ ο Φράντς κουδούνιζε με
τή Τζέμμα και θαύμαζε ένα σκίτσο
της — γιάτί ή κοπέλλα άσχολείτο
με τή ζωγραφική στις λίγες ελεύ-
θερες ώρες της — ή “Αντωνία κα-
θότανε κοντά στην κ. Τσάσκα και
την κύτταξε στο πρόσωπο.

“Η φωνή της δέν της θυμίζε κα-
θόλου τή φωνή της φιλενάδας τού
Λορέντζο. Μά ίσως να τήν άλλαζε
έπίτηδες ή Λάουρα, ή να τήν είχε
άλλοίωσε ή άρρώστεια της.

— “Μά κατά τ’ χαρακτηριστικά της,
τά βλέμματά της, δέν της φαίνον-
ταν τά ίδια.

— “Και — τό πιδό παράξενο — ή
Λάουρα δέν είχε δείξει καμμία έκ-
πληξι ή τρόμο, βλέποντάς την.

— “Δέν τήν είχε αναγνωρίσει, φαί-
νεται!

“Ωστόσο, ή “Αντωνία δέ μπορεί-
σε ν’ άμφισβήτη καθόλου πώς έπρό-
κειτο γιά κείνη την άθλια. “Όλα
έπιβεβαιώνανε την ταυτότητά της:
τ’ όνομά της, τό ότι είχε μία υ-
ναχοκόρη, ή φοβισμένη συγκίνησι
της όταν τή ρωτούσαν γιά τόν πα-
τέρα της Τζέμμας, ή άποτραθηγή-
μένη ζωή πού έκανε, τό μυστήριο
πού περιέβαλλε αυτήν και τήν κό-
ρη της.

“Η “Αντωνία βρήκε όλη την αυ-
τοκυριαχία της.

— “Αφού φλυήρσαν γιά χίλια άσή-
μαντα πράγματα, είπες με σταθερή
φωνή:

— “Ηταν εύτυχημα γιά μένα
πού σ’ ά γνώρισα. Δυό χρόνια τώ-
ρα: πού μένω στο Τουρίνο, δέν εί-
χα δημιουργήσει σχέσεις.

— “Εγώ γεννήθηκα σ’ αυτή την
πόλι, κι’ όμως δέν ξέρω ποιά έλα-
χιστα πρόσωπα.

— “Μείνате πάντα στο Τουρίνο;
— “Οχι. Τώρα όμως σκοπεύω να
έγκατασταθώ μόνιμα έδω, γιά χρι
της κόρης μου.

— “Κι’ εγώ γιά τόν άνηψιό μου.
Γι’ αυτόν ήρθα στο Τουρίνο. “Η
μητέρα του ήταν αδελφή μου.

— “Α! Και πέθανε; ρώτησε ή
Λάουρα.

“Η “Αντωνία δέν ξεκολλούσε τά
μάτια της από πάνω της.

— “Ναι, από πολύν καιρό, όπως
κι’ ο πατέρας του, άπάντησε. “Ε-
τσι, ο Φράντς δέν έχει πιά άλλον
από μένα στόν κόσμο.

— “Μού φαίνεται άριστος νέος.
“Ο κύριος Τζούλιο μάς είπες τόσα
καλά λόγια γι’ αυτόν.

— “Και τ’ άξίζει. Μά και σεις,
κυρία, δέν πρέπει να παραπονιέ-
σθε. “Εχετε μία κόρη, πού λένε πώς
είναι άγγελος καλοσύνης και άφο-
σίωσης!

— “Μία λάμψι μητρικής στοργής
φάνηκε στα μάτια της κ. Τσάσκα.

— “Η Τζέμμα είναι ο θσαυρός
μου, ή παρηγοριά μου, ο μοναδικός
σκοπός της ζωής μου, φώναξε θερ-
μά. “Αν δέν είχα αυτήν, θά ήμουν
τώρα πεθαμένη... γιάτί έχω υπο-
φέρει κι’ εγώ πολύ!

— “Είχε κατασφύρισε και δάγκανε
μηχανικά ένα μαντηλάκι πού κρα-
τούσε στο χέρι.

— “Είναι καιρός, πού χάσατε τόν
άντρα σας; τή ρώτησε ή “Αντωνία,
τρώγοντάς την με τά μάτια.

— “Εκείνη κατακοκκίνισε κι’ ύστε-
ρα χλώμιασε.

— “Ναι, άπάντησε χαμηλώνοντας
τά μάτια της. Δέν τόν γνώρισε καν
ή Τζέμμα μου.

“Η “Αντωνία ήταν έτοιμη να τής
κάνη κι’ άλλη έρώτησι, όταν χτύ-
πησε τό κουδούνι της πόρτας. “Η
Τζέμμα σηκώθηκε και είπες:

— “Πάω να δώ ποιός είναι,
μαμά.

— “Νιώθατε άνακούφισι γι’ αυτή τή
διακοπή, γιάτί ή παρουσία τού
Φράντς τή στενοχωρούσε.

— “Δέ μπορούσε να σηκώσι τά μά-
τια της, χωρίς να συναντήσι τά
δικά του, κορμωμένα πάνω της έ-
πίμονα. Τής φαινόταν πώς στο
βλέμμα του ύπηρχε ένα μίγμα από
πάθος, θυμό και μίσος κάπου-κάπου.

Κι’ όμως ή φωνή του ήταν γλυ-
κειά, οί πρόποτι του άφωγοι, τά λό-
για του εύγενικά. Δέν ήξερε τί να
σκεφθή ή Τζέμμα... Πάντως όμως,
στο σύνολό του, ο νέος αυτός της
προκαλούσε ένα είδος τρόμου.

Τό κουδούνισμα, λοιπόν, έκείνο
την άνακούφισε. Κι’ όταν είδε ύ-
στερα την “Ελβίνα, ή χαρά της δέν
είχε όρια.

— “Τήν άγαπούσε περισσότερο κι’
από αδελφή της. “Ισως ή στοργή
αυτή δέν ήταν παρά μία αντανά-
κλασι τού έρωτικού πάθους της γιά
τό Τζούλιο...

— “Η είσοδος της “Αννας και της
“Ελβίνας στο σαλόνι έκανε ζωρή
έντύπωσι σε όλους.

— “Η κ. Τσάσκα χάσκει ειλικρινά.
“Η “Αντωνία αισθανόθηκε κάποια ά-
πογοήτευσι, γιάτί αναγκαζόταν να
διακόψη την κουβέντα της στο ση-
μείο πού την ενδιέφερε περισσότερο.

— “Ο Φράντς ένωισε μία άνατρι-
χίλα σ’ όλο του τό κορμί. “Ωστόσο,
μόναχα ένα ελαφρό τρεμουλιασμα
των χειλιών του φανέρωσε την Ι-
σχυρή συγκίνησι του, πού ή θέλη-
σι του κατάρθωνε να τήν κρύψη
στο βάθος της ψυχής του...

— “Αφού ανταλλάξαν μερικές τυπι-
κές φράσεις, ή “Αννα κάθισε κον-
τά στις δυό κυρίες κι’ ή Τζέμμα
με την “Ελβίνα κοντά στο Φράντς.

— “Ο νέος κατάλαβε άμέσως πώς
κάποια πονεμένη σκέψι τυραννούσε
τή λατρευτή του. Μά πώς να τή
ρωτήση μπροστά στη Τζέμμα;

— “Τί καλά πού έκανες νάρθης!
είπες τρυφερά ή τελευταία στη φί-
λη της, χωρίς να προσέξη καθόλου
τό θυμό, πού ένωιωσε ο Φράντς βλέ-
ποντας κοντά-κοντά τίς δυό κοπέλ-
λες.

— “Η “Ελβίνα κούνησε τό κεφάλι
της, σά νάθελε να διώξη κάποια έ-
νοχλητική σκέψι.

— “Σού τό είχα ύποσχεθή, ά-
πάντησε, και κράτησα τό λόγο μου,
μολονότι δέν αισθανόμουν τόσο
καλά.

— “Πραγματικά, είσαι πολύ χλω-
μή! παρατήρησε ή Τζέμμα, κυττά-
ζοντάς την προσεχτικά.

— “Δέν κάνετε καλά να βγίτε,
αφού είσατε άδιάθετη, πρόσθεσε ο
Φράντς. “Απορώ πώς σας τό έπέ-
τρεψε ο γιαντρός.

— “Η “Ελβίνα κατακοκκίνισε.

— “Μά ήμουν πολύ καλά όταν ξε-
κινήσαμε απ’ τό σπίτι... άπάντη-
σε. “Ας μιλήσουμε όμως γιά κάτι
άλλο. Σε παρακαλώ, Τζέμμα.

— “Δίστασε μία στιγμή, κι’ ύστερα
πήρε την άπόφασί της και είπες σι-
γανά:

— “Συνάντησα στη σκάλα μία ο-
μορφη κοπέλλα, πού μένει στο πρώ-
το πάτωμα.

— “Η Τζέμμα ζάρωσε ελαφρά τά
φρύδια της.

— “Καταλαβαίω ποιάν έννοεις,
άπάντησε. Είναι μία θεατρίνα, χα-
ριτωμένη, άλλα ετού γλυκού νε-
ρούς.

— “Άκουσα πώς τή συστηρεί
κάποιος φίλος της, αξιωματικός.
Δέν ξέρω όμως άν είναι αλήθεια,
ούτε κι’ ενδιαφέρομαι να τό μάθω.

— “Η “Ελβίνα την άκούανε, χλωμή
σάν πεθαμένη... Κι’ ο Φράντς δέν
ήξερε τί να ύποθέσι.

— “Εύτυχώς ή θεία του σκότωσε
γιά να φύγουνε. “Ο Φράντς ύποκί-
θηκε και τήν άκολούθησε.

— “Μόλις είχε κλείσει πίσω τους ή
έξωπορτα, ή “Ελβίνα ψιθύρισε στ’
αυτή της Τζέμμας:

— “Πάμε στην κάμαρά σου! “Εχω
να σου μιλήσω.

— “Όταν μείνανε μόνες, έπεςε στην
άγκαλιά της φίλης της, κλαίον-
τας άπελπισμένα.

— “Η Τζέμμα είχε συγκινηθή και τή
χάιδευε σά μητέρα.

— “Τί έχεις, καλή μου; της ψι-
θύρισε. “Ελα, άνοίξε μου την καρ-
διά σου.

— “Είμαι πολύ δυστυχισμένη!...

— “Εσύ; “Εσύ, πού σ’ άγαπάνε
τόσο;...

— “Δέν έχω παράπονο απ’ τόν
πατέρα μου και τή θεία μου. “Αλ-
λά... “Ω, άν μπορούσα να σου πώ
την αλήθεια!...

— “Είμαι χαμογελούσε με έπι-
είκαι.

— “Σε καταλαβαίω, είπες. “Αγα-
πάς κάποιον πού δέν είναι άξίος
σου.

— “Η “Ελβίνα έκρυψε τό ξανθό της
κεφάλι στο στήθος της φίλης της
κι’ έμεινε άμίλητη μερικές στιγ-
μές. “Υστερα είπες με πικρία:

— “Δέν είναι γιά μένα ο έρω-
τας... Τό ξέρεις, είμαι μία όταχί

“Οχι
μά
ψεύτιμη
όμορφία!

● Μόνο τό υγιές ξεκούραστο δέρμα είναι
πραγματικά ωραίο. Γι’ αυτό, κάθε βράδυ,
καθαρίζετε τό πρόσωπό σας με Γαλάκτωμα
Ντεμακιγιάν Μελπράν, έως ότου βεβαιωθήτε
πως δέν άπέμεινε ούτε ίχνος μακιγιαζ έπά-
νω του. “Ετσι οι πόροι ελευθερώνονται, τό
δέρμα ξεκουράζεται, άνανώνει, μένει υγιές.

● Τό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπράν χα-
ριζει στο πρόσωπο τή γνήσια όμορφία πού
δίνει ή υγεία, αντίθετα από τά συνηθή
καλλυντικά πού έπιτυγχάνουν μόνο μία
έπιφανειακή έπίστρωσι όμορφιάς.

ΑΓΝΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ

Melpan

ΟΜΟΡΦΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Είναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

“Εξαφανίζει τό σκληρόν
και νεκρόν δέρμα έντός
δευτερολέπτων.

Διά τούς

**ΑΓΚΩΝΑΣ
ΠΤΕΡΝΑΣ
ΓΟΝΑΤΑ
ΔΑΚΤΥΛΑ**

“Επαλείψετε καλώς
τό νεκρόν και σκλη-
ρόν δέρμα μέχρις
άπολεπίσεως.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ DUNBAR LABS. NEW JERSEY. USA

Χ. ΛΑΠΠΑΣ - Μ. ΡΟΥΝΤΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 3 ΤΗΛ. 529.764

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ - ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 50 ΤΗΛ. 522.439

Ο φακίρης που νιάστεψε τους τρεις έρνάτες.

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΝΑΟΣ του 'Ιεροῦ 'Ακοντίου

Ένα μυστήριο ανεξήγητο για την επιστήμη

Οι γιατροί είχαν ασπαστεί. Τρεις απ' τους Ζουλού που εργάζονταν στην κατεδάφιση του παλιού ινδικού ναού, είχαν πέσει ξαφνικά άρρωστοι, με δυνατό πυρετό και με συμπτώματα άγνωστα στην ιατρική επιστήμη. Η ζωή τους κινδύνευε. Κανένα γνωστό φάρμακο δεν είχε ωφέλεια στην περίπτωση τους.

Ένας 'Ινδός φακίρης παρουσιάστηκε τότε στο νοσοκομείο του Ντάμπαν, όπου τους είχαν μεταφέρει.

— Ξέρω πώς να τους γιατρέψω, είπε στο διευθυντή. Αν υού άρκεσουν πώς δε θα ξαναγινε ποτέ στο Ναό του 'Ακοντίου, αλλιώς θα είναι καλά.

Ο διευθυντής σκέφτηκε πως επρόκειτο για μια άνοητη δεισιδαιμονία. Ωστόσο επέτρεψε στον 'Ινδό να δη τους άρρώστους. Πάντως, δε θα τους έβλαπτε η επίσκεψή του...

Ο φακίρης έκανε κάτι μυστηριώδεις χειρονομίες πάνω από τους τρεις εγόντες. Ύστερα τους έβαλε να δώσουν επίσημο όσλο ότι δε θα λάβαναν πια μέρος στην κατεδάφιση του ινδικού ναού. Φεύγοντας, βεβαίωσε τους γιατρούς ότι την άλλη μέρα θα μπορούσαν οι άρρωστοι να γυρίουν στα σπίτια τους.

Φυσικά, δεν τον πίστεψε κανείς. Ωστόσο, κατά τα επόμενα, οι εγόντες βελτιώθηκαν σε βαθύ ύπνο. Ο πυρετός τους έπεσε. Και, προς το βράδυ, βγήκαν απ' το νοσοκομείο.

Ο φακίρης τους είχε γιατρέψει, χωρίς καν να τους άγγιξει, ούτε να τους δώσει κανένα φάρμακο.

Οι 'Ινδοί κι' ο Ζουλού του Νατάλ είπαν τότε ότι οι τρεις άντρες είχαν άρρωσθήσει γιατί εργάστηκαν στο Ναό του 'Ιεροῦ 'Ακοντίου, κι' ότι το ίδιο θα πάθαινε όποιος πήγαινε να εργασθῇ στην κατεδάφισή του.

Τα έρείπια του ναού αυτόν βρίσκονται σήμερα εγκαταλελειμμένα, λίγα μίλια έξω απ' το Ντάμπαν, την πρωτεύουσα της βιομηχανικής περιοχής του Νατάλ και τρίτη σε μέγεθος πόλη της Νοτίου 'Αφρικής. Κανείς δεν τα πλησιάζει. Δεν τολμούν ούτε να τα φωτογραφίσουν. Τα φοβούνται, τόσο οι ιθαγενείς, όσο κι' οι λευκοί. Γιατί όσοι τα επισκεφθηκαν στα τελευταία 50 χρόνια, έπαθαν μία άρρωστια που κανείς γιατρός δε μπορούσε να τη διαγνώσει.

Τελευταίως, μία γυναίκα του Ντάμπαν αγόρασε μία παλιά εικόνα του ναού, ζωγραφισμένη περί 40 έτών από ένα ιθαγενή. Απ' τη στιγμή λοιπόν που την κρέμασε στο σπίτι της, άρχισαν να συμβαίνουν εκεί μέσα μυστηριώδη πράγματα. Διάφορα αντικείμενα πέφτανε

μόνα τους από τα ράφια, τα ράτσα άναδύονταν, οι πόρτες άνοιγαν κι' έκλειναν χωρίς να τις άγγιξη κανείς. Στο τέλος, η οικοδέσποινα γλύστρησε κι' έσπασε το πόδι της. Αποφύγισε τότε ν' άπομακρύνει την εικόνα απ' το σπίτι της, κι' έτσι βρήκε την ήσυχία της.

Μετά 8 χρόνια, ο Ναός του 'Ιεροῦ 'Ακοντίου βρήκ συμπλήρωσε ηλικία ενός αιώνα. Πραγματικά, το 1869, κάποιοι 'Ινδοί που καλυμπούσαν στο διπλανό ποτάμι ανακάλυψαν μία βαθειά τρύπα στο βυθό του. Ένας απ' αυτούς γράφηκε μέσα, από περιέργεια, και βρήκε ένα σκαμνισμένο ινδικό άκοντιο, ενός τύπου άγνωστου στη Νότιο 'Αφρική.

Οι 'Ινδοί το βεβήρησαν σαν μία υπόδειξη πως έπρεπε να χτίσουν εκεί ένα ναό. Και πραγματικά, σε λίγο είχε χτισθῇ στο μέρος εκείνο ο πρώτος ινδικός ναός της 'Αφρικής.

Το 1903, ήταν τόσοι οι πιστοί που τον επισκέπτονταν, ώστε δε μπορούσε πια να τους χωρέσει. Ένας επιστάτης 'Ινδός έμπορος του Νατάλ, ονόματι Πατέρ Νάϊντον, τον κρέμισε τότε κι' έχτισε άλλον, μεγαλύτερο.

Μετά 2 χρόνια όμως, ενώ προσεύχονταν μέσα σ' αυτόν εκατοντάδες πιστοί, πλημμύρισε το γειτονικό ποτάμι, κι' έκατομύρισε τάννοι μίας κιτρινωπής λάσπης σκέπασαν το ναό και τη γύρω έκταση. Ο ναός γκρεμίστηκε. Πάνω από 500 'Ινδοί βρήκαν το θάνατο κάτω απ' τα έρείπια του.

Ο Πατέρ Νάϊντον έδωσε τότε τα χρήματα που χρειαζόνταν για να ξαναχτισθῇ λίγο μακρότερα, ακόμη μεγαλύτερος και ωραιότερος. Από τότε, ο Ναός του 'Ιεροῦ 'Ακοντίου έγινε το προσκύνημα των 'Ινδιών του Νατάλ. Μεταξύ των άλλων, γίνονταν εκεί κάθε χρόνο και τελετές πυροβολισματος. Κάποτε μάλιστα, ενώ παρακολουθούσαν το περίεργο αυτό θέαμα μερικοί λευκοί, τρεις Εύρωπαίες κοπέλλες βγάλανε ξαφνικά τα παπούτσια τους και περπατήσαν κι' αυτές πάνω στα άναμμένα κάρβουνα, χωρίς να πάθουν τίποτα!

Το 1939 όμως, οι άρχες του Νατάλ χρειάστηκαν την περιοχή εκείνη για κάποιο τεχνικό έργο και διέταξαν να κατεδαφισθῇ το έρείπια του παλαιότερου ναού που είχε καταστραφῇ από την πλημμύρα. Οι 'Ινδοί εξέγερθηκαν, γιατί θεωρούσαν Ιερή την τοποθεσία εκείνη. Άλλ' οι άρχες άδιστάχτησαν για τις διαμαρτυρίες τους. Προσλάβανε εργάτες Ζουλού—γιατί κανείς 'Ινδός δε δέχότανε να κάνει αυτή την ιερουσία—κι' επιδόθηκαν στην κατεδάφισή.

Από την ίδια μέρα όμως, άρχισαν να συμβαίνουν παράξενα πράγματα: Άλλοι εργάτες έπεσαν άρρωστοι από μία ανεξήγητη ασθένεια, άλλοι πέφτανε και χτυπούσαν...

Τέλος τρόμαξαν κι' οι Ζουλού και άρνήθηκαν πια να εργασθῇ για την κατεδάφισή του ναού. Έτσι, οι εργασίες σταμάτησαν άναγκαστικά επί πολυλούς μήνες.

Όταν κρούθηκε ο πόλεμος, η περιοχή εκείνη χρειάστηκε για στρατιωτικές ανάγκες. Κι' η κατεδάφισή ξανάρχισε, με έπιστρατευμένους εργάτες. Άλλά και πάλι δε συνεχίστηκε για πολύ, γιατί όλοι τους άρρώστησαν ένας-ένας, με δυνατό πυρετό και με συμπτώματα ανεξήγητα για τους γιατρούς. Μόνο ένας 'Ινδός φακίρης μπορούσε να τους κάνει καλά, με τον τρόπο που περιγράψαμε στην άρχή.

Κάποτε μάλιστα βρέθηκε νεκρός ένας Ζουλού μέσα στον έρειπωμένο ναό, κι' οι γιατροί δε μπόρεσαν να κάνουν τρόπο ν' ανακαλύψουν την αίτια του θανάτου του. Πρόσεξαν μόνο πως είχε στο πρόσωπό του ένα τρομερό μορσασμό φρίκης—σαν νάχε πεθάνει από δυνατό φόβο.

Οι 'Ινδοί πιστεύουν πως ο ναός είναι στοιχειωμένος από τις ψυχές των 500 άποθάναντων τους που θάφτηκαν κάτω από τα έρείπιά του το 1905.

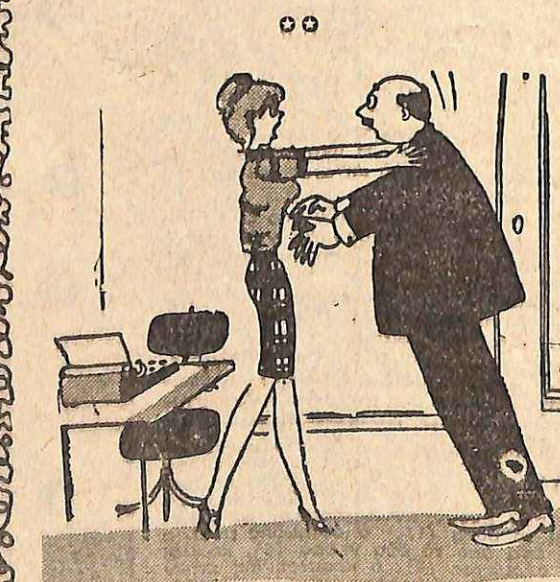
Και κανείς από τους κατοίκους του Νατάλ, λευκός ή μαύρος, δεν τολμάει πια να πλησιάσει στην έρημη αυτή περιοχή, όπου κατοικούνε μόνο φάρμακο-ρά φίδια.

— Για ένα «να» από τα χελάνια σας θα δίνω, τιδήποτε...
— Ν' άκούσω πρώτα τι θα δίνετε!...

— Τέτοιες ώρες φούστες, δεν έχουμε εδώ!

— Α, όχι! Μόνο τέτοια δεν επιτρέπει ο μισθός που μου δίνετε!...

Η γυναίκα ΥΠΕΡΕΧΕΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ

Το άποδεικνύουν έπιστημονικά πειράματα και παρατηρήσεις

ΜΙΑ στατιστική που καταρτίστηκε στη Μεγ. Βρετανία, απέδειξε πως, από κάθε τρεις παντρεμένες γυναίκες, η μία εργάζεται έξω απ' το σπίτι της, ειοποριστικά. Σήμερα, οι εργαζόμενες Άγγλίδες φτάνουν τα 4 εκατομμύρια. Είναι δηλαδή κατά 1 εκατομμύριο περισσότερες απ' ότι πρό 10 έτών και διπλάσιες από τις προπολεμικές.

Μόλις πριν μισό αιώνα, η άστυνομία αυτής της χώρας κυνηγούσε και φυλάκιζε τις περιφήμες «σουφραζέτες», που προπαγανδίζουν την έξισοση των δυο φύλων. Σήμερα όμως οι άντρες όχι μόνο ανέχονται τη διεύθυνση των γυναικών σ' όλα τα επαγγέλματα, αλλά και δε θεωρούν ντροπή να τις βοηθούν στις εργασίες του νοικοκυριού, στο πλαίσιο, στο μαγειρέμα στην περιποίηση των παιδιών... Είναι δικαίω άλλωστε, όταν άντρας και γυναίκα εργάζονται έξω απ' το σπίτι, να μοιράζονται και τις δουλειές του σπιτιού. Αυτό το παραδέχεται πια κάθε καλόπιστος.

Ποιός είναι όμως ο λόγος που σπρώχνει τις γυναίκες να εργασθῇ νε ειοποριστικά; Όχι μονάχα οι οικονομικές ανάγκες, αλλά και η έπιθυμία ν' άποκτήσουν ανεξαρτησία και αυτοπεποίθηση, ν' αναπτύξουν κοινωνικά και πνευματικά, να δημιουργήσουν μία ισχυρότερη προσωπικότητα.

Τα 95% των εργαζομένων γυναικών αναγνωρίζουν και τονίζουν αυτά τα πλεονεκτήματα της θέσάς τους. Μόνο τα 5% θρσκούν πως έχει μειονεκτήματα.

Έξέ άλλου, τα 80% των γυναικών που δεν εργάζονται, δηλώνουν ότι θα ήθελαν ν' άκολουθήσουν κάποιο επάγγελμα. Άλλά ότι τους έμποδίζουν οι άντρες τους ή τα παιδιά τους. Το αποτέλεσμα δε είναι να παθαίνουν πολλές απ' αυτές μία νέα μορφή νευρώσεως, που παίρνει κάποτε σοβαρή μορφή. Τα συμπτώματά της είναι μία ψυχική κατάπτωση και μία άρνησή τους να δεχθῇ τανές περιρριμούς μιας ζωής κλεισμένης μέσα στους τέσσερες τοίχους του σπιτιού.

Όλοένα περισσότερες γυναίκες νοιώθουν ένα δυνατό πόθο ν' άσάλα-θουν πρωτοβουλία στη ζωή. Δεν έπστεύουν πια ότι ο ρόλος τους είναι παθητικός, ούτε ότι ή θέσι τους είναι μέσα στο σπίτι. Άρχίζουν να σπάζουν τα δεσμά που τις κρατούσαν επί τόσους αιώνας στο ρόλο ενός κατώτερου πλάσματος, προωριμένου για την εξυπηρέτησή του άντρα.

Στο μεταξύ, παιδαγωγοί, ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι, έχουν διαπιστώσει ότι λίγα σημεία ύπερηχς του γυναικείου φύλου άπέναντι του άνδρικού. Ο Βρετανός καθηγητής Άρλεϊ Μόντεγκκιου, συγγραφέας του βιβλίου «Η φυσική ύπερηχς των γυναικών», γράφει ότι: Τα κορίτσια άρχίζουν να μιλάνε γρηγορώτερα απ' τα άγόρια κι' άσπαστούν πλουσιότερο λεξιλόγιο. Μαθαίνουν να διαβάζουν νωρίτερα. Στο σχολείο είναι έπιμελεστέρα και πιο προχωρημένα απ' τα συνομήλικά τους άγόρια. Μαθαίνουν ξένες γλώσσες γρηγορώτερα και καλύτερα. Έχουν L σχυρότερη μνήμη, εύλωττία και ταχύτητα αντίληψης.

Μεταξύ των καθυστερημένων παιδιών, τα κορίτσια είναι πολύ λιγώτερα απ' τα άγόρια.

Έξέ άλλου, οι γυναίκες είναι δραστηριότερες και πιο ισορροπημένες απ' τους άντρες.

Κάποτε μάλιστα, τα κορίτσια τρομάζουν και τα ίδια με τις ικανότητές τους και άποφασίζουν να προοδύουν στις σπουδές τους, όσο θα μπορούσαν γιατί τους φαίνεται πως δεν ταιριάζει να ταπεινώσουν τ' άγόρια με την πνευματική ύπερηχς τους. Μη μπορώντας ωστόσο να έρουνε στα συνομήλικά τους άγόρια ίση διανοητική άνάπτυξη με τη δική τους, την άναζητούν στους μεγαλύτερους άντρες. Έτσι έξηγείται ίσως το γιατί οι εγκρίζοι κροτάφους άσπουν τέτοια γοητεία στις νεώ κοπέλλες.

Έχει άποδειχθῇ ακόμη ότι οι γυναίκες είναι καλύτερες απ' την φύση και καλύτερα απ' την άντρα για να να σωρό «άντρικες» δουλειές. Πλεον

εκπούνε π.χ. σε εργασίες που απαιτούν άκρίβεια, έπιδεξιότητα και νήσεων και τάξι.

Μολοντί δεν έχει δώσει άκόμα καμιά κορυφή της φιλοσοφίας, της μουσικής συνθέσεως ή της ζωγραφικής, το γυναικείο φύλο είναι άναμφισβήτητα πιο εύαίσθητο στο περιβάλλον του απ' το άνδρικό.

Άκόμα κι' ο περίφημος Ρώσος συγγραφέας Μπόρις Πάστερνακ γράφει στο «άόκτορας Ζιζάνκο» για τις Ρώσίδες ότι έχουν «άόρρος και τόλεγγχο, σε σημείο άγνωστο στους άντρες».

Στους δυο τελευταίους πολέμους οι γυναίκες άποδείξανε την άντοχή τους στις σωματικές και ψυχικές καταπονήσεις. Στο μέτωπο ή στα μέτωπα, στα νοσοκομεία ή στη μυστική άντιστασι, ήταν συχνά άνθεκτικώτερες απ' τους άντρες. Άπ' τους κατοίκους του Λονδίνου που πάθανε νευρικούς κλονισμούς απ' τους άεροπορικούς βομβαρδισμούς, μόνο το ένα τρίτο ήταν γυναίκες—κι' αυτές δε άκόμη συνήλθαν γρηγορώτερα απ' τους άντρες.

Πριν από λίγο καιρό, έγινε σ' ένα άγγλικό νοσοκομείο το εξής πειράμα: Έκοιτο έθελοντές άντρες και γυναίκες, άφέναν μακριά για να μη δέσουν, και χοιράκια ρούχα και γάντια που άσπρώσαν απ' την αίσθησή τους άφης. Και μιλάνε ένας—ένας σ' ένα μεγάλο «κούτι», κρεμασμένο απ' το ταβάνι ενός θαλάμου με τέλεια ήχητική άπομόνωση. Σκοπός του πειράματος ήταν να έξετασθῇ οι σωματικές και ψυχικές αντίδράσεις τους σ' αυτή τη μορφή άπομόνωσης.

Άρχισαν λοιπόν να άσσανίζονται από έριάτες, νόμιζαν πως το όμα τους έπαιρνε άλλόκοτα σχήματα κ. λ.π. Περισσότερο απ' όλους—τέσσερες μέρες περίπου—άνθεξε σ' αυτή τη δοκιμασία μία γυναίκα. Άπ' τους άντρες, κανείς δεν μπόρεσε ν' άνθεξῇ πιο πολύ από 2 μέρες.

Παρόμοια πειράματα έγιναν και στην Αμερική, άποδεικνύοντας κι' αυτά την ύπερηχς του γυναικείου φύλου.

Ο νυχτοκλέφτης...

ΜΕΣΑ στο έξπρες, που έφερνε από το Μπίρροτα στο Παρίσι τον Άντρε Μουζερώ, βασίλευε άνυπόφορη τληξί. Ο Άντρε σάλιολιζόταν την όμορφη γυναικούλα του, τη Ζοζέττα του, που την έγκατέλειπε για να πάει να συναντήσει τη σιλεναβίτσα του, τη Τρελλή Λουλού.

Για ν' άσασχολήση λίγο το μυαλό του, ο Μουζερώ άνοιξε την έσφιμερίδα κι' άόκισε να διαβάσει. Σαφνικά, τα μάτια του έπεσαν στο ένα ένκλημα. Μά λίγο πιο κάτω διάβασε τον τίτλο: «Ένας έπικινδύνος νυχτοκλέφτης στην οδό Ποντιέ...».

— Μπιά! έκανε ο Μουζερώ. Για να δοῦμε τι έγινε κοντά στο σπίτι μου...

Κι' άρχισε να διαβάει με προσοχή την είδηση. Μά σιγά-σιγά ή συνκίνησε του τον έκανε να χλωμιάζει και να νουολώνη τα μάτια του.

Η είδηση έλεγε: «Ο νυχτοκλέφτης, ο όποιος ειοήλθε δια ρήξεως εις την οικίαν του κ. Μουζερώ, οδός Ποντιέ άριθμ. 118 άντελήφθη, κάπως άσ-πια π.ά, ότι είχε κάνει κακά τους ύπολονησμούς του...».

— Πως! σφύναζε σαστισμένος ο

ΕΥΕΥΜΗ Ιστοριούλα

Άντρέ! Μπήκαν κλέφτες στο σπίτι μου!... Ώ, θεέ μου!... Κι' η Ζοζέττα: Η Ζοζέττα, που φοβάται κι' ένα ποντίκι άκόμα! Είναι άπίστευτο!...

Μά δεν ήταν άπίστευτο. Η έσφιμερίδα έγραφε όλες τις λεπτομέρειες. Έλεγε μάλιστα ότι ο νοικοκύρης, ο κ. Μουζερώ, δίκως να χάση την ψυχρά μία νύχτα, με δυο νύφτες είχε δνάλει νάκ-άουτ τον άνεπιθύμητο έπικρατή και τον είχε δέσει χειροπόδερα με σκοινί...

— Δεν είμαστε καλά!... ψιθύρισε ο Άντρε. Ένν έπιασα τον ληποδότη! Κάποιο λάθος θα έχη νινέ!...

Μά τι είχε συμβῇ; Ο Μουζερώ έσπασε το κεφάλι του να δοῇ τή λυσι του άνινυματος. Συμπεράσασα όμως δεν έβγαζε. Γι' αυτό, στανώντας στο Παρίσι, στανάτησε το παῖδο ταξί και πρόέψε ίσα στο σπίτι του.

— Γυρίσατε κιόλας, κύριε; του είπε ή θυρωρός. Ξέρετε; Όλος ο κόσμος μιλάει για σας! Όλη ή γειτονιά θαυμάζει το θάρρος σας...

Ο Μουζερώ, χωρίς να δώσει άπάντη, έτρεξε στο άσσανσέρ. Κι' ύστερ, από λίγες στινιές χτύπησε στην πόρτα του διαμερίσματος του.

Η Ζοζέττα άνοιξε. Μόλις τον είδε, έπεσε στην άγκαλιά του, λενώντας του: — Έσύ είσαι, άγάπη μου! Γύριες κιόλας! Και το συνέδωσ σου!

Ο Άντρε της έδειξε την έσφιμερίδα. Και με άσπρη όσος, της έιπε: — Απαιτώ μία έξήνση! Δεν καταλαβαίνω τίποτ' απ' αυτή την ιστορία!...

Η Ζοζέττα τότε τον παρέσυρε στο σαλόνι λενώντας τον σινανά: — Μά συνάξες λοιπόν! Τρελλάθηκες; Θά σ' άκούση ή ύπνρετρία. Κι' οι γειτόνοι!...

Στο σαλόνι ή γυναίκα του έκλεισε με προσοχή τις πόρτες.

— Έμπρός τώρα! της ξαναείπε ο Μουζερώ. Δεν μού έξηγείς πως μπόρεσα να άόικωμαι κι' εδώ και στο Μπίρροτα την ίδια νύχτα;

— Βλέπεις τί περιεργο που είναι; του απάντησε νελώντας ή Ζοζέττα. Μου είπε σπαρα: «Ο σκύνος σας πρόσφερε μεγάλη ύπνρεσία στην κοινωνία!...»

— Μά άσού δεν ήμουν ένθθ! ούρλιαξε ο Μουζερώ.

Η Ζοζέττα όμως συνέχισε άπαθώς: — Ο άστυνόμες μάλιστα πρόσθεσε: «Τέτοιοι πολίτες, σαν τον άντρα σας, ποτέ ν' άνταμείβονται...»

— Ο διευθυντής της 'Αστυνομίας, θα κάνει το σκεπτικό διάβηνα στον ύπνρετο των Έσων τερικών, όπως άκούσα σπαρα!...

— Στόν ύπνρετο; ψιθύρισε ο Άντρε κολακευμένος.

Μά ξαναθύσε σ' εκείνο που ήθελε να μάθῃ: — Λένε τώρα ποιος ήταν εδώ πέρα;... έιπε της Ζοζέττας.

— Μά γιατί θαμνεις κι' άνοι; έυείρε; άπόδωσές έκείνη. Συλλογίζεσαι τί υπορούσα να πάθῃ, αν ήμουν άλομναχθῇ στο σπίτι!

Ο Μουζερώ μάλάκωσε λινάκι. — Έλα, Ζοζέττα, ψιθύρισε, πές μου ποιος ήταν!...

— Έκείνη νελος. Και σαν να το ευρίσκε πολύ άσείο του είπε με άσέλεια: — Ήταν ο Ραούλι!... Έπαιζω σ-τι δεν έπλευρε το φίλο σου τον Ραούλι!...

Ο Άντρε πήρε βαθειά άνάσα. Άμέσως όμως συλλογίστηκε: «Μά τι έκανε εδώ μέσα αυτό το ζώον;»

ΕΞΠΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΒΡΑΣΙΜΟ!

ΓΙΩΤΗ

Για παγωτά και υρέμες στη στιγμή!

Ζελέ ΓΙΩΤΗ για τις τούρτες σας, για τα γλυνιόματά σας.

με τα ΦΡΟΥΤΑ ΣΑΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ: Γ. ΓΙΩΤΗΣ & ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΤΙΝΟΥ 3, ΤΗΛ 527 900

—Τι ήθελε στο σπίτι ο Ραούλ;

—Εώθησε τη γυναίκα του.

—Ήθελε να μου διηγηθεί μια πολύ κατωμένη ιστορία... απάντησε πονηρά η Ζοζέττα. Ώντά σου ότι κάποιος φίλος του παρούσε κάθε τόσο τη γυναίκα του ολομόναχη. Και με την πρόφαση πως είχε δουλειές, έκανε ταξιδάκια με τη φίληναδίστα του!...

Ο Μουζερών δέχτηκε το χτύπημα σαν μαχαιριά. Έσκυψε το κεφάλι σαν ένοχος και ποσοπάθησε να κρύψει την ταραχή του.

—Ενώ, λοιπόν, μου έλεγε τη διασκεδαστική ιστορία του, συνέχισε η Ζοζέττα, άκουσα τριέως στην πόρτα... Ο Ραούλ μ' έστειλε στην κάμαρά μου κι' έβγαλε το αμάξι του αλωνιού... "Υατέο" από πέντε λεπτά με έφτασε να δω ένα παράξενο θέαμα! Είχε θέσει χειροπόδαρά τον λωποδύτη!...

—Ενώ τώρα πρέπει να του δίνω... μου έβγαλε. Δεν πρέπει να με δουν εδώ μέσα οι αστυφύλακες. Θα σε εκθέσω... Πρέπει να πας, λοιπόν, ότι ο Μουζερών έπιασε το λωποδύτη, να δεν μπορούσε να περμενών την αστυνομία. Και τώρα πνίνανε να τηλεφωνήσω στο τηλέφωνο να νάσθουν να τον προλάβουν...

Κι' ενώ τηλεφωνάνα ακολουθώντας κατά νόμιμα τις συμβουλές του... Είδοποιήσα το τηλέφωνο. Ήθελε ένας αστυφύλακας και τον παρέλαβε.

Κι' η Ζοζέττα πρόσθεσε αμέσως:

—Δεν πιστεύω να θέλεις τώρα να τα κάνεις θάλασσα!... Άλλωστε είμαι θεία σου θά σου δώσουν παρασπύο...

—Δεν το θέλω! φώναξε έξω φρενών ο Μουζερών. Αυτό μου έλειψε να πάρω και παρασπύο!... Μα η Ζοζέττα τον κυτάδε τόσο πονηρά, που τον έκανε να σκεφθεί τις απιστίες του στο Μπαρόν.

—Δεν μπορείς να το άρνθης...

του έβγαλε.

—Έχεις δικαιο... στέναξε ο Μουζερών. Έχεις δικαιο!...

Και θέλοντας και μη μ' δέχτηκε το παρασπύο. Μα από εκείνη την ώρα οχι μόνο δεν ξαναπνε στα "συνεδρία" του, αλλά ούτε και τον Ραούλ άφισε να ξαναπατήση στο σπίτι του.

Σ. ΛΕΜΟΝΝΙΕ

Helene Curtis
spray net
Το ΛΑΚ της έμπιστοσύνης

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίας επί της φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων διαζυγίων, επιτηρήσεως ανήλικων, αναζητήσεως πραγμάτων ή ποιάσχεσιν κλπ. Διεύθυν. Γραφείων Πληροφοριών «ATHENS». Παρασπύο 2 (πλ. Κλαυθμόνος), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγραφται ή πολυτής ελόκιμος δημοσία προήπι ρεσία μας.

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραδείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μετσόβου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10-12 και 5-7
ός και επί συνευτεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

Γιά μικρούς

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θα τοποθετήστε 19 λέξεις των έξι γραμμάτων, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Ακολουθώντας θα πάρετε τα δυο πρώτα γράμματα από την κάθε λέξη και σε μια περίπτωση (11) το δεύτερο και το τρίτο, τα οποία θα δώ-

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			

λετε στη στήλη «Β», έτσι ώστε διαβάζοντάς τα στη σειρά και από πάνω προς τα κάτω να σχηματίσετε μια γνωστή ελληνική παροιμία. Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματισμένα ή όχι, θα τοποθετηθούν στη στήλη «Γ» σχηματίζοντας λέξεις των τεσσάρων γραμμάτων, των οποίων επίσης θα έρθει κατωτέρω τις σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Σάκκος των χωρικών.
- 2) Μέρμινα, φροντίς.
- 3) Κοκμπά στο χρέμα.
- 4) Δαμόνια της λαϊκής μυθολογίας.
- 5) Μας έσφαλίζει ένα εύχαριστο συνήθως, θέαμα.
- 6) Θα σας θυμίσω άγχονα.
- 7) Άνοητα, άπειρακεττα.
- 8) Το σφύριγμα του φιτιού.
- 9) Κλεινών τα χειμερινά, άνοιγουν τα θερινά.
- 10) Ένας από τους Εύαγγελιστάς.
- 11) Έκαναν, υπό τον Άττινα, πολλές νικηφόρες επιδρομές.
- 12) Διασάλευε την τάξη.
- 13) Κολακεύει.
- 14) Όργανισμός με κοινωνική ή έπιστημονική σκοπό.
- 15) Φίλμ που γυρίστηκε στο Ισραήλ και προεβλήθη στο Θεατρώον των Κανών.
- 16) Χρίσματος στους άρρώστους.
- 17) Πόδι.
- 18) Λεπτή πλάκα.
- 19) Θεραπευμένη (οδ.).

ΣΤΗΛΗ «Γ»

- 1) Γραμμή, αλλά και πρωτεύουσα ενός των τριών Βαλτικών κρατών.
- 2) Φρούτα.
- 3) Χώρα της Ν.Α. 'Ασίας.
- 4) Αόριστη άνωτωνία.
- 5) Συνείδημα, που προκαλεί ή μονότονη επανάληψη των ίδιων γεγονότων.
- 6) Μικρό δίτροχο όχημα, για τη μεταφορά θωρών άντικειμένων.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

- 7) Το μικρό δνομα παλαιάς «βόμβας» της θόνης.
- 8) Προσπάθεια υπερνικήσεως αντίπαλου.
- 9) Πρωτεύουσα όμώνυμου ελληνικού νομού.
- 10) Φρούτα που έρισκετε στην αγορά χειμώνα—καλοκαίρι.
- 11) Ζωα με όπομνη μά και πείσμα.
- 12) Κλωστή.
- 13) Χρονικά διάστημα.
- 14) Εύωδιάζον.
- 15) Λωρίς εδάφους.
- 16) Θα το έρθτε κοντά σε παράθυρο.
- 17) Νοσογόνος έστια.
- 18) Τραγουδι.
- 19) Έπίρρημα: κοντά.

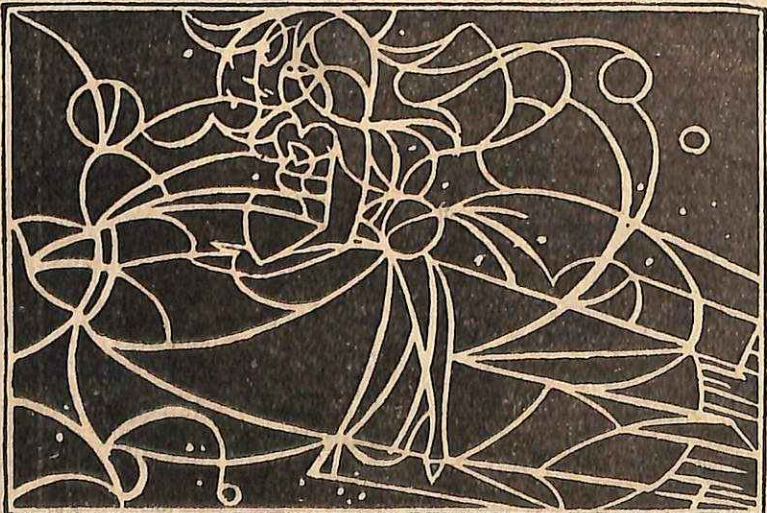
Δ.

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις απαντήσεις, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι έρωτήσεις, ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τη έρθετε διαγράφοντας τις δυο άλλες:

- 1) Ειρωνεύομαστε συχνά τα σαλιγκάρια, για τον άργό ρυθμό, με τον οποίο προχωρούν. Κι' όμως ένα σαλιγκάρι μπορεί να σύρει πίσω του θάρος 200 φορές μεγαλύτερο από το δικό του. Πόσα σαλιγκάρια θα χρειάζονταν κατά τη γνώμη σας, για να σύρουν ένα άντρα μέσου έάρους, που θα έρισκόταν μέσα σ' ένα τετράτροχο αμαξάκι;
— 30 σαλιγκάρια — 300 — 3.000 σαλιγκάρια.
- 2) Μιά καλοκαιρινή θραυά κατασκηνώνετε κοντά σ' ένα έλος. Δεν έχετε ρολόι κι' όμως πρέπει ν' αναχωρήσετε στις 7 ακριβώς. Ποιά από τα κάτωθι τρία πράγματα θα σας βοηθήση να ξεκινήσετε με άπολυτη ακρίβεια;
— Τα νούφαρα — Τα βατράχια — Τα κουνούπια.
- 3) Κατά τη διάρκεια ποιάς περιόδου ο 'Ηλιος άνατέλλει πιο νωρίς και δύει πιο άργα δημιουργώντας έτσι τις μεγαλύτερες μέρες του χρόνου;
— Από 1ης μέχρι 15ης 'Ιουνίου — Από 16ης — 30ης 'Ιουνίου — Από 1ης μέχρι 15ης 'Ιουλίου.
- 4) Ναυσύ, Κατάνη, Χάρκοδο, Μάντιστερ, Κίεβον, Δρέσδη, Τουλούζη, Τουρίνο, Μπρίστολ, Χάδερν. Πόσα κράτη αντιπροσωπεύουν οι δέκα αυτές μεγαλουπόλεις;
— Πέντε — Έξη — Έπτά.
- 5) Με πόσα λίτρα αντίστοιχούν, περίπου, τρία γαλόνια βενζίνης;
— 10½ — 13½ — 17½.
- 6) Ποιά είναι ή πιο ύψηλή από τις κορυφές του 'Ολύμπου;
— Η Σταυραστή — 'Ο 'Αγιάς — 'Ο Μύτικας.
- 7) Ποιά μήνα του έτους έτελούσαν οι άρχαίοι τα περήφμα Παναθήναια;
— Τον 'Απρίλιο — Τον 'Ιούλιο — Το Σεπτέμβριο.
- 8) Τι είναι ή σεισμογυλία;
— Ένα ψάρι — Μία νεράιδα της μυθολογίας μας — Ένα πτηνό.
- 9) Ποιά πλοία περνούν κοντά από το έρημονήσι του Αιγαίου Φαλκονέρα;
— Εκείνα που πηγαίνουν από τον Πειραιά στα Χανιά. — Εκείνα που κατευθύνονται από τον Πειραιά στην Τήνο. — Τα πλοία που πηγαίνουν από τον Πειραιά στη Σάμο.
- 10) Ποτε έγκαταστάθηκε όριστικά στην 'Αθήνα ή θρυλική Δούκισσα Σοφία της Πλακεντίας κι' έχτισε το μέγαρο της Λεωφόρου Κηφισιάς;
— Το 1751 — Το 1801 — Το 1831.

Σεΰστε τις περιττές γραμμές

Αν μαυρίσετε με μαύρο μολύβι ή με σινική μελάνη μερικές από τις λευκές γραμμές του σχεδίου αυτού, που θεωρούνται έντελες περιττές, θα δώτε να εμφανίζεται μπροστά στα μάτια σας μια εικόνα, ή όποια θα σας άποδείξει πως είστε ζωγράφος με άρκτη... φαντασία.

Οι λύσεις στη σελ. 68

Η άμερικανική ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

Πιάτα και ποτήρια στο πάτωμα

ΤΑ δέκα πράγματα, που δεν πρέπει να εκπλήξουν τον ξένο, που έρταει, έαφικά, στη Νέα 'Υόρκη είναι τα έξης — γράφει ένα γαλλικό περιοδικό:

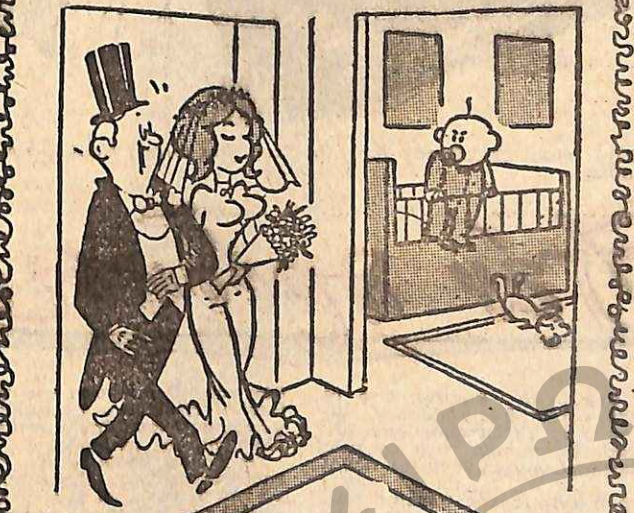
- 1) Το ότι οι άνθρωποι τρέχουν στους δρόμους σά δαιμονισμένοι. Δε θα μπορούσε, λοιπόν, να χαζέψετε, γιατί θα σάς παρασύρει το ρεύμα.
 - 2) Είναι άνώφελο να προσπαθήσετε να σταματήσετε κάποιον στο δρόμο, για να του ζητήσετε μια πληροφορία. Κανείς δεν έχει τον καιρό να σάς προσέξη.
 - 3) Αν ένα αυτοκίνητο παρασύρει ένα διαβάτη, κανείς δε θα τρέξη για να δι' έπασε ή να τον βοηθήση. Θα φροντίσουν γι' αυτόν μόνο τα όργανα της τάσεως. Το ίδιο θα γίνη κι' άν ένας άνδρας παραπατήσει και σωριαστή κάτω. Οι άλλοι διαβάτες θα συνεχίσουν το δρόμο τους, σά να μη συνέθε τίποτα.
 - 4) Αν μπήτε σ' ένα αυτοκίνητο με κάποιον άλλο σας κι' αρχίσετε να κουβενιάζετε μαζί του, το πιθανότερο είναι, ότι ο σωφρ θα πάρη μέρος στη συζήτηση.
 - 5) Στις όχθες το πρωί, μπορεί να δώτε στο δρόμο κυρίες με σινική και γυναικές με πολυτελείς τουαλέτες και γούδες. Πράκται για ενούχτηδες, που δεν πρόφτασαν να γυρίσουν στο σπίτι τους, για ν' αλλάξουν, και που τρέχουν στις δουλειές τους.
 - 6) Στις συγκεντρώσεις, που γίνονται στα σπίτια, οι προσκαλεσμένοι άφινουν τα ποτήρια και τα πιάτα τους στο πάτωμα. Δε θεωρείται έπίσης άνάγκη να πετάξουν το τσιγάρο τους στο πάτωμα, άρακι να έχουν την πρόνοια να το σύσουν με το πόδι τους.
 - 7) Οι 'Αμερικανοί δε σηκώνουν τα χαλιά τους όποτε το καλοκαίρι.
 - 8) Οι γυναίκες καπνίζουν στο δρόμο.
 - 9) Το μεγαλύτερο λάθος, που μπορεί να κάμει, είναι να δεχάστε το όνομα ενός ανθρώπου, που σάς σύστησαν. Δεν είναι άνάγκη, αντίθετα, να ζητήσετε να σάς επαναλάβουν ένα όνομα δυο, τρεις ή περισσότερες φορές, άπονη να μπορέσετε να το μάθετε καλά. Το ίδιο έθνηματικό θεωρείται και το να παραμορφώσετε ένα όνομα. Γι' αυτό, σε πολλές κοσμικές συγκεντρώσεις, οι προσκαλεσμένοι καρφώνουν στο πέτο τους ή οι κυρίες στο κοράσι τους μια μικρή καρτέλλα με τ' όνομά τους. Έτσι, άποφεύγουν, και τα λάθη.
 - 10) Το κόπινισμα επιτρέπεται άάμνη και στο τραπέζι. Μπορείτε να τρώτε και να καπνίζετε συγχρόνως.
- Στην 'Αμερική, ή κοινωνική ζωή βόσκεται στα χέρια των γυναικών. Πρέπει, λοιπόν, να έξασφαλίσετε με κάθε τρόπο την εύνοιά τους. Διαφορετικά, είσαστε χαμένοι. Έτσι, έπειτα από ένα γεύμα, μία πρόσκληση κλπ., είναι καλό να στείλετε ένα υπομύκητο λουλούδι στην οικοδέσποινα (οι συνήθειες της γηραιάς Εύρώπης είναι σε μεγάλη ύπόληψη στην 'Αμερική). Άλλά τι άνη θα στερείται; Ότι σας άρέσει, έτος από τα άρχοντά, που, στην 'Αμερική, σημαίνουν άγάπη, όποιος περπάτη σ' έμάς τα κόκκινα τριαντάφυλλα. Προσφέρει άρχοντά, ή άντρας στη σύζυγό του, ή έρωτευμένος στην αγαπημένη του, ή γιος, στη μητέρα του. Έπίσης ο πατέρας στην κόρη του, όταν συμπεριλάβη τα δεκάδη χρόνια της, πράγμα που σημαίνει, ότι έπαισε να είναι παιδί κι' ότι άρχίζει μια καινούργια ζωή.
- Οι 'Αμερικανοί έχουν τη ματιά των κοινωνικών σχέσεων. Γι' αυτό φροντίζουν να εδρύνουν διαρκώς τον κύκλο των γνωστών τους. Τα κοκταίλ, τα γεύματα κλπ. δεν είναι παρά μια ευκαιρία για να γνωρίση κανείς καινούργιους ανθρώπους. Στις κοσμικές αυτές συγκεντρώσεις άναπτύσσεται άμέσως μεγάλη οικειότητα. Έτσι, δεν πρέπει να εκπλαγείτε άν ένας 'Αμερικανός, που σάς τον σύστησαν μόλις πριν από μερικά λεπτά, σάς άποκαλέση με το μικρό σας όνομα.
- Οι 'Αμερικανοί τρώνε με το δικό τους τρόπο. Για να κόψουν το κρέας, πίνουν το μπύρο, με το άριστερό και το μαγαίρι με το βελί. Άλλά από κόψουν κάθε κομματάκι, άφινουν το μαχαίρι, παίρνουν το πηρούνι με το βελί και φέρνουν το κρέας στο στόμα τους. Βάζουν ταυτόχρονα το άριστερό χέρι στο γόνατο. Έπειτα, ξαναρχίζουν με τον ίδιο τρόπο.
- Αν προσκληθήτε να περάσετε μερικές ή μέρες στην έξοχή, δεν επιτρέπεται να κάμει περίπτωση να δώσετε πομπηπούρ στους άπηρέτες. Αυτό θεωρείται προσβολή για τον ίδιοκτητή.
- Όπουδήποτε άλλο, όμως, π. χ. στο βενοδοχείο, όπου μένετε, δε μπορείτε να ζητήσετε την παραμικρή έξουλεύση από τους καμπαριέρδες, τα γκαρσόνια κλπ. χωρίς να τους βάλει το άνάλογο πουμεμπύρ στο χέρι.
- Στα ρεστوران, στα τσιζ κλπ. το πομπηπούρ είναι 15%. Αν δώσετε λιγότερο, το γκαρσόνι ή ο σωφρ θα σάς δημιουργήσουν μια τρομερή σπηή.

Το χιούμορ σε εικόνες

Τουρισμός!

(Το 'Αρχέλαου)

— Και τώρα γουσε μου, θα δής τη μικρή έμ-
πληξη που σου έχω ύποσχεθί!

— Ήθελα να έξω σε τι θα σου χρησιμεύση αυ-
τή ή κουβέρτα!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΤΟ ΦΑ.Ι.

Τι να σου πω, χρυσέ μου. Έχω ιδί-
α ανθρώπους φανάδες να τρώνε, άλ-
λά το δικό σου είναι άλλο θέμα. Αυ-
τό δεν είναι φαί. Είναι... κι' εγώ δεν
έξω τι είναι. Είχα
άκουσει ότι είσαι νερό
ππουίνι, αλλά ποτέ
δεν μπορούσα να φαν-
τασθώ αυτό το φοικα-
λέο θέαμα που βλέπω.

Εσάνατε, κύρε, σχε-
δόν μια πιτάλλα όρε-
κτική, δυο μερίδες πα-
στιτίο, ένα άνάκι πι-
λάφι, ένα πιάτο ντολ-
μαδάκια, σπκοτάκια,
μια μερίδα κεφτέδες,
μια όμελέττα, δυο με-
ρίδες τυρί, δυο νταλ-
κμπούροκα, και φου-
τα! Άφινω και τις
τρείς μουκαλες μύ-
ρα — γλυού, γλυού, γλυού — που κατά-
ριε θουρωθώδες. Άν δεν τώλεπα
με τα μάτια μου, δεν θα το πιστεύα.
Μένω καταπληκτος, κύριε.

Που στο διάβολο βάδετε όλες αυτές
τις φοικαλέες ποσότητες, με τις ό-
ποιες θα μπορούσε να οικονομή μια
διομρία πεζικού; Βεβαίως έχετε μια
κοιλία σεδασοτάτων διαστάσεων, με-
ρικούς βαρελιούς, αλλά δεν νομίζω
ότι είναι και άποδίκη τροφών. Πάν-
τοτε έτσι τρώτε; Τι είπατε; Συχνά
πρώτε και περισσότερα; Έλα Πανα-
γία μου. Τι περισσότερα; Κύριε; Ένα
βούδι, ελόκληρο, ή κανέναν έλέφαντα
φοικασέ; Γιατί αυτό είναι το περισσό-
τερο.

Ορίστε: Έο' όσον έχετε κοιλία με-
γάληα χωρητικότητα, άσείλετε να την
ικανοποιήσετε; Μα την κοιλία έσεί-
τε ότάρτε, κύριε και σεις της δώ-
σατε τις ύποφομικές διαστάσεις. Ρί-
ξε — ρίξε μέσα, διαστέλλεται κι' αυτή
και αντί κοιλίας μεταβάλλεται σε
υπαλλόνι, που φυσκώνει διαρκώς. Κι'
έπειτα έόκωσατε και ζητάτε εύθνη
από την κοιλία, ενώ αυτή πρέπει να
ζητήσει το λόγο από μας και να μας
ρωτήση: «Πώς ή έκανες έτσι, κύριε».

Και ήθελα ναδωσα και κάτι άλλο. Τι
ευχαρίστηση έρίσκετε σε τόσο φαί;
Πας; Το φαί είναι ή μοναδική σας σω-
ματική και ψυχική απόλαυση; Μα συ-
ντο είναι κτηνωδία, κύριε. Καθ' όσον
γνωρίζω, μόνον τα ζώα τρώνε με τό-
ση άδυσανία και μόνο αυτά άισθάνο-
νται ως μοναδική τους ευχαρίστηση το
φαί. Πάνη του σκύλου, ο όποιος ευχα-
ριστείται ύποτρών τον άσέντη του
και γυνάϊκω τους άγνωστούς. Κι' ε-
μείς είμεθα άνθρωποι, κύριε!... Υ-
πάρχουν και άλλα θέματα με τα όποια
μπορεί να εύχαρισθώ ο άνθρωπος,
κύριε. Υπάρχει, άς πούμε, ή καλή πα-
ρεα, ένα ωραίο θιόβλο, ένας ωραίος
περίπατος, ή άκούσιος μουσική και έ-
πίσης και μια εύχάριστη κουβέντα.
Άλλά και ή δική σας κουβέντα, δεν
άποβάλλω ότι δε περιτοπάζεται νύ-
αυ από το φαί! Για τι άλλο μπορεί να
μυήση ένας κοιλιοδούλος; Για μο-
σκαρδικά, γυμναστικά, άνακίνα
και τα τοιαύτα. Και δεν άποβάλλω, ά-
γαπή μου, ότι και στον ύπνο σου τα
εία θα όνειρεύεσαι. Και δεν άποβάλλω
ότι το πουί θα έυγνός με τη σκέ-
ψη τι θα φας το μεσημέρι και το με-
σούρι με την έννοια τι θα φας
το βράδυ. Όλο στο φαί ο νους
σου, Λούκουλλε. Γαργαντούς, Νάου-
χοδονόφρ!

Άλλά, κύριε, ο άνθρωπος δεν ζή-
νυα να τρώη, τρώει για να ζή. Και
δεν του χαρίζεται να όκνη μέσα του
όλη τη γσα Άναρά όπως του Άδωνι-
ου. Διότι αυτή δεν είναι κοιλία, χρυ-
σε μου. Είναι αυτό που σου είπα: ή
ποτική έσσανγής τροφή.

Τι είπατε; Γιατί σταυδίπασ να
τρώω; Γιατί ή έκανες και σικαδάκια
τα φαί. Και φέρνω καταπευμένους,
γιατί πολύ φοβόμαι ότι θα σάς κι' ε-
μένα. Κτήνος!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ρεχός

— Ή εσάβερη μου είναι ή πιο κοινή
γυναικά της 'Αθήνας. Έχει τόσα
πολλές τουαλέτες, ώστε άλλάζει πέν-
τε φορές την ήμερα.
— Αυτό δεν είναι τίποτα. Έμένα, ή
μικρή μου κόρη άλλάζει δέκα φορές
την ήμερα, και δυο τη νύκτα!
— Διάβολε! Και πόσων κορών εί-
ναι ή κόρη σου;
— Τριών μηνών!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΉΤΑΝ ένας κομψός κι' εμορφος νέος ο Σώτος 'Αρδικής. Κι' είχε και ωραία φωνή. Όταν βαστούσε την κιθάρα κι' έδινε τις νύκτες με τους φίλους του για να τραγουδήσουν στους δρόμους της γειτονιάς του, οι κοπέλλες άνοιγαν τα παράθυρά τους για να τον ακούσουν καλύτερα.

Δεν ήταν πλούσιος, είχε όμως καλή καρδιά. Έργαζόταν σ' ένα ραφτάδικο και με το μεροκάματο, που έπαιρνε συνήθως τη γροιά υπέρα του και την αδελφή του.

Τά κατάφερε να μη στενοχωριέται κανείς τους και να βολέουν τις ανάγκες τους. Ήτοι πού να είναι όλοι ευχαριστημένοι στο σπίτι.

Έξωθεν δεν έκανε στις ταβέρνες, ούτε σόναζε στα καφέ-νεϊα, διασκεδάζοντας με τους φίλους του της γειτονιάς βάζοντας ρεφρέν στα μικροπιάσιμα, που έκαναν, ούτε στού ενός και ούτε στού άλλου το σπίτι, όπου διασκεδάζαν οι κενενοεργάτες.

Λίγο κρασάκι, ένα μεζεδάκι και ύστερα λάβαινε το λόγο η κιθαρίστσα και το τραγουδί.

—'Ακούστε, τραγουδάει ο Σώτος, έλεγαν τα κορίτσια, όταν τον άκουσαν να βγαίνει στο δρόμο με τους φίλους του, μετά το πιάσι, για να τραγουδήσουν και να ευχαριστήσουν και τη γειτονιά τους.

Σταματούσαν λοιπόν από λίγο, μπροστά σ' όλα τα γνωστά τους σπίτια, πιο πολύ όμως στεκόταν ο Σώτος κάτω από το σπίτι της Ρούλας κι' εκεί έδειχνε όλη του την τέχνη στο τραγουδί.

Άρσεν και στον πατέρα της Ρούλας το τραγουδί, γιατί του θυμίζει τα νεύα του. Γι' αυτό έδινε με μια μπουκλάα κορίτσι για να κρατάει τους νέους και να τους ευχαριστήσουν για το τραγουδί τους.

Μισούσανε τις νύχτες και η Ρούλα κρυφοκυτούσε με λαχτάρα για να διακρίνει στο μισοσκόταδο του δρόμου το Σώτο, που βαστούσε την κιθάρα, κι' ανασήκωνε το κεφάλι του στις φιλές νότες, βοηθώντας τις λέες να πάνε κατ' ευθείαν μέσα στην ψυχή της ανασπνέμενης του της Ρούλας.

Ήταν μια άγαπη άνηλ δίχως κρυφά ραντεβού και κινδύνους. Γι' αυτούς μιλούσαν μόνο τα μάτια κι' οι ψυχές τους.

Αυτά τα Σαββατοκύριακα δέ θα τα ξεκάσπη ποτέ ο Σώτος. Τίς βραδιές που τις συνδεδεσε πολλές φορές τ' όλοστροννυλο φωνάκι, κορμασμένο πάνω από τα μπαλκόνια της γειτονιάς...

Ήταν τότε είκοσι χρόνων παιδί, με όνειρα και λαχτάρες. Έπιθυμούσε ο Σώτος ένα οπτικό με παιδιά και με υπέρα τους τη Ρούλα.

Σήμερα είναι ένας σαραντάρης, λίγο σκυφτός, πάνω στον πάγκο του ραφείου του, όπου κόβει τα ύφασματα να τις φορεσιές των πελατών του.

Ο καιρός έχει κάνει νγκίζα τα μαλλιά του, κι' έχει απλώσει έλαφρές ρυτίδες στο πρόσωπό του. Δεν υπάρχει πιά το μικρό μουστακάκι της νεότητας, έχει μείνει όμως κάτι από την παλιά ομορφιά του και το σπινθηροδόλο βλέμμα του.

Ο Σώτος έχει μαναζί δικό του τώρα, μα δεν άποκτες οικονομία, όπως την όνειρευόταν.

Τη Ρούλα δεν την παντρεύτηκε, παρ' όλο που πού να φύνη για να υπηρετήσει στο στατό τά κατόφερε να τις οίδη ένα κόκκινο γαρύφαλλο μαζί μ' ένα γραμμάκι, απ' το ανοικτό παρλόριο, στην άκασά της, την παραμονή της αναχώρησής του για το Σύνταγμα Έκπαιδευσεω στην Κόρινθο.

Η Ρούλα δεν του είχε απαντήσει σ' εκείνο το ποτό και τελευταίο γράμμα του. Τη δ' καιόλουσε ο Σώτος, γιατί η Ρούλα ήταν ένα από τα πιο φρόνιμα κορίτσια της γειτονιάς.

Έξ' άλλου, ήταν ένα μήνυμα άγαπης, το γράμμα κι' όχι άρχη έρωτικής αλληλογραφίας.

Έλπιζε όμως με το νυγισμό

—Σώτο, είμαι έλευθερη! Δεν πρόδωσα την αγάπη μου!... του είπε η Ρούλα.

Δεν πρόδωσα!

του, όταν θα έφαινε από το στατό και θ' άνοιγε μαναζί δικό του, πώς θα ζήτούσε από τον πατέρα της τ' όλο της και πώς θα εκπληρώνονταν έτσι οι πόθοι του.

Στο διάστημα της θητείας του, ο Σώτος είχε πάρει μερικές άδειες. Τη μια απ' αυτές τη χρησιμοποίησε για να βρεθεί στο νάμο της αδελφής του, που παντρεύταν μ' ένα ξένο, έναν έπιχειρηματία στην Αίγυπτο. Μία άλλη άδεια μεταχειρίστηκε για να συνοδύη τη μητέρα του στην τελευταία της κατοικία.

Και στο νάμο και στην κηδεία είδε τη Ρούλα και τους γονείς της, μα δεν ήταν οι ότνμες κατάλληλες για να πλησιάση την αγαπημένη του και να της μιλήση. Άνταλλάξαν μόνο μερικές ματιές κι' αυτό ήταν όλο.

Έπειτα από καιρό, έμαθε από κάποιο φίλο του πώς η Ρούλα παντρεύτηκε, πώς της έδωσαν κάποιον που είχε έρθει ουστημένος από έναν θείο της στην 'Αμερική και πώς έφαινε μαζί του.

Η απελπισία του ήταν ανείπωτη έπειτα απ' αυτή την είδηση. Γκρεμίζονταν όλα τα όνειρά του. Στενοχωρήθηκε λοιπόν, τόσο πολύ, που άρρώσθηκε βαρύν κι' έκανε τρεις μήνες στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Μία μέρα πήρε τ' άπολυτήριο του στρατού και γύρισε στο πατρικό του σπίτι. Έκανε πολλές μέρες να συνέλθει και να βρη το δρόμο του στη νέα του ζωή.

Τρία γράμματα τουτέιλες η άδελφή του από την Αίγυπτο, να πουλήσει το σπίτι τους και να πάη κοντά της, όπου ο άντρας της θα φρόντιζε γι' αυτόν.

Ο Σώτος όμως δεν ήθελε να εγκαταλείψη ούτε την 'Αθήνα, ούτε τη γειτονιά του. Μέσα σ' αυτή τη γειτονιά ζούσε το παρελ-

θόν του κι' η αγάπη του για τη Ρούλα. Μέσα στα δρομάκια της γειτονιάς του ένασζωνάμεναν όλες του οι αναμνήσεις...

Η Ρούλα πρόδωσε την αγάπη της, αυτός, όμως, εξακολουθούσε να την αγαπά, να αγαπά όλη εκείνη, που έδλεπαν κάποτε τα μάτια της.

Ήταν βέβαιος ότι δεν της ήταν άδιάφορος, ότι τον αγαπούσε. Άλλα πώς το άποφάισε να παντρευτεί έναν άλλον;

Από κουδέντες που είχε με τους φίλους του, έμαθε κάτι κι' άρχισε να τ' ό καιόλου. Η Ρούλα παντρεύτηκε, γιατί την άναγκασε ο πατέρας της.

Είχαν άκουσθή πολλά τότε για τον πατέρα της: ότι βιοσκόταν σε οικονομικές στενοχωρίες κι' ότι θα έκλεινε το μαναζί του, που είχε στην όδο 'Ερμού, ένα μικρό μαναζί, όπου πουλούσε ύφασματα. Έτσι, για καλή του τύχη, είχε έλθει ο 'Αμερικάνος, όπως έλεγαν, και πλήρωσε τα γραμμάτια, παίρνοντας και τη Ρούλα δίχως ποίκια.

Γι' αυτό, παρ' όλο που η Ρούλα πρόδωσε την αγάπη της, ο Σώτος ψ θύρισε, όταν του τα είπαν αυτά:

—Τά καπιένο το κορίτσι! Πήρε, λοιπόν, άποφασί να νρώση στην άδελφή του, για να τον βοηθήσει ο άντρας της ν' άνοιξη ραφτάδικο στη γειτονιά τους.

Κι' αυτό έγινε. Πλάι στο σπίτι του ήταν ένα μαναθίκο. Ο μαναθας άλλαξε μαναζί κι' ο Σώτος, άφου τόδωψε με λαδουπονίες, άνόρασε τα έργαλεία κι' ύφασματα, πήρε κι' έναν κάλφα κι' έκανε τα έγκαίνια ένα Σαββατόδραδο.

Τό βράδυ εκείνο ο Σώτος ήπιε τόσο πολύ, που έπαιξε στην κιθάρα τα πιο λυπητερά τραγουδία του κι' όταν βγήκε με τους φί-

λους του στο δρόμο, σταμάτησε όπως άλλοτε, έξω από το σπίτι της Ρούλας για να τραγουδήσει το «Μακράν κι' αν είσαι...».

Αυτό ήταν το τελευταίο γλέντι του, γιατί από την άλλη μέρα, στρώθηκε για καλά στη δουλειά του. Δούλεψε, γιατί όλη η γειτονιά τον άναπούσε και τον ύποσπούζε με παραννελίες.

Μα ο καιρός περνούσε και τα μυστικά δεν μπορούσαν να μείνουν κρυφά. Ένα τέτοιο μυστικό έμαθε κι' ο Σώτος: ότι η Ρούλα υπέφερε στην 'Αμερική, ότι ο άντρας, που πήρε, ήταν δ' αρκώς άρρώστος κι' ότι τα γράμματα που έστελνε στους γονείς της ήταν γεμάτα πίκρα για το λάθος που έκαναν να την στείλουν στην ξενιτιά.

Έμαθε και κάτι άλλο: πώς ο πατέρας της Ρούλας άρχισε να έχη τ' ύψεις για το νάμο της κόρης του, κι' ότι από τη στενοχωρία του είχε παραμείνει το μαναζί του και τότε ρίξει στο ποτό.

Ο Σώτος τώρα είχε στρώσει τη δουλειά του και οικονομούσε άρκετά χρήματα. Έτσι νκρέμισε το παλιό σπίτι κι' έστιασε νέο, δώροφο, λάοτελα μοντέρνο.

Πόσα προξενία δεν πήραν, πόσες καλές προτάσεις δεν δέχτηκε! Έκείνος όμως άναστέναζε κι' έδιωνχε με τρόπο τους προξενιτάδες.

—Δεν παντρεύομαι ενώ... τους έλεγε.

Και συλλογίζονταν: «Πώς μπορώ να παντρευτώ μία άλλη, άφου άναγώ τη Ρούλα;»

Έφτασε λοιπόν τα σαράντα και διαρκώς συλλογίζονταν: «'Α, φού άναγώ;»

Ένα μεσημέρι, άφου έκλεισε το μαναζί, πέρασε από τ' υπακάλη να ψωνίση κάτι προαγίατα. Κατόπι, φορτωμένος με διάφορα πακέττα, γύριζε στο σπίτι του, όταν είδε ένα αυτοκίνητο να σταματά έξω από το σπίτι της Ρούλας.

Στάθηκε και κύτταζε με περιέργεια. Από το αυτοκίνητο κατέβηκε μία νέα νυνάικα και προχώρησε να χτυπήση το κουδούνι της πόρτας, ενώ ο σωφέρ κατέβαζε τις βαλίτσες.

Δεν πρόλαβε όμως να χτυπήση το κουδούνι, γιατί η ματιά της γύρισε και είδε το Σώτο, που στεκόταν πιο πέρα. Άπίοτμα, άρχισε να τρέχη προς τα μέρος του.

—Σώτο! Ρούλα!

Τά πακέττα του έφαιναν από τα χέρια κι' ο Σώτος μ' άνοιχτή άγκαλιά δέχτηκε τη νυνάικα των όνειρων του, άδιαφορώντας ν' ά τον κόσμο, που σταμάτησε και τους κύτταζε.

—Σώτο, είμαι έλευθερη. Δεν πρόδωσα την αγάπη μου! Με ύποχρεωσαν να παντρευτώ... Κι' έσύ; του ψύχισε στ' αυτί.

—Έγώ, πάντα σε άναγώ, Ρούλα και σε περιέμενα!

Ένας κύκλος από γείτονες οκνησιότατες νύω τους, κι' έθλεπε με κατάπληξη άγκαλιασμένους το Σώτο και τη Ρούλα.

Ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής τους, έπειτα από τόσες πίκρες που ένοιωσαν στο παρελθόν.

MIRANTA

©©

ΑΝΕΣΤΕΦΑΝ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Ήταν η πρώτη μέρα που είχε άνοιξει η καινούρια «'Ηνωμένη Τράπεζα της Καλιφορίας», στο Σάν Φρανσίσκο. Μάλιστα, ένας τεχνίτης άποτελείωνε ακόμα απ' έξω την έπιναψη, όταν μπήκε ο πρώτος... πελάτης. Ήταν ένας νγκάνκοτος, που άπέκλεισε με το πιστόλι του τον ταμία και του πήρε 3.000 δολάρια.

«Κάποτε θα γινόταν αυτό — είπε ύστερα φιλοσοφικά ο διευθυντής. Μα δεν πίστευα ποτέ πως θα συνέβαινε απ' την πρώτη μέρα!...»

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΕΙΣΤΕ έτοιμες για να ξεκινήσετε και να χαώητε τη φύση; 'Αν όχι, σπύστε να έτοιμαστήτε, γιατί έφτασε η στιγμή. Πού άφ' ένος ή θάλασσα, άφ' έτέρου το πράσινο, σάς καλούν ν' άπολαύσετε τις άμορφίες τους. Θ' άνασπώσετε τον οργανισμό σας, θα άντλήσετε ζωή.

Για να τ' άπετύχετε, όμως, όλα αυτά, η σημερινή μόδα σάς χαορίζει το κατάλληλο ντύσιμο, που άφήνει το σώμα σας έλευθερο να χαοή τον ήλιο της έξοχής, την αύρα της θάλασσας.

Άφ' ένος τ' άόρτε, άφ' έτέρου τ' άπαντελόνια σε διάφορους συνδυασμούς. Θα είναι τ' άπαράμιπτα έφόδια για τ' έκεκλήμα σας.

Η φετινή μόδα διατηρεί πάντα στα παντελόνια τη στενή τους γοισιμή. Τά βλέπουμε να έφάπτονται: στίς γάμπες και να δέκνουν όλη την καλιγορισμιά τους. Δεν είναι κοντά, αλλά ούτε και μακριά. Συνηθώς φτάνουν, άρκετά ύψηλότερα από τους άστρογώλους και μάλιστα μ' ένα μικρό άνοιγμα προς τα έξω.

Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται τ' άπιο ποικίλα ύφασματα και μονόχρωμα, άλλα και πολλά φανταζή. Σ' αυτά τ' τελευταία σγκαταίλόνονται οι διάφορες κοτονάντ οίγωτες και σταμπάτες. Άλλα ποός θα είναι ο μπόυστος, που θα συνδυάζεται με αυτά τ' άπαντελόνια:

Πρώτ' άπ' όλα άποδεείτε να μείνετε μόνο με το σουτιέν, όταν πρόκειται να κάμετε ηλιοθεραπεία στην πλάτη. Έπειτα πάνω απ' αυτό φοράτε ό,τι θέλετε: Μία ριγτή μπλούζα με κοντά μανίκια, μία μπλούζα με δέσιμο μπροστά άναβώς κάτω από το στήθος, ώστε ν' άφήνη τη μέση γυμνή, και ούτω καθ' έξής. Σε όρισμένες περιπτώσεις το πουλόβερ, είτε με κοντά μανίκια, είτε με μακριά η και χωρίς διάλο μανίκια, θα έχη κι' αυτό τη θέση του. Ένώ άλλοτε πάλι μία θέσα θα συμπληρώνη το παντελόνι.

ΤΑ ΣΟΡΤΣ

Κοντά στα παντελόνια, που τόσο εύνοει η μόδα, θα έχωμε, θέβαια και τ' άόρτε. Είναι κι' αυτά τόσο έξυπνα για τ' ζωή στο ύπαιθρο και άφήνουν άκάμνη πιο έλευθερο το σώμα.

Τό συμπλήρωμα ένος σόρτε είναι, όπως και για τ' άπαντελόνι, οι μπλουζές, τ' άπουλόβερ, τ' άκοντά ύπολερό, και οι θέστες. Όλα αυτά ποτέ άμοιόμορφα, ποτέ σε αντίθετες γραμματοισμών και ποτέ σε συνδυασμούς μοιόμορφου και φανταζή.

Η μόδα σάς άφήνει έδώ πλήρη έλευθερία να διαλέξετε σύμφωνα με το γούστο σας και με ό,τι πηγαίνει στον τύπο σας, στη σιλουέττα σας.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΟΙ ΨΑΘΕΣ

Κάτι που θα είναι έπίσης πολύ της μόδας φάτος για την πλάξ, είναι οι μεγάλες μάθες στον τύπο των καπλίν ή των κλός. Αύτες θα σάς προσφύλασουν από τις καυστικές άντίδες

Λευκή καζάκα με ζώνη. Φοριέται με καντριγιέ φούστα και συμπληρώνεται με άμοιόμορφη θέσα.

Φούστα και μακριά καζάκα ναυνησιμένη με το ύφασμα της φούστας.

τού ήλιου. Ένα κεντητό γαλόνι, μια κορδέλλα, ένα σταμπάτο τουρμπάνι θα περιβάλλει τόν τε-
πλε προσδίδοντας μια εξαιρετική χάρι στην ψά-
θα σας.

Βέβαια, θα επιδιώκετε τόσο το χρώμα της ψά-
θας, όσο και το χρώμα του ναυνησιώματος
να είναι άρμονικά συνδυασμένα.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η μεγάλη μόδα των ντε-πιές τα κάνει φέ-
τος να χρησιμοποιούν τα πιο διάσημα ύφα-
σματα, αυτά που τα θεωρούσαμε άλλοτε κα-
τάλληλα μόνο για φορέματα: Μεταξωτά με
μικρά σταμπαρισμένα, λινά, φινιράκια.

Τα ντε-πιές παρουσιάζουν ποικιλία σχεδίων
σε ίσια γραμμή, αλλά και σε ελαφρύ. Και οι
δύο συνδυάζονται. Η κάθε μία έχει τη χάρι
της.

Η εθιμική φούστα, που δίνει κάποια
ελευθερία στο βάδισμα, με την πλαγιστή
πιέδα πίσω, φοριέται με μια βέσπα με οριζή
γραμμή. Προσόνη όμως να μη υπερβάλλει σε
φάρδος, γιατί δε θα ελπίσει της μόδας.

Πολύ συχνά το μπροστινό κομμάτι της
βέστας θα κλείνει ως τη ρίζα του λαιμού, χω-
ρίς κανένα ιδιαίτερο τελείωμα.

Τα μανίκια θα είναι σε μέγεθος τρουά-κάο
και θα τελειώνουν με ποικιλία συγκεντρώνοντας
με σουρτίτες το φάρδος του μανικιού.

Στην ελαφρή γραμμή των ντε-πιές, οι πιέ-
τες θα είναι εκείνες, που θα χρησιμοποιούνται
κυρίως στις φούστες.

Καθώς έρχομε, τα πλίσσέ είναι η μεγάλη

1) Σόρτ και ομοιόμορφη βέσπα από σταμπάτη κοτονάντ. 2) Σταμπάτο παντελόνι, και δετό μά-
νικο μπουφάν. 3) Ριγωτό παντελόνι και μονόχρωμο μπλουζάκι.

φωτεινή μόδα και ιδιαίτερος στα ντε-πιές βοί-
σκουν τη θέσι τους. Μπορείτε όμως να δια-
λέξετε όποιες πιέτες, θέλετε, στενές, φαρ-
δύστες, πλαγιστές, κομψές και συνδυασμούς
των μεν με τις δε. Ένα είδος που παρουσιάζει
εξαιρετική χάρι είναι η τοποθέτηση κομψω-
τών σε αποστάσεις και ανάμεσα τους πιέτες
πλαγιστές.

Με τη πλίσσωντες φούστες θα προτιμήσετε
βέστες κάπως άνετες με δετή ζώνη στη μέση.

Οι βέστες αυτές μοιάζουν μάλλον με καζά-
κες. Γι' αυτό είναι κάπως πιο φανταζή στην
κόψη τους. Το εθιμικό κομψωμά τους θα
φτάνει αρκετά χαμηλότερα από τη ρίζα του λαι-
μού, σηματοδοτώντας στρουγγυλό, αλλά άνετο
ανοίγμα γύρω στο λαιμό.

Εδώ θα προτιμήσουμε τα κοντά μανίκια σε
κανονική μανικιοκόπηση ή σε κόψη κίονο, που
είναι τόσο της μόδας κι' έχει τόση χάρι.

Τα χειριζόμενα αυτά σύνολα με την έντελως
καλοκαιρινή εμφάνιση θα σας προσφέρουν πο-
λύτιμες υπηρεσίες όλες τις ώρες της ημέρας
και στην πόλη και στην έξοχη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα ταγιέρ είναι κι' αυτά ένα είδος ντε-πιές,
αλλά με κάποια κλασικότητα στην κόψη.

Βέβαια, η μόδα τα βολάει αρκετά με τους
νεοτεραισμούς, που τους έδωσε, διατηρούν ό-
μως πάντα τον τύπο τους.

Τα φετινά ταγιέρ θα είναι ανοικτόχρωμα,
γιατί η εποχή το θέλει, θα δοίμε δε και πολλά
λευκά.

Η ίσια γραμμή έχει τα προτερή με τη φού-
στα απλή και κοινή. Προσόνη, όμως, όχι υπερ-
βολές στο κόντισμα. Δεν είναι ποτέ ωραίες,
ούτε κολακεύουν, έστω και αν έχετε τα άραιο-
τερα πόδια. Ο παλαιός οίκος Μπαλμπαίν
παρουσίασε μοντέλα με φούστες κάτω από τα
γόνατα. Το μέγεθος πάνω από τα γόνατα το
δικαιούσαν ως ακαταίσθητο.

Οι βέστες των ταγιέρ είναι άνετες χωρίς δ-
μας κομψή υπερβολή και αυτές. Είναι οριζή,
αλλά γίνονται και με μια ελαφρά κλίση στη
μέση που προσδίδει ιδιαίτερη χάρι στο σώμα.

Τα μανίκια κολλούν πάντα χαμηλά στους
ώμους και ο κλασικός γιόκαρ με τα ρεβέρ θα
δίνει στη βέσπα την χαρακτηριστική εμφάνιση
του ταγιέρ.

Το μέγεθος της βέστας θα είναι αρκετά πε-
ρισσότερο, όχι όμως τόσο που να μη επιτρέπη
τις τοπικές εξωτερικές ή κοψές διακοσμήσεις.

Πολύ της μόδας είναι και ο συνδυασμός της
μπλουζας ή της καζάκας σε βαθύτερη από-
χρωσι από ό,τι είναι το χρώμα του ταγιέρ και
μάλιστα σε χτυπητή αντίθεση.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Η μόδα της καζάκας θα παρουσιάσει το
καλοκαίρι υπό διάφορες μορφές και ανάλογες
θα είναι και οι ονομασίες της.

Έτσι θ' ακούτε την ονομασία καζάκα και
θα βλέπετε μια μπλούζα ή ένα σουτέρο.

Η μπλούζα-σουτέρο θα αποτελέσει ένα αναπό-
σπαστο μέρος μιας ώριμης φούστας και
τούτο, διότι θα γονιφύρεται με το ίδιο το ύ-
φασμα της φούστας.

Η φούστα πιν. θα είναι καμωμένη από μια
φανταζή κοτονάντ και η μπλούζα-σουτέρο από
ένα ανοιχτόχρωμο μονόχρωμο ύφασμα ή και
λευκό. Η κόψη της καζάκας είναι ευθύγραμμη,
το μέγεθος της αρκετό για να καλύπτει τους
γρούς. Ένα παλαιό στίλ πλαιώνει σαφώς
φορούσε τη μέση. Τα μανίκια θα είναι κοντά
και το άνοιγμα του λαιμού στρουγγυλό.

Είπαμε όμως πως η καζάκα θα συνδυάζεται
με τη φούστα και το πετυχαίνουμε αυτό γονι-
φώντας το λαιμό και τα μανίκια με μια φάσα
από το ύφασμα της φούστας.

ΚΑΖΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Άλλος τύπος καζάκας είναι αυτή, που χα-
ρακτηρίζει η μόδα ως μπλουζα-τουνίκ. Δεν έ-
χει παρά περιτριμμένο μέγεθος και ούτε θυμι-
ζει η γραμμή της τουνίκ.

Η καζάκα αυτή δεν έχει μανίκια και το ά-
νοιγμά της στο λαιμό είναι τετράγωνο και ά-
νετο.

Αντίθετα προς την προηγούμενη, που πε-
ρισσότερο συμπληρώνεται με μια ζώνη από
το ίδιο ύφασμα κι' έχει ένα θέσιμο στο πλάι
ή μπροστά.

Το λευκό χρώμα έχει κι' εδώ τη θέσι του και
ως ύφασμα, κάθε είδος κοτονάντ ή λινού ή
πικέ. Μια τέτοια καζάκα μπορεί να φορεθί με
όποιοδήποτε φούστα μονόχρωμη ή φανταζή. Ι-
διαίτερως συνηθίζονται οι καντρινιές κοτονάντ
σε διάφορα χρώματα.

Έξω όλου, αυτού του τύπου οι καζάκες θα
αποτελούν και ένα ωραίο συμπλήρωμα ενός
ντε-πιές με τη φούστα, που θα συμπληρώνε-
ται με μια ομοιόμορφη βέσπα.

ΤΑ ΠΟΥΑ ΣΤΙΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Μην ξεχνάμε και τα ωραία ύφασματα, που
σε τόση ποικιλία τα βλέπουμε στις διημέριες των
καταστημάτων, ύφασματα κάθε είδους, που
στολίζονται με μικρά ή μεγάλα πουά.

Τα φούτα τους είναι σκούρα και τα πουά
λευκά, αλλά δεν αποκλείεται και το αντίθετο.
Τα ύφασματα αυτά χρησιμοποιούνται βέβαια
και για διάφορα φορέματα, χρησιμοποιούν-
ται όμως και για μπλουζές ή καζάκες.

Α. ρ. ι. ρ. α.: Ντε - πιές από σταμπάτο
μεταξωτό. Δ. ε. ζ. ι. α.: Ντε - πιές με πλίσ-
σωνι φούστα και βέσπα με ζώνη.

Τότε όμως φροντίζουμε ώστε η φούστα, που
θα φοριέται με μια τέτοια καζάκα, να έχει το
ίδιο χρώμα, που έχει το φόντο αυτής της κα-
ζάκας.

Αν πρόκειται να υπάσχη και βέσπα, θα εί-
ναι φυσικά κι' αυτή καμωμένη από το ύφασμα
της φούστας.

Ακόμη και την ψάθα σας, κοπλήν ή κλός,
μπορείτε να τη γονιφύρετε με το ύφασμα της
καζάκας ή μπλουζας.

Έτσι θα έχετε ένα ωραίο και πολύ κομψό
σύνολο.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Έφτασε η ώρα, που θα γίνουν και τα παι-
διά το εθιμικό, την άκρογιάλια, την άμμου-
διά, παίζοντας με τα κουβαδάκια τους, κά-
νοντας πύργους και παλάτια.

Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να τα εφοδιάσω-
με με το κατάλληλο ντύσιμο, για να έχουν τε-
λεία ελευθερία κινήσεων και να παίξουν άνε-
νάληπτα.

Πρώτ' απ' όλα διαλέξτε τα ύφασματα: λε-
πτές κοτονάντ μονόχρωμες ή σταμπάτες, που
πλένονται εύκολα, ήμιλινα, βατίστες, του-
μπράκο, τσίπια.

Τα παιδάκια πρέπει να είναι πάντα καθαρά
ντυμένα χωρίς, όμως, να τους απαγορεύεται
γι' αυτό να παίζουν ελεύθερα για να μη λε-
ραθούν.

Ο μόνος τρόπος να το πετύχουμε αυτό, είναι
να τους έχουμε αρκετά φορεματάκια, ώστε να
φορούν, αν είναι δυνατόν, από ένα την ημέρα.
Δεν είναι δύσκολο αυτό, ιδίως όταν η μαμά
ἀρέσκειται στο ράβνισμα.

Θα φανεί κάθε πρωί η μικρούλα το καθαρό
της φορεματάκι και το βράδυ θα μπαίνει στη
σκάφη...

Όποιο ύφασμα κι' αν είναι, όμως, δε θα
μπορέσει ν' αντέξει σε καθημερινό πλύσιμο, γι'
αυτό καλό είναι να υπάσχη τρία φορεμα-
τάκια, όσες είναι οι ημέρες της εβδομάδας. Έ-
τσι το κάθε φορέμα θα πλένεται μια φορά την
εβδομάδα και η μικρούλα θα είναι πάντα ά-
μεμπτη.

ΜΟΝΤΕΛΑΚΙΑ

Ας δοίμε ένα-δυό μοντελάκια, για να πά-
ρετε μια ιδέα. Είναι χειριζόμενα ή κόψη,
που σηματοδοτεί μονοκόμματο φορεματάκι στη-
ρηγμένο στους ώμους με μπρετέλλες. Μερικά
πιεττάκια κάτω από την οριζήντα γραμμή
στο στήθος προσδίδουν το απαιτούμενο φάρ-
δος στη συνέχεια του φορέματος. Ένα γαλο-
νάκι στολίζει το κάτω μέρος της φούστας και
την οριζήντα γραμμή, όπου στηρίζονται οι
μπρετέλλες.

Ένα άλλο μοντελάκι σηματοδοτεί κοντόταλλο
μπούστο χωρίς μανίκια και η φουστίτσα είναι

1) Παιδικό φορεματάκι με σουρτίτσα φουστίτσα. 2) Φορεματάκι μονοκόμματο με μπρετέλλες. 3) Πόδιτσα με μεγάλο ναιμή. 4) Φορεματάκι
με οριζήντες πιέτες. 5) Κοστούμι μπάνιου σε ντε - πιές. 6) Κοστούμι μπάνιου με βολάν κάτω. 7) Και άλλο κοστούμι με πλάνιο κομψωμά
και βολάντα στους ώμους.

δην σουρτίτσα. Το μπουστάκι στολίζεται με
πλίσσων.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

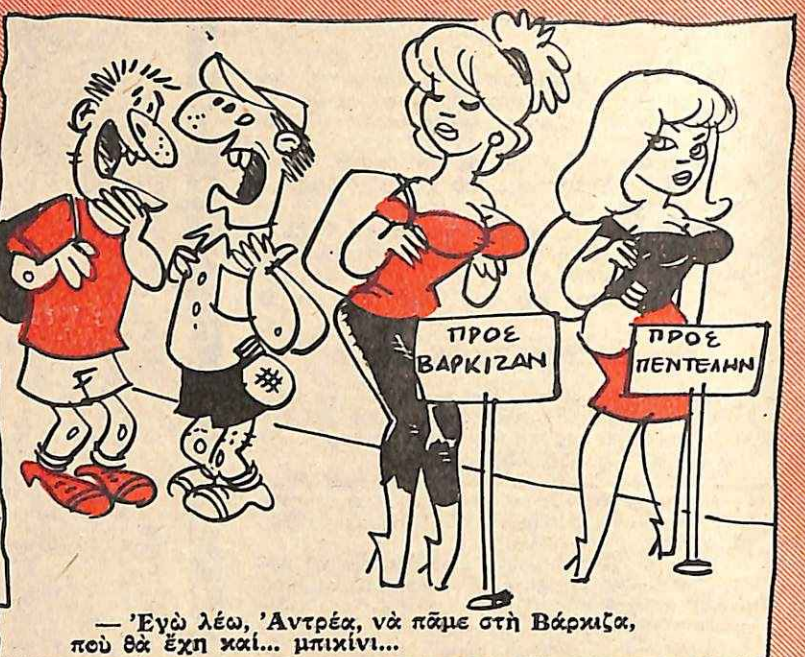
Είναι πολύ απλά, αλλά χωρίς να παύουν να
είναι κομψά. Τις περισσότερες φορές δεν έχουν
μανίκια ή έχουν πολύ κοντά σε στήλη φουσκί-
τσας. Οι φουστίτσες τους έχουν τέσσερις ορι-
ζήντες πιέτες προς τα κάτω.

Τα κοστούμια του μπάνιου για τα παιδιά
γίνονται από σταμπάτα νάιλον και τα ση-
ματά τους είναι μονοκόμματα. Δένουν στους
ώμους με ένα φιδέκο.

Οι πιο μεγάλες κοπέλλες προτιμούν τα
ντε-πιές, δηλαδή, κυλιόπια και μπουστάκι σε
κόψη σουτιέν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

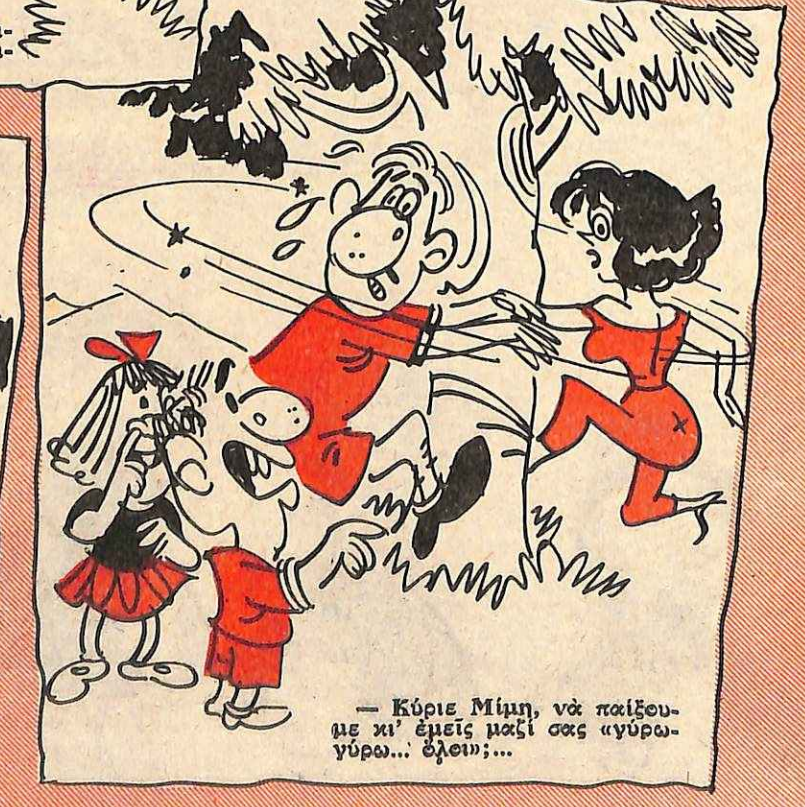
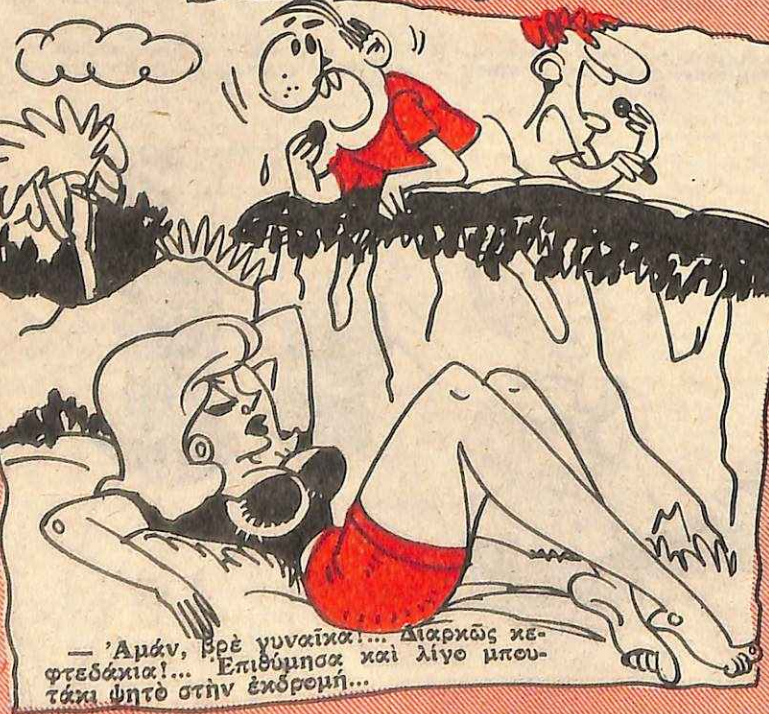

Σκορμιές

τοῦ

Αρχέλαου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Χάουμας μπαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ διαμέρισμα τῆς Σέλλας, ἱσχυρίζεται, περιμένοντας νὰ τὸ βρῇ ἀδειανό. Καὶ ἀντικρούει ἑαυτὸν, διὰ τὸν ἰδιωτὴν ντεκετίβ Λιτλτζονς νεκρό, μὲ σπαρμένο τὸ κεφάλι. Στὸ χερί του κρατᾷ ἄκουμα ἓνα κομματάκι ἀπὸ φωτογραφία. Ὑστερὰ ἐμφανίζεται ἡ Νέττα. Στρελλομένη, δηλώνει στὸν ντεκετίβ γιὰ τὸν ἰκετεύει νὰ τὴ βοηθήσῃ γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ πᾶ τὴ βοήθεια. Ἐκείνος τῆς ζητᾷ ἀσυνήθιστα ἐξηγήσεις, τὰς περὶ ὧν νὰ ὑπὲρ γιὰ τὴν ἀποκρίσιν νὰ μὴν ἐκτενεῖται ἀπὸ τὴν ἑαυτὴν ὑπόθεσιν δολοφονίας καὶ νὰ κινδυνεύῃ κι' αὐτός. Ἡ Νέττα τὸν λέει τότε πὺς ἡ γυναίκα πού βρέθηκε νεκρὰ στὸ διαμέρισμα τῆς, ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀννα. Τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ τρυφερός φίλος τῆς Πίτερ Φράντς, γιὰτὶ εἶχε ἀνακαλύψει πὺς αὐτὸς ἦταν ὁ φονιὰς τοῦ Τζάκουμ, ἀφοῦ πρῶτα εἶχε συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ πλοῦ τοῦ πιλότου Χάουμας Μπίζ, νὰ τὴν πάρῃ κορυφὴ στὸ ἀεροπλάνο του, γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Στὸ μετὰ, ἡ Νέττα θὰ ἐβενε στὸ ἀδειανὸ διαμέρισμα τῆς Μαίλτς Κέννεν ὅπου δὲ θὰ σκεπτόταν κανεὶς νὰ τὴν ἀναζητήσῃ. Ἐπειὰ καὶ οὕτως, ἀκούγονται ἑλαφροὶ θόρυβοι στὸ σκάλα. Κάποιος ἐρχεται. Ὁ Χάουμας φωνάζει ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Νέττας.

Μὲ ἀγγίζει τὸ χερί μὲ τὰ δάχτυλά της. — Ἀγαπημένε μου Στήβ! μὲ εἶπε. — Κλείδωσε τὴν πόρτα, ὅταν βγῶ, τῆς σύστησε. Τῆς ἔσφιξε τὸ χερί κι' ἔρριξε μὴν ματὰ στὸ διάδρομο. Ἀφουγκράστηκε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτα. Βγῆκα ἀπ' τὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα. Ἀκούσα τὴ Νέττα νὰ τραβᾷ τὸ σύρτη. Διέσχισε τὸ διάδρομο καὶ μπήκα στὸ σκοτεινὸ σαλόνάκι. Προσπάθησα νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου ὡς τὸ λαμπαντάρι. Ἀφ' οὗ ποὺ ἔσφιξε λίγο, τὸ βρῆκα. Ἐβγάλα τὴ λάμπα του καὶ τὴν ἔφισα χέμω. Οὐλῆκα ὕστερὰ τὰ δοκτικὰ ἀποτυπώματα. Ἐβγάλα τὸ μαντήλι μου, ἔσανα τὴν λάμπα, τὴν σκούπισα καλὰ καὶ τὴν ἄφησα πάλι στὸ πάτωμα. Πλησίασα στὴν πόρτα κι' ἀφουγκράστηκα. Τὸ πρόσωπό μου ἦταν μουσκεμένο στὸν ἰδρώτα κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σὰ νὰ πῆγαινε νὰ σπᾷ... Ἐπειὰ ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς, ἔφτασε στ' αὐτιά μου ἓνα ἑλαφρότατο τριζύμο, κι' ὕστερὰ ἄλλο. Κάποιος ἀνέβαινε τὴ σκάλα... Ἀκούμπησα τὴν πλάτη μου στὸν τοίχο, στὴν ἀντίθετη μεριὰ τῆς πόρτας, καὶ περίμενα. Ἀκούσα νὰ τριζὺ ἓνα πόμολο καὶ κατὰλαβὴ πὺς ὁ ἀγνωστός ἐπισκέπτης εἶχε φτάσει στὸ κεφαλόκαλο καὶ προσποθεῖ τώρα ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας. Ἐλπίκα

πὺς ἡ Νέττα θὰ εἶχε ἄρκετὴ δύναμι θελήσεως γιὰ νὰ μὴν οὐρλιάσῃ. Δὲν ἦσαν ὡστόσο σίγουρος πὺς δὲ θὰ οὐρλιάζα ἐγώ... Ἀπλῶθηκε πάλι σιωπὴ, τέτοια πὺς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι... Ὑστερὰ ἄρχισε ἑαυτὸν ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὅποια στεκομουν! Τὸ στόμα μου στέγνωσε κι' ἐνῶν... ἡ ἀνασπασμένη οἱ τριχὲς μου... Τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας σταμάτησε γιὰ λίγο. Διέκρινε ἓνα ἀσπρὸ σῆμα, ἓνα χερί πὺς φαχούλενε στὸν τοίχο, ἀναζητῶντας τὸ διακόπτη καὶ τὸν βρῆκε ἐπιτέλους. Ὁ ἑλαφρὸς κράτος τοῦ διακόπτη πὺς γύριζε, μούδωσε τὴν ἐντύπωσιν πὺς εἶχε πέσει μὴ πιστολιά μὲσα στὴ σιωπὴ. Μὰ τὸ δωμάτιο ἔμεινε σκοτεινὸ. Εὐτυχῶς, πὺς εἶχα σκεφθῇ νὰ βγάλῃ τὴ λάμπα! Ἐσφίξα τὴς γροθιές μου καὶ περίμενα... Δὲ συνέβη τίποτα, γιὰ λίγο. Δὲν ἄκουσθηκε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τοὺς δυνατοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου... Περίμενα, μὲ τὰ νύχτα τεταμένα, συγκρατῶντας ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα μου. Ὑστερὰ ἔφτασε στ' αὐτιά μου ἓνα καινούργιος ἦχος: ἡ ἀναπνοὴ κάποιου ἄλλου! Ἀναρωτήθηκα ἂν μπορούσε ν' ἀκούσῃ κι' ἐκείνος τὴν δική μου ἀναπνοή, καὶ γι' αὐτὸ δισταξέ... Ἡ πόρτα ξανάχρῃσε ν' ἀνοίγῃ. Συμμετρήθηκα, ἔτοιμος νὰ πηδῶ. Μὴ μὰρνη σκιά φῶνῃς τὸ κατὰφλι... τὸ κεφάλι κι' οἱ ὠμοὶ τοῦ ἐπισκέπτη. Ἦξερα πὺς ἦσαν ἀόρατος στὰ σκοτεινὰ. Καὶ περίμενα, μὲ ξερνώντας ἀκόμα τὴν ἑλπίδα... Ὁ ἀγνωστός ἔρριξε μὴν ματὰ

σύροντας κι' ἓνα τραπέζακι, πὺς ἔγινε κομμάτι. Τὸ κατὰφερα μὴν γερὴ γροθιά στὸ πρόσωπό μου, ὥστε τὸ φανῇ καὶ τὸ πέταξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμιν στὸν τοίχο. Ἐπασσε κι' ἔσπυσε. Ὁ Κόρρινταν τινάζονταν γιὰ νὰ μὴν ξεφύγῃ καὶ μὲ κλωτοῦσε μὲ δύναμιν στὸ στῆθος. Προσπάθησα νὰ τὸν ἀκινήσω, ἀλλὰ ἦσαν πολλὰ ἐνσταντά.

Παλέψαμε ὅμοια γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἀνταλλάσσοντας γροθιές καὶ κλωτσιές. ἤμασσε κι' οἱ δύο ξετρελλανμένοι ἀπ' τὸ φόβο... Ὁ Κόρρινταν ἦταν ἀληθινὰ σκληρὸς ἀντίπαλος. Ἦξερε ὅλα τὰ κόλπα τῆς πάλης. Ἀν δὲν εἶχε ἐξασκηθῇ εἰδικὰ σ' αὐτὸ τὸ σπορ, δὲ θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ εὐδὸ λεπτά τῆς ἄρας! — Σὰς ἄκουσα! οὐρλιάσε. Ἀνοίχτε! Ἀνοίχτε ἀμέσως! Γνώρισα τὴ φωνὴν του: Ἦταν ὁ Κόρρινταν!

Τράμαξα τόσο, πὺς δὲ μπορούσα πᾶν νὰ κουνήθω... Ἀκούσα τὸν Κόρρινταν νὰ πέφτῃ μ' ὅλη τὴν δύναμιν πάνω στὴν κλειδωμένη πόρτα καὶ νὰ τὴ σπᾷ. Δίχως νὰ διατάξω περισσότερο, ἔδωσα μὴν κλωτσιὰ σὲ μὴν καρέκλα, καὶ τὴν τινάξα πάνω σ' ἓνα τραπέζακι. Ὁ θέρυβος τῶν δύο αὐτῶν ἐπιπλῶν πὺς πέφτανε, μὴν φαχούλενε δυνατὸς σὰ νὰ σκάζε νάρκη! Ἀκούσα μὴν σαστισμένη φωνὴ τοῦ Κόρρινταν. Ἐπειὰ ἀπὸ εὐδὸ δευτερόλεπτα, ὥρμησε μὲσα στὸ σαλόνάκι. Εἶδα νὰ βᾷ τὸ χερί του στὴν πίσω τσέπη του, σὰν καὶ ν' ἀναζητοῦσε. Γλῆστρεσε πρὸς τὸ μέρος του, παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ... Τὴν ἄλλη στιγμὴ, εἶχε ἀνάψει ἓνα κλεφτοφάνaro κι' ἔρριχνε τὸ φῶς τὸν πάνω στὸ πτώμα τοῦ Λιτλτζονς.

Τὸν ἄκουσα νὰ συγκρατῇ τὴν ἀναπνοήν του. Τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο θέαμα πὺς εἶχε ἀντικρούει, θὰ μπορούσε νὰ κλονίσῃ καὶ τὰ πῖο γερά νεύρα... Ἡ ἔκπληξίς κι' ἡ συγκίνησι τὸν παραλόσανε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Κι' ἔτσι βρῆκα τὴν ευκαιρίαν νὰ πηδῶ πάνω του. Κυλιστήκαμε χάμω μαζί, παρα-

ἔχοντας μὴν ματὰ τὸν πάνω, τινάζοντες καὶ ξανάπεσε λίγο, πῖο πέρα. Χούφτωσα ἓνα ἀπ' τὰ πόδια τοῦ σπασμένου τραπέζιου καὶ τὸν χτύπησα μ' αὐτό, στὰ τυφλά. Ἐμείνα γιὰ λίγο ἀκίνητος, προσπαθώντας νὰ ξαναβρῶ τὴν ἀναπνοήν μου. Μὰ ἤξερα πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνω οὕτε στιγμὴ! Ἀνασπασθῆκα τρεκλίζοντας, ἐλευθέρωσα τὰ πόδια μου πὺς εἶχαν μπλεχθῇ μὲ τὰ δικά του, καὶ τὸν φαχούλεψα. Δὲν κουνιότανε καθόλου. Ἐσφίξα γιὰ μὴν στιγμὴν τὴν ἰδέαν πὺς τὸν εἶχα σκοτώσει. Μὰ ὕστερὰ ἄκουσα τὴν ἀναπνοήν του. Θὰ συνεχίζονταν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ. Ἐπρεπε νὰ προλάβω νὰ φύγω! Σηκώθηκα ὀρθίως, βγῆκα ἀπ' τὸ δωμάτιο τρεκλίζοντας κι' ἔρριξα μὴν ματὰ σ' ἐκεῖνο ὅπου εἶχα ἀφίσει τὴ Νέττα. Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό. Ἡ Νέττα εἶχε φύγει. Κατέβηκα τὴ σκάλα, σκοντάβοντας σὲ κάθε σκαλοπατὶ, κινδυνεύοντας νὰ κατὰσκλήσῃ ὡς κάτω. Ἐφτασα στὴν ἐξώπορτα, περίμενα μὴν στιγμὴ νὰ συνέβῃ, ὕστερὰ ἀ-

Μικρὴ ἱστορία

Περὶ ὁρέξεως... Ἐνὰ ἀνθρώπου Σκωτσέζων, μὲ τὴν ιδέα ὅτι ὁ θεὸς του εἶχε λεπτὰ, τὸν φιλοξενούσε στὸ σπίτι του. Ὄταν ὁ μὴς ἐναθεῖ ὅτι ἦταν πάμπαντος, ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν. Οἱ σύζυγοι συμφώνησαν νὰ βροῦν μὴν ἀποροὺν τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ὁ σύζυγος θὰ ἐβενε μὴν ὅτι ἡ σούπα εἶναι ἀλμυρὴ, ἐνῶ ἡ σύζυγος θὰ ἰσχυρίζονταν τὸ ἀντίθετο. Καὶ στὸ τέλος θὰ ζητοῦσαν τὴ γνώμιν τοῦ θεοῦ τους. Ἀν ἐκείνος συμφωνοῦσε μὲ τὴν σύζυγο, ὁ σύζυγος θὰ μιντογε, ὅποιο καὶ θὰ τὸν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι διανοοῖται σκάνδαλο στὸ σπίτι γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ γωοίσουν. Ἐνῶ, ἂν συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἀσπὴν τοῦ σύζυγου, θὰ μιντογε ἡ σύζυγος ἔξω φρονεὶν καὶ θὰ τὸν ἔδιωχνε. Ὄταν ἦθε, λοιπὸν, ἡ ὥρα τοῦ δείπνου καὶ καθήσαν καὶ οἱ τοῖς στὸ τραπέζι, ὁ σύζυγος εἶπε: — Ἡ σούπα εἶναι ἀλμυρὴ! Δὲ μπορῶ νὰ τὴ φάω! Ἡ σύζυγος δοκίμασε τὴ σούπα κι' ἀπάντησε: — Ὄχι, ἀγαπητέ μου, κανεὶς λάθος! Ἡ σούπα εἶναι ἀνάλατ! Τότε, συμπέρανε ὁ σύζυγος, ὅτι ἀφήσανε τὸν Θεὸ νὰ μᾶς πῇ πὺς ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς ἐκεῖνὸν Διόν. Διόν, θεῖο, ἡ σούπα εἶναι ἀλμυρὴ ἢ ἀνάλατ; Κι' ὁ θεὸς, πὺς εἶχε στὸ μετὰς ἀδείασε τὸ μᾶτο του, εἶπε χωρίς δισταγμό: — Ἐμείνα μ' ἄρεσε!

νοίξα την πόρτα και βγήκα στο σκοτεινό δρομάκι.

Ο δρομέας άερας της νύχτας με βοήθησε να βρω στα συγκαλά μου. Προχώρησα βιαστικά ως το μεγάλο δρόμο.

Όταν έφτασα στο Στράντ, είχα ξαναβρή πιά το κανονικό περπάτημά μου.

Έπρεπε τώρα να εξασφαλίσω ένα άρτανάχο το άλλοθι, τόσο καλό που να μη μπορή να το αμφισβητήση κι' ο ίδιος ο Κόρρινταν.

Αναρωτιόμουν αν με είχε αναγνωρίσει... Δεν είχα κάνει τον παραιμικό θόρυβο, δσην ώρα παλεύαμε, κι' η κόμαρα ήταν ολοσκήτεινη σά σιδηροδρομικό τούνελ. Με λίγη τύχη, θα κατάφερα να ξελασπώσω.

Κοντοστάθηκα μπροστά σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο. Έπειτα μπήκα και ζήτησα την Κρύσταλ.

Δεν περίμενα νύχη γυρίσει κι' όδασ απ' τη Λέσχη. Δεν ήταν παρά 11 και τέταρτο. Άλλα, πρὸς μεγάλη ικανοποίησή μου, μου απάντησε η ίδια.

— Έδώ Στήβ, της είπα. "Όχι, μη μιλήστε καθόλου!... Πράκειται για κάτι πολύ σοβαρό. Πρὸ πάσης ώρας γυρίσατε απ' τη Λέσχη;

— Έχω καμμία ώρα. Έφυγα να-ρίς, γιατί είχα δυνατό ποικέφαλο.

— Σας είδε κανείς που γυρίσατε στο σπίτι σας;

— Όχι. Μά τι συμβαίνει τελοσπάντων;

— Πολλά πράγματα! Θαρρώ στο σπίτι σας. "Αν σὰς ρωτήσουνε όμως, θα πείτε πὸς ρητήσουνε εκεί μια ώρα νωρίτερα και πὸς πέρασα ἀπὸ τη νύχτα μαζί σας. Συμφωνοί;

— Συμφωνώτατοι! Φτάνει μόνο να γίνω... το δεύτερο! Έλάτε άμέσως. Έρχομαι.

Κι' έβλεπα τὸ τηλέφωνο.

Υστερα έρριξα κι' άλλη μάρκα στο μηχανήμα και τηλεφώνησα στο Φρέντ Ουίλσον, στὰ γραφεία της εφημερίδας «Πρωινὸς Ταχυδρόμος».

Καί τὸν κατατόπισα με λίγες λέξεις γιὰ ὅσα είχα ἀνακαλύψει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ξαναγύρισα στο ξενοδοχείο μου τ' άλλο πρωί, λίγο μετὰ τις 11. Καθὼς ζητούσα να μου δώσουν τὸ κλειδί μου, αίσθανήκα ένα χέρι ν' άκουμπάη στο μπράτσο μου. Πήρα τὸ κλειδί και κύτταξα πῶς μου.

Ήταν ὁ Κόρρινταν. Μου φάνηκε ὅσο γινόταν πῶς τερστίος και πῶς αστείρος.

— Καλὼς τὸ φίλο μου! τοῦ είπα προσπαθώντας να τοῦ χαμογελάσω φιλικά. Πὸς ἀπὸ δὴ; Μήπως χάσατε τὸ δρόμο;

— Η ματιά του ήταν παγωμένη, τὸ χέλι του σφιγμένο.

— Θέλω να σὰς μιλήσω, Χάρμας, πρόσφερε. Μπορούμε ν' ανεβούμε στην κάμαρά σας;

— Δεν πάμε καλλίτερα στο μπάρ; πρότεινα. Μόλις άνοιξε. Έλάτε να σὰς κεράσω κάτι. Μου φαίνεται πὸς έχετε ανάγκη.

— Προτιμῶ ν' ανεβούμε στο δωμάτιό σας.

— Καλά, πάμε, ἀφὸς επιμένετε... Γιατί όμως αὐτὰ τὰ κατεδασμένα μούτρα; Τί πάθατε;... Μη μου πῆτε πὸς εἰσάστε έρωτευμένους! Μάλλον θάχετε κακοστομαχιά...

— Να λείπουν τ' άστειλά μ' έκοψε ξερά, καθὼς πηγαίναμε πρὸς τὸ άσανσέρ.

— Αὐτὸ είναι τὸ κοκὸ μαζί σας; πὸς δεν έχετε ἀντίληψη τοῦ χιού μὸρ.

— Ανεβήκαμε με τὸ άσανσέρ στο δεύτερο πάτωμα.

— Αν δεν είχατε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, θὰ ήσαστε ένας άνθρωπος ε-ξαιρετικός, συνέχισε. Κυττάχτε έμένα: Τί θάκανα τώρα, αν δεν τὸς-ρίχνα στ' άστειλά; Θὰ μ' έπινε ά-πελπισία... γιατί θάλεγα πὸς ήρ-θατε γιὰ να με συλλάβετε!

Μούριξε μια διαπεραστική μα-τιά.

— Γιατί τὸ λέτε, αὐτό; με ρώτη-σε, σταματώντας μπροστά στην πόρ-τα μου.

— Μὰ έχετε ἀκριβὼς τὸ ὕφος τοῦ αστυνομικοῦ που πάει γιὰ σύλληψη. Μόνο που θ' άπογοητευτήτε...

— Θὰ τὸ δοῦμε, αὐτό.

Μπήκε στο δωμάτιο, βγάζοντας τὸ κατέλλο του, και στάθηκε ἀντί-κρυ μου.

Πρόσεξα τις μελανιές στο μελίγ-για του, ἐκεῖ που τὸν είχα χτυπήσει με τὸ πόδι τοῦ τραπέζιου. Κι' έλ-πισα ελίκρινά πὸς δὲ θὰ είχε καμ-μιά ἀπόδειξι ἐναντίον μου γιὰ ὅτι είγνε.

Τὸν κύτταξα ἀπὸ πάνω ως κάτω.

— Η σειρά μου να γελῶσαι τώρα! είπα. Πὸς σὰς συγγρίσανε έ-τσι; "Η μήπως χτυπήσατε τὸ κεφά-λι σας στὸν τοίχο, γιὰ να δοκιμά-σετε τὴν ἀντοχή του;

— Εἴπα να λείπουν τ' άστειλά!

Ποτέ δεν τὸν είχα ξαναδῆ τόσο σοβαρό.

— Πὸς ήσαστε τὴ νύχτα που μὰς πέρασε; με ρώτησε.

«Αὐτὸ ήταν!» είπα με τὸ νοῦ μου.

Πήγα ως τὸ ντουλάπι, όπου βρι-σκόταν ἡ μπουτίλια με τὸ οὔσκου μου.

— Δεν σὰς ἐνδιαφέρει, αὐτό, ά-πάντησα μαλακά. Θὰ πῆτε κάτι; Ξεβούλωσα τὴ μπουτίλια κι' έρρι-ξα οὔσκου σ' ένα ποτήρι.

— Μ' ἐνδιαφέρει, και πολύ μά-λιστα. Πρέπει να καταλάβετε πὸς πρόκειται γιὰ μια ὑπόθεσι σοβαρώ-τατη γιὰ σὰς.

— Ημια σινά-σινά τὸ οὔσκου, κυττάζοντάς τον εἰρωνικά.

— Θάβλεπα νύξερα τί συμβαίνει μέσα στο μυαλό σας, Κόρρινταν, είπα. Ποιά μύνα σὰς τσίμπησε;

— Ξέρετε κάποιον Χένρυ Λίτλ-τζονς;

— Καί βέβαια! Είναι ένας ι-διωτικός ντέκτεκτ. Γιατί με ρω-τάτε;

— Τὸν χρησιμοποιήσατε και σεις τελευταίως. Δεν εἶν' έτσι;

— Έτσι είναι. Κι' εξακολουθῶ να τὸν χρησιμοποιῶ. Μὰ τί σὰς νοιάζει;

— Ο Λίτλτζονς δολοφονήθηκε χτὲς τὸ βράδυ.

Προσπάθησα να βγάλω μιὰ κρα-υγὴ ἐκπλήξεως. "Άφρα τὸ ποτήρι μου και φώναξα:

— Δολοφονήθηκε. Ώ, Θεέ μου! Μὰ κατάλαβα πὸς ὁ τόνος μου δεν ήταν καθόλου πειστικός γιὰ τὸν Κόρρινταν.

— Σὰς προειδοποίησα, Χάρμας, πὸς θὰ βρίσκατε άσχημα τὸ μπε-λά σας, τὴν προσέχῃ φορὰ πὸς θὰ ξεναθροισάσατε ἀνακατεμένους σὲ μιὰ δολοφονία. Τώρα λοιπὸν ξέρε-τε τί σὰς περιμένει. Δεν εἶν' ή-τοι;

— Σοβόρα, προσπαθεῖτε να με φοβίσετε, Κόρρινταν; Μὰ ξέρετε καλά πὸς δεν έγω καμμία σχέση με τὸ θάνατο τοῦ Λίτλτζονς.

— Εγὼ πιστεύω πὸς έχετε!

Μὲ κύτταζε στὰ μάτια, ἐπίμονα. Τὸν κύτταξα κι' ἐγὼ, προσπι-θώντας να μη χαμηλώσω τὰ μάτια μου.

— Δὲ θὰ με πείσετε πὸς μιλά-τε σοβάρα, είπα γελώντας.

Μὰ τὸ γέλιο μου ἀντήχησε ψευ-τικά...

— Δὲ συνήθισα ν' άστεϊεύωμαι. Καί σὰς συμβουλεύω να κάνετε και σεις τὸ ίδιο.

— Καλά, λοιπὸν, ἄς σοβαρευ-τοῦμε. Θὰ κάμνετε τὸν κόπο να μου ἐξηγήσετε περὶ τίνος πρόκει-ται;

— Πότε είδατε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Νέττα Σκότ; με ρώτησε ἀπότομα.

Δεν τὸ περίμενα. Καί δίστασα γιὰ μιὰ στιγμή.

— Έκείνος τὸ πρόσεξε, κι' ἡ έ-κφρασί του ήγνε άκόμα πῶς τρα-χειά.

— Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, νομί-ζω, ἀπάντησα μ' ἀδιόφορο ὕφος.

— Δεν τὴν είδατε χτὲς τὴ νύ-χτα;

— Χτὲς τὴ νύχτα; Τρελλαθήκα-τε ἡ χάσατε τὴ μνήμη σας; 'Αφὸς έχει πεθάνει, ἔδω και μιὰ βδομά-δα... "Η μήπως έννοείτε πὸς ξα-ναβόρηκατε τὸ πτόμα της;

Κάθρεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα και πρόσφερε:

— "Όχι, Χάρμας, ξέρομε καλά κι' οἱ δυὸ μας πὸς ἡ Νέττα εἶ-ναι ζωντανή!

Κύτταξα τὰ χέρια μου. Μου φά-νηκε πὸς τρέμανε λίγο, και τὰ-χωσα στὶς τσέπες τοῦ παντελο-νιού μου.

— Έχω δυὸ χρόνια να δῶ τὴ Νέττα, βεβαίως ήσυχια.

Μὲ κύτταξε, κούνησε τὸ κεφάλι του και ρώτησε πάλι:

— Πὸς ήσαστε, λοιπὸν, χτὲς τὴ νύχτα;

— Δὲ μπορῶ, δυστυχῶς, ν' ά-παντήσω σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησί σας. Μὲ ἐμποδίζουν λόγοι τιμῆς.

Εἶδε κι' έπαθε ὁ Κόρρινταν γιὰ να διατήρησι τὴν ψυχραιμία του.

— "Αν δὲ θέλετε να μου πῆτε πὸς ήσαστε χτὲς τὴ νύχτα, δὲ μου μένει ἄλλη λύσι παρὰ να σὰς πά-ρω μαζί μου στην αστυνομία! Δὲ θέλω να πάρουν αὐτὸ τὸ δρόμο τὰ πράγματα, ὁλλ' αν εξακολουθήσατε να μου κάνετε τὸν έξυπνο, δὲ θὰ μπορέσω να κῶνα αλλοιῶς.

— Προσπαθεῖτε λοιπὸν να με πείσετε πὸς δολοφονήσατε τὸ Λίτλ-τζονς;

— "Αν μπορήτε ν' άποδείξετε πὸς ήταν αδύνατο να βρισκόσθε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, θὰ μεί-νω ικανοποιημένος και θὰ σὰς ά-φίσω ήσυχο. Σὰς μιλῶ τώρα σὰ φίλος. "Αλλ' αν δεν είσαστε σὲ θέσι να μου παρουσιάσετε ένα άλ-λοθι, θὰ σὰς συλλάβω.

Προσποήθηκα πὸς πειράχτηκα πολύ.

— "Αφὸς εἶν' έτσι, με ἀναγκά-ζετε να σὰς πὸς πὸς βρισκόμουν μαζί με τὴν Κρύσταλ Γκόντουν, ἀπάντησα.

Ο Κόρρινταν ξάρωσε τὰ φρύδια του.

— Ἀλήθεια; Ποιά ὥρα συναν-τηθήκατε και πότε χωρίσατε;

— Τὴ βρῆκα στην έξοδο τῆς «Γαλαξίας Λέσχης», κατὰ τις 10 και 10'. Θυμῶμαι πὸς κύτταξα τὸ ρολόι μου, τὴ στιγμή, που συναν-τηθήκαμε. Εἴχαμε ἔδσει ἀντεδου γιὰ τις 10 κι' ἀνυπομονῶσα γιὰ τὴν καθυστέρησί της...

Υστερα πηγάμε στο σπίτι της.

— Ποιά ὥρα φύγατε ἀπὸ κει; ξαναρώτησε ὁ Κόρρινταν.

— Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι με φέρνει σὲ δύσκολη θέσι... "Ὅτὸσο, αν μου δίνετε τὸ ὅλο σας πὸς θὰ μείνι μεταξὺ μας σὰς λέω πὸς χωρίσα-με τὴν ὥρα τὸ πρωί.

Μὲ κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγ-μές.

Δὲ μου φαίνεται σπουδαῖο τὸ ἄλλοθι σας, Χάρμας. Αὐτὴ ἡ γυναίκα θάλεγε ὅποιαδήποτε ψευ-τιά, γιὰ να γλυτώσει τὸ τομῆρι σας.

Προσπάθησα να χαμογελάσω εἰ-ρωνικά.

— Αὐτὸ τὸ πιστεύω! ἀπάντη-σα. Στο κάτω-κάτω, τῆς χάρισα ἔξη γευγάρια μεταξὺτες κάλτσες!

Έπρεπε να μου τις πληρώση, με κάποιον τρόπο... Πάντως, εἶν' ένα ἄλλοθι, Κόρρινταν. Καί με προσ-βάλλατε, ξέρετε, με τὴν ὑποψία σας πὸς σὰς λέω ψέμματα.

— Θὰ τὸ δοῦμε, αὐτό! γκρί-νιασε. "Ισως μπορέσω να ἐπιρεά-σω αὐτὴ τὴ γυναίκα και να τὴν κάνω να πῇ τὴν ἀλήθεια. Δὲ θῶναι ἡ πρώτη φορὰ, που θάχω ἐμποδί-σει κάποιον να ψευδορκήσῃ!

— Ελπίζω πὸς ἡ Κρύσταλ θὰ εἶχε ἀρκετὴ ἠθική ἀντοχή... Έσφιξα τὶς γροθιές μου και είπα, ἀναση-κώνοντας τοὺς ὤμους μου:

— "Αφὸς δὲ με πιστεύετε, τὸ καλύτερο, που έχετε να κάνετε, εἶ-ναι να ρωτήσετε τὴν ίδια. Αὐτὴ θὰ σὰς πείσει... Θὰ δῆτε πὸς θὰ με ξαναεπισκεφθῆτε ὕστερα, γιὰ να μου ζητήσετε συγγνώμη. Γιὰ να σὰς συχωρέσω όμως, θὰ σὰς βάλω να κερῶσατε μιὰ μπουτίλια σαμπά-νια.

— Δεν πιστεύω ν' ἀναγκαστῶ να ὑποβιβθῶ σ' αὐτὸ τὸ ἔξοδο... Μου είχατε πῶς κάποτε πὸς τὸ ἀγαπημένο ἄρωμα τῆς Νέττας Σκότ ήταν ἡ πασχαλιά... Θυμά-σθε;

— Μπορεῖ και να σὰς τόπα... Μὰ τί σχέση έχει τὸ ἄρωμα τῆς Νέττας με τὸ ζήτημά μας;

— Υπήρχε ένα δυνατό ἄρωμα πασχαλιάς μέσα στο δωμάτιο, ὅ-που δολοφονήθηκε ὁ Λίτλτζονς!...

Κάνετε πολὺ άσχημα, Χάρμας, αν δὲ λέτε τὴν ἀλήθεια. Εἴμαστε ά-πόλυτα βέβαιοι πὸς ἡ Νέττα Σκότ ζῇ. Ψάχνουμε γι' αὐτήν, και σὲ λίγο καιρὸ θὰ τὴν έχουμε βρῆ.

Ξέρομε πὸς έχει κάποια ἀνάμειξι στην κλοπὴ τὸν κοσμημάτων τοῦ "Άλλεμπι, πὸς παρευρεθῆκε στὴ δολοφονία τῆς ἀδελφῆς της και πὸς ήταν ἐπομένως συνένοχος.

Ξέρομε επίσης πὸς βρισκόταν στο διαμέρισμα όπου δολοφονήθη-κε ὁ Λίτλτζονς.

Ανασήκωσα τοὺς ὤμους μου χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

— Ξέρετε τίποτα γιὰ μιὰ «Μπέντλεϋ» κίτρινη και μαύρη; μὸς πέταξε.

— Αὐτὴ τὴν πληροφορία τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Μερρυγόνεδερ, είπα με τὸ νοῦ μου.

Κι' ἀνασήκωσα πάλι τοὺς ὤμους μου.

— Τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο, ὅτι ὁ Λίτλτζονς τὴν εἶχε δῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἡ Λέσχη, ἀπάντη-σα. Γιατί με ρωτάτε;

— Ψάχνουμε γι' αὐτὸ τ' αὐτο-κίνητο. Πιστεύομε πὸς ὁ ἰδιοκτή-της του έχει κάποια σχέση με τὴ δολοφονία τῆς "Αννας. Λοιπὸν, ξέρετε που βρίσκεται;

Δίστασα μιὰ στιγμή. "Υστερα σκέφθηκα πὸς θὰ ήταν πολὺ ἐπ-κίνδυνο να τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν Πήτερ Φρέντς. Μόνον ἡ Νέττα ἔα

μπορούσε να μου εἶχε δώσει αὐτὴ τὴν πληροφορία. Καί, φυσικά, θὰ-θελε πολὺ ὁ Κόρρινταν να με δῇ να πέφτω σὲ μιὰ τέτοια παγίδα...

— "Ιδέα δεν έχω, ἀπάντησα.

— Μου φαίνεται πὸς φέρνεσθε ἀνόητα, Χάρμας, γκρίνιασε. Προ-σπαθεῖτε να προστατέψετε τὴ Νέτ-τα Σκότ ἐπειδὴ ήταν ἄλλοτε φι-λενάδα σας. Εἶμαι σίγουρος πὸς τὸ ίδιο θελήσατε να κάνετε και χτὲς τὴ νύχτα, όταν σὰς βρῆκε μαζί της ὁ Λίτλτζονς. Τοῦ ριχτή-κατε τότε και τὸν σκοτώσατε...

Πὸς σὰς φαίνεται, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ιστορία;

— Καλὰ θὰ κάνετε να πῆτε να δῆτε ένα ψυγίαν, Κόρρινταν, εἶ-πα λίγο νευρικά. Μήπως δουλέψα-τε πολὺ και πάθατε ὑπερκόπωση τῶν νεύρων;

— Μὴν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὰ νεύρα μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Κόρρινταν. Καλύτερα κυττάτε να γλυτώσατε τὸ λαμό σας ἀπ' τὴ θλιεία τῆς κρεμάλας...

Απὸ τότε που γυρίσατε στην "Αγγλία, βρι-σκόσατε διαρκῶς ἀνακατεμένους σὲ δολοφονίες. Σὰς προειδοποίη-σα να τραβηχτήτε. Δὲ μ' άκούσα-τε. "Ισως θὰ τὸ μετανιώνατε τώρα.

— Καλὰ μοῦλεγε ἡ μητέρα μου να μὴν ἐμπιστεύομαι ποτέ τοὺς ά-στυνομικούς, ὅσο κι' αν μου κά-νουνε τὸ φίλο!... Έμπρὸς λοιπὸν, προσπαθήσατε να με κλεισατε μέσα, ἀφὸς τὸ θέλετε. Δεν έχω τὴν ἐντύ-πωσι πὸς θὰ τὸ πετύχατε. Δεν πειράζει όμως, κάνετε μιὰ δοκι-μή...

Τὸ άσχημο στὴν περίπτωσί σας είναι, ὅτι ἡ βρετανικὴ νομο-θεσία ἐπιβάλλει σὲ σὰς να παρου-σιάζετε στοιχεῖα τῆς ἐνοχῆς μου, κι' ὅχι σ' ἔμένα ν' άποδείξω τὴν ἀδωδότητά μου.

— Ὄσου να βρῆτε όμως κανένα μάρτυρα τῆς ποκο-πῆς, οἱ ὑποθέσεις σας δεν ἀξίζουνε μιὰ πεντάρα!

Σηκώθηκε και προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Όταν βρῶ τὴ Νέττα Σκότ και τὸ Τζούλ Κόλ, θάχω ὅλους τοὺς μάρτυρες που χρειαζομαι, ά-πάντησε μαλακά. Πιστεύω πὸς αὐ-τοἱ οἱ δυὸ θὰ πῶνε ὅσα ξέροινε, και θὰ μου ἐπιτρέψουνε να σὰς συλλάβω...

Μὴν ξεχνάτε, ὅτι ἄς τώρα δεν άπετυχα ποτέ να βρῶ τοὺς δολοφόνους μιὰς δολοφονίας!

— Η ἐξαιρεσι ἐπιτελούνται πάντα τὸν κανόνα, άγαπητέ μου. Μου φαίνεται πὸς ἀντέλλει ἡ πρῶ-τη σας άποτυχία!

— Έθλα ὅπ' τὴν πρῶτη του ένα χαρτονένιο κουτάκι. Τ' ἀναγνώρι-σα ἀμέσως μέλεις τὸ είδος! Ήταν τὸ κουτί, που είχα δανειστή ἀπ' τὴν Κρύσταλ, τὴν προηγούμενη νύ-χτα, και τὸ είχα μεταχειριστῇ γιὰ να στείλω στὸν Κόρρινταν τὰ τέσ-σερα μονόπερα δοχολίδια, που είχα πάρει ἀπ' τὸ Μπράντλεϋ.

Μὲ στενοχωροῦσα ἡ κατοχή αὐ-τῶν τῶν δοχολιδίων. "Αν δεν προ-έρχονταν ἀπ' τὴν κλοπὴ τοῦ Τζα-κομπι, κινδύνευα να βρῶ τὸ μελῶ-μα μου, γιατί τὰ είχα πάρει. Εἶχα ά-ποφασίσει, λοιπὸν, να τὸν στείλω ἀνάμνημα στὸν Κόρρινταν, με τὴν ἐλπίδα πὸς οὕτως θὰ τ' ἀναγνώ-ριζε.

— Τὸ είδατε ποτέ, αὐτὸ ἔδω; με ρώτησε ἀπότομα.

— Τί εἶναι; Δύο καμμάς θαυμαστίες σας;

— Ανοίξε τὸ κουτί. Έθλα ἀπὸ μέσα τὰ τέσσερα δοχολίδια και τὰ κράταρε στὴ φούχτα τοῦ.

— Η αὐτά... πρόσθεσε. Δεί-χνοντάς μου τα.

— Αρνήθηκα και πάλι:

— Καλὰ θὰ κάνετε να πῆτε να δῆτε ένα ψυγίαν, Κόρρινταν, εἶ-πα λίγο νευρικά. Μήπως δουλέψα-τε πολὺ και πάθατε ὑπερκόπωση τῶν νεύρων;

— Μὴν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὰ νεύρα μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Κόρρινταν. Καλύτερα κυττάτε να γλυτώσατε τὸ λαμό σας ἀπ' τὴ θλιεία τῆς κρεμάλας...

Απὸ τότε που γυρίσατε στην "Αγγλία, βρι-σκόσατε διαρκῶς ἀνακατεμένους σὲ δολοφονίες. Σὰς προειδοποίη-σα να τραβηχτήτε. Δὲ μ' άκούσα-τε. "Ισως θὰ τὸ μετανιώνατε τώρα.

— Καλὰ μοῦλεγε ἡ μητέρα μου να μὴν ἐμπιστεύομαι ποτέ τοὺς ά-στυνομικούς, ὅσο κι' αν μου κά-νουνε τὸ φίλο!... Έμπρὸς λοιπὸν, προσπαθήσατε να με κλεισατε μέσα, ἀφὸς τὸ θέλετε. Δεν έχω τὴν ἐντύ-πωσι πὸς θὰ τὸ πετύχατε. Δεν πειράζει όμως, κάνετε μιὰ δοκι-μή...

Τὸ άσχημο στὴν περίπτωσί σας είναι, ὅτι ἡ βρετανικὴ νομο-θεσία ἐπιβάλλει σὲ σὰς να παρου-σιάζετε στοιχεῖα τῆς ἐνοχῆς μου, κι' ὅχι σ' ἔμένα ν' άποδείξω τὴν ἀδωδότητά μου.

— Ὄσου να βρῆτε όμως κανένα μάρτυρα τῆς ποκο-πῆς, οἱ ὑποθέσεις σας δεν ἀξίζουνε μιὰ πεντάρα!

Σηκώθηκε και προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Όταν βρῶ τὴ Νέττα Σκότ και τὸ Τζούλ Κόλ, θάχω ὅλους τοὺς μάρτυρες που χρειαζομαι, ά-πάντησε μαλακά. Πιστεύω πὸς αὐ-τοἱ οἱ δυὸ θὰ πῶνε ὅσα ξέροινε, και θὰ μου ἐπιτρέψουνε να σὰς συλλάβω...

Μὴν ξεχνάτε, ὅτι ἄς τώρα δεν άπετυχα ποτέ να βρῶ τοὺς δολοφόνους μιὰς δολοφονίας!

— Η ἐξαιρεσι ἐπιτελούνται πάντα τὸν κανόνα, άγαπητέ μου. Μου φαίνεται πὸς ἀντέλλει ἡ πρῶ-τη σας άποτυχία!

— Έθλα ὅπ' τὴν πρῶτη του ένα χαρτονένιο κουτάκι. Τ' ἀναγνώρι-σα ἀμέσως μέλεις τὸ είδος! Ήταν τὸ κουτί, που είχα δανειστή ἀπ' τὴν Κρύσταλ, τὴν προηγούμενη νύ-χτα, και τὸ είχα μεταχειριστῇ γιὰ να στείλω στὸν Κόρρινταν τὰ τέσ-σερα μονόπερα δοχολίδια, που είχα πάρει ἀπ' τὸ Μπράντλεϋ.

Μὲ στενοχωροῦσα ἡ κατοχή αὐ-τῶν τῶν δοχολιδίων. "Αν δεν προ-έρχονταν ἀπ' τὴν κλοπὴ τοῦ Τζα-κομπι, κινδύνευα να βρῶ τὸ μελῶ-μα μου, γιατί τὰ είχα πάρει. Εἶχα ά-ποφασίσει, λοιπὸν, να τὸν στείλω ἀνάμνημα στὸν Κόρρινταν, με τὴν ἐλπίδα πὸς οὕτως θὰ τ' ἀναγνώ-ριζε.

— Τὸ είδατε ποτέ, αὐτὸ ἔδω; με ρώτησε ἀπότομα.

— Τί εἶναι; Δύο καμμά

Η γυναικεία ΔΙΑΙΣΘΗΣΙ

Είνχι ή βασική διαφορά των δύο φύλων

— ΕΙΣΑΙ παράλογη! λέει ο άντρας στη γυναίκα του, που τον άποτρειπει από μια καινούργια γνωριμία ή από μια επιχείρησι. Ποια είναι τα επιχειρήματά σου, τε λασπάζουν.

Δεν έχω κανένα, απαντάει εκείνη. Ξέρω όμως καλά πώς έχω δίκιο. Το αισθάνομαι!

Και τις ένια περιπτώσεις στις δέκα, τα πράγματα τη δικαιώνουν.

Αυτή ή σκηνή επαναλαμβάνεται αμέτρητες φορές κάθε μέρα, σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, σ' όλες τις χώρες του κόσμου.

Το ανδρικό μυαλό εργάζεται με κόπο, ζυγίζοντας τα διάφορα δεδομένα, για να βγάλει ένα λογικό συμπέρασμα. Το μυαλό όμως της γυναίκας λειτουργεί έντελως διαφορετικά. Αδιαφορεί για τα δεδομένα και για την άρνη μέθοδο της λογικής σκέψης. Η γυναίκα δίνει την απάντησι σε μία στιγμή: Ο άνθρωπος που της συστήσανε, δεν της φαίνεται έντιμος και αξιόπιστος — κι' ως έχη όσο θέλει άφωγα παρελθόν. Κάποτε, ο τρόπος που την κυττάζει, ή που της σφίγγει το χέρι, την προδιαθέτει έναντι του. Κι' αντίθετα πάλι, μπορεί να εμπιστευθή σε κάποιον που οι άλλοι τον θεωρούν ύποπτο.

Φαίνεται πως ή γυναίκα είναι προικισμένη με κάποια πνευματική ικανότητα που δεν την έχουν οι άντρες, ή τουλάχιστον δεν την παλλογομαρίζουν. Αυτή ακριβώς ή ικανότης είναι εκείνο που λέμε «γυναικεία διαίσθησι».

Δεν είναι, βέβαια, αλάνθαστη. Μήπως όμως δε γελιέται συχνά και ή αντρική λογική; Πάντως, υπάρχει ανέκαθεν το μοναδικό πνευματικό όπλο της γυναίκας, και συγχρόνως μία από τις κυριώτερες διαφορές μεταξύ των δύο φύλων.

Μία ανατολίτικη παροιμία λέει: «Την ήμέρα ο άντρας είναι άφαντος της γυναικας, τη νύχτα γίνεται σκλάβος της». Γιατί ή ημέρα είναι ή περίοδος της συνειδητής και λογικής σκέψης, ενώ ή νύχτα είναι το βασίλειο του ένστικτου και του ύποσυνειδητού.

Πραγματικά, ή διαίσθησι προέρχεται από το ύποσυνειδητό. Μπορούμε να πούμε πως είναι μία άστραπιαία και ύποσυνειδητή λογική.

Πώς λειτουργούν οι σύγχρονοι ηλεκτρικοί άγκυραίοι, για να δώσουν μέσα σε μία στιγμή τη λύσι προβλημάτων που θ' άπασχολύσαν επί δυο δαλάκρες βδομάδες το ανθρώπινο μυαλό; Με την πεισι ενός κομμυτιού, έχωμε άμέσως την απάντησι. Αν δέ έξεραι τον τρόπο λειτουργίας αυτής της μηχανής, θα μπορούσαμε να πούμε πως έχει διαίσθησι.

Κάτι τέτοιο λοιπόν είναι και ή γυναικεία διαίσθησι. Όταν μία γυναίκα άποφασίζει πως δεν της έμπνεί εμπιστοσύνη ένας άνθρωπος που βλέπει, στην πραγματικότητα, προσέχει διάφορα μικροπράγματα, που δεν τα άποτυπώνει συνήθως το ανδρικό μυαλό. Τροφδοτεί με τα στοιχεία αυτά το ύποσυνειδητό της, κι' εκείνο δίνει άστραπιαία την απάντησι.

Για την όση αντιμετώπισι των προβλημάτων της ζωής, χρειαζόμαστε τόσο τη γυναικεία διαίσθησι, όσο και την ανδρική λογική. Η μία συμπληρώνει την άλλη.

Για ένα εύθυμο γάμο, έξέ άλλου, ή γυναίκα πρέπει να διατηρή ή θηλυκότητά της. Αν προσπάθη να μιμηθή σε όλα τον άντρα, να άφορήσει παντελόνια, καταστρέφει μόνη της τη φυσική ισορροπία στην οποία βεβαιώνεται ο γάμος.

Γιατί ο άντρας δε θεωρεί τη μίμησι καλακευτική γι' αυτόν. Αντιπαθεί την «άντρα γυναικας» το ίδιο όπως και το θηλυπρεπή άντρα. Οι άπρόβλεπτες και άπαράλογες αλλαγές διαθέσεως της γυναίκας, ή περιφρόνησι της προς την κοινή λογική, μπορεί να διαμεινούν τον άντρα, αλλά συγχρόνως τον γοητεύουν.

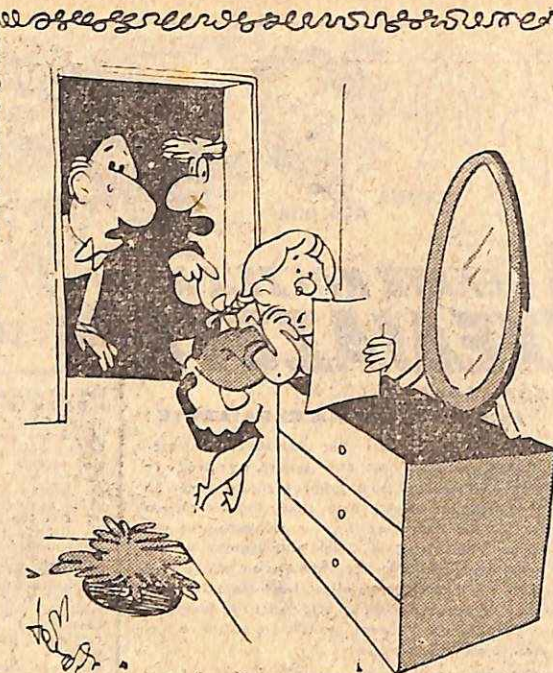
Αν ήθελε σ' έναν άντρα πώς παρалоιγείται, θα θυμάση — έστω κι' αν αυτό αληθεύει πολλές φορές, — ή γυναίκα όμως μένει άταρσχη, αν της ήθελε πως τη γέλασε ή διαίθησι της.

Η διαίσθησι οδηγεί τη γυναίκα εκεί που δε μπορεί να φτάση ή λογική. Ένώ ή λογική άγγίζει μόνο την επιφάνεια της ζωής, ή διαίσθησι προχωρεί στο βάθος της.

Υπάρχει, βέβαια, και στους άντρες ή διαίσθησι, αλλά είναι συνήθως πολύ λιγώτερο ανεπτυγμένη. Γι' αυτό ο άντρας υπερέχει εκεί που δεν τη χρειάζεται: Γίνεται καλύτερος μαθηματικός, μηχανικός, αρχιτέκτων, στρατιώτης, έξερειντής. Όλα αυτά τα επαγγέλματα είναι εκ φύσεως πολύ ταίριασμα γι' αυτόν.

Η γυναίκα υπερέχει όπου απαιτείται περισσότερη διαίσθησι παρά λογική. Έχει π. χ. όλες τις ικανότητες για να γίνει καλύτερη μυθιστοριογράφος ή καλλιτέχνης.

Κυρίως όμως το βασίλειό της είναι ο έρωας. Σ' αυτόν διατηρεί μια άναμφισβήτητή υπεροχή. Γιατί ο έρας δε βασίζεται στη λογική, αλλά στη διαίσθησι και στο ένστικτο.

— Όσιτε μια! Ποίν έρθη από το χωριό της δεν ήξερε άλλον από το λήσταργο Γιαγκουλά και τώρα είναι έρωτευμένη με τό... Μπαζουκούλη! (Του Άρχέλου)

— Καλημέρα, παιδιά. Έμαθα πώς παντρευτήκατε την περασμένη βδομάδα!

— Ούτε μία λίμα για τα νύχια, δε μπορώ να το δώσω!

Τά πενήντα χρόνια ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Μιά μονεμαχία για τη «ζυπ-κυλότη»

ΤΟ ταγκό συμπλήρωσε τον έφτεινό Άπρίλιο τα 50 χρόνια του. Κατά τα 50 αυτά χρόνια, πολλοί καινούργιοι χοροί έκαναν την εμφάνισή τους, αλλά κανένας δε μπόρεσε να το εκτοπίσει, όπως έγινε π. χ. με το φοκ-τρίτ ή το οσάν-στέπ, που παραμένουν μόνον ως αναμνήσεις. Το ταγκό είναι ο άσπαι-τρός χορός κάθε κοσμικής συγκέντρωσης και έχει πάντοτε τη θέσι του πλάι στις πιο έξοφνικές από τις σύγχρονες γορευτικές έπισημοσεις.

Άλλ' ή έπιβολή του ταγκό κάθε άλλο παρά εύκολη ήταν. Η εμφάνισή του προκάλεσε άληθινή επανάστασι.

Από πού πρωτοήλθε; Στήν Εύρώπη εμφανίστηκε σά χορός της Άργεντινής. Την εποχή εκείνη — 1911 — οι ευρωπαϊκές πρωτεύουσες κατακλύζονταν από Άργεντινούς πολυκατομιούχους, που άποτειλούσαν την καλύτερη πελατεία των νυκτερινών κέντρων.

Οι Άργεντινοί αυτοί, λοιπόν, διαμαρτύρονταν έντονα κάθε φορά που ή αρχήσισα έπαίξε ένα ταγκό κι' οι γυναίκες τους έκλειναν έπιδεικτικά τα μάτια τους. Το ταγκό, έλεγαν, δεν είναι χορός της Άργεντινής, αλλά των «χαρις πουκάμισο» ανθρώπων της πατρίδας.

Άποείλει προσβολή κατά της πατρίδας μου το να χαρακτηρίζεται το ταγκό σά χορός της Άργεντινής; είχε τονισεί ο πρεσβευτής της χώρας αυτής στο Παρίσι.

Το ταγκό εύρισκε ώστόσο, όπαδούς, κυρίως μεταξύ των επαγγελματιών χορευτών — ήταν τότε στρατιά σ' όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες — και μερικά άπερμιών κυριών, που ο πόθος δεν είχε σβήσει ακόμη μέσα στα γερασμένα κορμιά τους.

Ένα βράδυ, τέλος, ο Μαρς Σεβαίλι κι' ή Μισενγκέτ χορεύσαν ένα λιχνιστικό ταγκό στο «Καζίνο ντε Παρί». Το τί έπακολούθησε δεν περιγράφεται. Οι θεατές χαρίστηκαν σε δυο στρατόπεδα, τους ύπέρ και τους εναντίον του ταγκό. Βοισές άρχισαν ν' άνταλλάσσονται κι' οι πιο θερμάσιμοι δεν άργησαν νάρθούν στα χέρια. Οι σκηνές συνεχίστηκαν κατόπιν στα βουλεβάρτα, παρα τη δραστηρία επέμβασι της παριναής άστυνομίας.

Την έπομένη, οι έφημερίδες έγραψαν, ότι ο καινούργιος χορός «άποτειλούσε προσβολή κατά της δημοσίας αιδούς» κι' ότι έπρεπε ν' άπαγορευθή.

Το ταγκό ώστόσο έμεινε. Άλλ' εκείνος που συνέτελεσε περισσότερο στη διάδοσή του, ήταν ο Ροδόλφος Βαλεντινό, για πολλά χρόνια, υπήρχε το ένδαμια των γυναικών όλου του κόσμου. Το Χόλλυγουντ τον παρουσίασε σε διάφορες ταινίες, που είχαν όλες μεγάλη έπιτυχία. Σέ μία απ' αυτές, τους «Έξοστρες» (Πιπύτες της Άποκαλύψεως), ο Βαλεντινό, γυμνός σά γυμνάσιος, χορεύε ένα έρωτικό ταγκό μαζί με την ήρωίδα, Άλεις Τέουρ.

Κάθε προσβολή αυτής της ταινίας προκαλούσε άληθινό παραλήρημα μεταξύ των θεατών. Άπό τότε, το ταγκό έπικράτησε.

Ταύτοχρονα με το ταγκό έκυμα την εμφάνισή της και ή «ζυπ-κυλότη». Επρόκειτο για ένα είδος φούσας, που έομιγν στο κάτω μέρος και σχηματίζει δυο φοφούδες, απ' όπου προβάλλαν τα πόδια. Ήταν ένα είδος συμβόλου της χειραφέτησης των γυναικών, που με τον τρόπο αυτό, διακήρυσσαν την ανεξαρτησία τους.

Η «ζυπ-κυλότη» είχε το ίδιο δύσκολο άρχη, όσο και το ταγκό. Εμφανίστηκε έπίσης το 1911. Την εποχή αυτή, ή «Κομιντι Φρανσίζ» ανέλαβε το έργο του Μπερταλιν «Έπειτα από μένα». Στην πρεμιέρα, ή ήθοποιός Προδό εμφανίστηκε στη σκηνή με «ζυπ-κυλότη».

Το κοινό, που παρακολουθούσε την παράστασι, πάγωσε άμέσως. Άλλά έπειτα από λίγο, ζώφρες διαμαρτυρίες άκούστηκαν από όλα τα μέρη. Μόνο ένας από τους θεατές χειροκρότησε... Μία κυρία, που καθόταν πλάι του, πού άώναζε τότε με άναγνάντισι: «Ο θεατής αυτός ύποκλήθηκε μπροστά στην κυρία κι' έπειτα σήκωσε το χέρι του και χαστούκισε το στήθος της, που καθόταν πλάι της. Ατάραχος, έβγαλε ύστερα ένα έπισκεπτήριο και το άφησε πάνω στα γόνατα της κυρίας.

Μερικές ήμέρες άργώτερα, ο θεατής αυτός, που ήταν τέως αδειματικός, και ο σύζυγος της κυρίας, συναντήθηκαν στο δάσος της Βουλώνης και άντηλάσαν από δυο σφαίρες ο καθένας. Ο σύζυγος τραυματίστηκε στο δεξιό ώμο, αλλά το τραύμα του δεν ήταν, εύτυχως, σοβαρό. Οι έφημερίδες άποκάλεσαν αυτή τη συνάντησι έμιομαχία της ζυπ-κυλότης.

Άλλ' οι γυναίκες δε σταμάτησαν στη «ζυπ-κυλότη». Κι' έπειτα από μερικά χρόνια, εμφανίστηκαν με τα μαλλιά κομμένα σά λά γκαρσόν» και με ανδρικά κοστούμια.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΛΟΥΣΗ ΦΟΡΣΗΘ ήταν ένα απ' τα πλουσιότερα κορίτσια του Στάμπριτζ. Κι' έγω δεν ήμουν παρά ο γυιός της Λούτια Χίλστον, της φτωχής χήρας, που βοηθούσε την κυρία Φόρσθη στις δουλειές του σπιτιού. Μά αυτή ή διαφορά δε μ' εμπόδιζε να την αγαπάω.

Όταν το σκέφτομαι, νομίζω πως την άγαπούσα πάντα, από τότε που ήταν ακόμη ένα κοριτσάκι με έσπινες κοταίδες και με τεράστια γαλιανά μάτια, έτοιμα να γελάσουν ή να δακρύσουν.

Με το πέρασμα των χρόνων, έγινε μία απ' αυτές τις καλλονές, που σπάνια συναντάει κανείς στη ζωή του. Όταν την έβλεπα, νομίζα πως άντικρυφα μια ήλαχτίδα άνοιξιάνικου ούρανού.

Μά κι' ή καρδιά της ήταν όμορφη σάν το πρόσωπό της. Ποτέ δε γνώρισα ένα πλάσμα τόσο γλυκό και τρυφερό. Ήταν καλή μ' όλο τον κόσμο, κι' ακόμα περισσότερο μαζί μου.

Ίσως γι' αυτό να πίστεφα πως θα μπορούσε να μ' αγαπήσει κάποτε. Κι' αυτή ήταν ή έλπιδα που φώτιζε τα τέσσερα δύσκολα χρόνια, που πέρασα μακριά της, σ' ένα κολλέγιο του Λονδίνου, όπου είχα μπη με ύποτροφία.

Γύρισα πίσω ακριβώς την ήμέρα των γενεθλίων της Λούση, κι' ή μητέρα μου με βεβαίωσε πως ή κυρία Φόρσθη της είχε πη ότι ήμουν καλεσμένος.

Έτσι, το βράδυ, έβλεπα το καλό μου κοστούμι και ήγα.

Έφτασα κάπως άργά. Η μεγάλη σάλλα ήταν γεμάτη κόσμο, ανθρώπους που σχεδόν τους είχα ξεχάσει και που δεν έηχαν σάν κύκλο μου. Έμαχνα με το βλέμμα να βρω ανάμεσα τους τη Λούση. Μά, όταν την είδα, άντι να νοιώσω την καρδιά μου να πλημμυρίζει από εύτυχια, αισθάνθηκα σά να μου χώσανε ένα μαχαίρι, στο στήθος!

Δεν υπήρχε αμφιβολία: Ήταν έρωτευμένη! Μου το βεβαίωσε ο τρόπος που κυττούσε τον ψηλό και κομψό καθαλλιέρο της, το χαμόγέλο που έπαιζε στα κερασένια χείλη της, καθώς του μιλούσε...

Ξαφνικά, με είδε κι' εκείνη κι' έτρεξε κοντά μου, τραβώντας μαζί της και τον άγνωστο νέο.

— Ω, Τιμ, πόσο χαίρομαι που γύρισες! μου

Τό μαυρυνό άότρο

φώναζε. Νά σου συστήσω το Λιούις Κάμερ...

Άκόμα κι' όταν έξερης πώς κάτι δεν πρόκειται να γίνει ποτέ δικό σου, δεν παύεις να το λαχτάρας μ' όλη τη δύναμη της ψυχής σου.

Και μάλιστα το Λιούις Κάμερ, γιατί μου είχε πάρει την κοπέλα μου λάτρενα.

Είχε μία εμπιστοσύνη στον έαυτό του, που με νευρίαζε. Άλλ' ή παρουσία της Λούση μ' άνάγκασε να του μιλήσω εύγενικά.

Σέ λίγο, άνακάλυψα πως είχανε κάτι κοινό: την κλίσι στις φυσικές έπιστημες. Μά, ενώ έγω ήμουν ένας άπλως δάσκαλος της φυσικής, ο Κάμερ βάφανε γρήγορα για να συμπληρώσει τις σπουδές του σ' ένα αμερικανικό πανεπιστήμιο. Ο πατέρας του ήταν ένας πλούσιος διπλωμάτης και τίποτα έξέβριζε το νερό ν' άρχισή να δουλεύει.

Έφωνα πολύ νωρίς απ' το πάρτυ, γιατί δε μπορούσα ν' άνδξέω άλλο στη ζήλεια που μ' έπνιγε... Την άλλη Παρασκευή, καθώς κατέβαινα απ' το τραίνο στο Στάμπριτζ, είδα τη Λούση να περιμένη στο σταθμό, κι' ύστερα να φεύγη σιγά-σιγά, με σκυμμένο κεφάλι.

«Έτρεκα κοντά της — Τί έπαθες; Γιατί είσαι τόσο γλαυή και στενοχωρημένη; τη ρώτησα, με το θάρρος της παλιάς μας φιλίας.

Γιά μία στιγμή, φάνηκε σά να μη μ' άναγνώριζε. — Δεν... δεν έχω τίποτα... μουρμούρισε ύστερα. Περιμένα το Λιούις, αλλά αυτός δεν ήρθε...

Η φωνή της έσπασε στις τελευταίες λέξεις και τά μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

Δε μπόρεψ να σωφάρεψ, στην κατάσταση που βρισκαίται, της είπα. Θα σε πάω έδώ στο σπίτι σου. Κούνησε καφέφτικα το κεφάλι της. Μηκάμε στ' αυτόκνητό της και ξεκίνησαμε. Άλλά, σε μία στιγμή, την πνίξαν οι λυγμοί.

Έστρίψα άποφασιστικά το τιμόνι και πήρα ένα πλαγίο όδρομο. Όταν βρεθήκαμε έξω απ' την πόλι, σταμάτησα τη μηχανή και γύρισα στην Λούση, που έκλαιγε πάντα. Έκείνη χώθηκε ατόρημητα στην άγκαλιά μου.

Χώ... χώρισε με το Λιούις! τράυλισε. Η λύπη της μου έσέκισε την καρδιά. Μά δε μπορούσα και να μη χαρώ, στη σκέψη πως ο αντίζηλος μου είχε βγυ ή απ' τη μέση!

Δεν πειράζει, χρυσή μου, της είπα. Είσαι νέα, όμορφη και...

— Όχι, όχι, δεν καταλαβαίνεις! με δέκοψε α. πελπισμένη. Περιμένα παιδί, Τιμ... το παιδί το Λιούις! Άλλά εκείνος βέλει να φύγη την άλλη βδομάδα για την Άμερική, και θάμωσε όταν του το είπα.

Με πλημμύρισε ένας θυμός, που δεν τον είχα ξανακάνει ποτέ. Άν ήταν μπροστά μου ο Λιούις Κάμερ, θα τον σκότανα με τις γροθιές μου!

Μπορεί να σε παντρευτή πριν να φύγη, παρτήρησα, προσπαθώντας να φανώ ήρεμος.

Δε φαίνεται νάχη τέτοιο ακούτο... μουρμούρισε

— Σ' αγαπώ από τότε που ήμαστε παιδιά... είπα στη Λούση.

καιες να ξαναβρω το θάρρος μου και την εμπιστοσύνη μου στη ζωή... Πήγαινε με στο σπίτι, σε παρακαλώ! Θα τα πάω όλα στους γονείς μου... Έβλεπα μπρος τη μηχανή, αμήλητος. Στη θέσι της καρδιάς μου υπήρχε ένας σκληρός θύκος... Έκείνη τη νύχτα, δε μπόρεσα να κλείσω μάτι. Με βασάνιζε ή σκέψη τι θ' άπογίνη ή Λούση, τί να κανε εκείνη την ώρα, τί θ' άποφασίζε... Με πήρε ο ύπνος μόνο τα χαράματα. Και με εύπνησε κατά τις 10 το τηλέφωνο. Σήκωσα τ' άκουστικό.

— Τιμ! άκούσα τη φωνή της Λούση. Όλα πήγαν καλά. Ο Λιούις μου τηλεφώνησε απ' το Παρίσι, μου ζήτησε συγγνώμη, που έφυγε ξαφνικά για κάποια δουλειά του, και μου είπε πως θα γυρίσει αύριο άεροπορικώς. Θα παντρευτούμε άμέσως.

Έξακολούθησε να μιλάει, αλλά δεν την άκουγα πιά. Μου συνέβαινε κάτι τόσο περίεργο, που τά είχα χάσει έντελως: Ήμουν χαρούμενος! Νά, άπίστευτα χαρούμενος, γιατί ή ζωή της μικρής μου ήλαχτίδας έμπναιε πάλι στο όδρομο της εύτυχίας.

Και μόνο τότε κατάλαβα πως εκείνο που ένοιωθα τόσο χρόνια γι' αυτήν, δεν ήταν έρωτας, αλλά μία βαθεία, αδελφική αγάπη, άνακατεμένη μ' άπειρα θυμασμένα — ένα θυμασμό σάν αυτόν, που αισθάνεται το παιδί βλέποντας τα μακρινά λαμπέρα άστρα. Η Λούση δεν ήταν για μένα, παρά ένα άστέρι... και δε θ' άράγωνα να συναντήσω την κοπέλα, που θ' άναψυσε πραγματικά!

— Σου εύχομαι κάθε εύτυχία, Λούση, είπα ήρεμα.

Κι' έκλεισα το τηλέφωνο, σά να κλείνα μία σελίδα της ζωής μου.

ΝΤΟΡΟΘΥ ΦΟΡΝΤ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ένός κοσμηματοπώλη

Ένα έκαιμερμένο φράγκα για ένα μαργαριτάρι

Ο ΕΛΑ χρόνια κι' αν πέρασαν, ο γνωστός Παρισινός κοσμηματοπώλης Λερουά δε θα έαχθη ποτέ το πάθος του από ένα ζευγάρι τετραπενταίων άπατελώνων.

Έδώ και μερικούς μήνες, σπατάλησε έξι απ' τα καλύτερα του με έπιδαμνική Ρόλε — Ρόλε και καταβήκαν απ' αυτήν ένας κυριός και μία κυρία, μεσοκοποι και καλοντυμενοί. Απ' τον τρόπο που φερόνταν ο ένας στον άλλο, φαίνονταν σάν νεοπαντράτοι που έκαναν το γαμήλιο ταξίδι τους.

Μηλίκαν στο κοσμηματοπώλειο και ζήτησαν απ' τον ιδιοκτήτη να τους δείξει τα καλύτερα μαργαριτάρια του, εξηγώντας του πως δεν τους ενδιαφέρει για την τιμή. Διάλεξαν ένα απ' αυτά, εν διαστήματι και ακριβώτερο, που κόστιζε 500.000 φράγκα. Και ο κυριός έβγαζε στον κοσμηματοπώλη ένα τσεκ, πληρωτέο σε μία γειτονική τράπεζα.

Ο Λερουά έτρεξε άμέσως να το εξαργυρώσει ο ίδιος. Πήρε τά λεφτά, ξαναγύρισε γρήγορα στο κατάστημα και παρέδωσε το μαργαριτάρι στον άγοράστη, που του είπε πως λεγότανε Κλάρεν Ράντολφ.

— Έπειτα από 2 μήνες, πήρε ένα γράμμα απ' τον ίδιο, που του έλεγε:

«Δε φαντάζεσθε πόσο εύχαριστήθηκε ή γυναίκα μου με το μαργαριτάρι! Στενοχωριέται όμως, γιατί θέλει πολύ να το δέσει σε σκουλαρικία και χρειάζεται και δεύτερο. Σας παρακαλώ πολύ, προσπαθήστε να έρψτε το γρηγορώτερο ένα ακριβώς όμοιο».

Οι πράκτορες του Λερουά άρχισαν άμέσως να ψάχνουν σ' όλο τον κόσμο. Τέλος, ένας έμπορος του Δελχί έγραψε πως είχε ένα μαργαριτάρι ακριβώς όπως το ήθελαν, αλλά ζητούσε 1.500.000 φράγκα γι' αυτό. Ο Λερουά τηλεγράφησε άμέσως στο Ράντολφ, σ' ένα ξενοδοχείο της Ρώμης, μήλε κι' έκείνος απάντησε:

«Αγαπάστε το. Προσθέστε 100.000 φράγκα για κέρδος σας».

Ο Λερουά συμμορφώθηκε άμέσως με την πρότασή του. Όταν άφισε άναγνίστη, ύστερα τον έλάει, του, δεν τον έδρκε πεινάζει! Ο Ράντολφ είχε φύγει απ' το ξενοδοχείο της Ρώμης, χωρίς ν' άφήση διεύθυνσι.

Άποφ επέμενε στο κακό είδησις του επί 2 βδομάδες, ο Λερουά σκέφθηκε ξαφνικά να έξασα, προσεκτικώτερα, το μαργαριτάρι που είχε άγοράσει. Κι' άνακάλυψε τότε πως ήταν... το ίδιο που είχε πουλήσει στο Ράντολφ!

Το χειρότερο δε ήταν πως δε μπορούσε να άποβάλει μνήμησι έναντι του Ράντολφ και του σκενυόγού του στο Δελχί. Γιατί δεν είχαν κάνει τίποτα το παράνομο. Άπλάς, και μόνο, το έφχαν ξαναπουλήσει το μαργαριτάρι, που με κόστος 1.000.000 φράγκα!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΒΥΣΣΙΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΡΑΣΙ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας βασιλιάς στα μέρη της Ασίας, που τον λέγανε Βύσσινος κι είχε μια πεντάμορφη κόρη, έκανε τη σ' όλο τον κόσμο. Καμάρωνε, λοιπόν, ο βασιλιάς κι έλεγε:

— Κόρη μου δεν είναι; Ποιανού έμοιασε; Του πατέρα της βέβαια!

Έκείνος όμως ήταν πολύ ασχημος, με μία μύτη πουβουζάκι με χοντρή κόκκινη πιπεριά και κάτι φρυδιά, που πετούσαν ψηλά, σαν γουρουνόγυες.

Η Βύσσινιά—έτσι τη λέγανε τη βασίλισσα—δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαοχτώ της και το παλάτι είχε γεμίσει από προενητάδες. Οι γαμπροί, που της προσέφεραν, ήταν βασιλιάδες, πριγκίπες, μαχαράτζαδες και σουλτανοί από τις γύρω χώρες.

Ο βασιλιάς Βύσσινος όμως δεν αποφάσιζε να δώσει σε κανένα απ' αυτούς την κόρη του. Αφού τους άκουε γ' αρραβιάζου τα προτερήματα του γαμπρού και τα πλούτη του, έσκαζε στα γέλια και τους έλεγε:

— Η βασίλισσά μου δεν παντρεύεται με κανένα από τους δικούς σας. Την έχω τάξει σ' ένα παν. σχυρο αυτόκράτορα!

Αυτά που έλεγε όμως ήταν λόγια και τίποτ' άλλο. Γιατί με τη φαντασία του πίστευε πως θαρχόταν ο ίδιος ο αυτοκράτορας της Ιαπωνίας ή της Κίνας να ζητήσει την κόρη του.

Οι διάφοροι απεσταλμένοι, λοιπόν, θύμωναν που τους κορόιδευε και συμφώνησαν να μαζ' υτούν κάπου και να συζητήσουν πώς να εκδικηθούν το βασιλιά Βύσσινος.

Πραγματικά, μαζεύτηκαν σε μία έξοχη μεριά, για να μην τους άνηδη κανείς και είχαν πολλά. Κάποιος πρότεινε να του κηρύξουν όλοι μαζί τον πόλεμο, αλλά ο πονηρός αντιπρόσωπος ενός μαχαράτζα—μάλιστα τελευταίος και τους είπε:

— Δεν υπάρχει αμφιβολία πως όταν γυρίσωμε πίσω, θ' ακούσαμε ένα σωρό λόγια ο καθένας πως από τον άγοντο, τι αντίτροπα πηγαίνει. Θα μάς πουν πως φερθήκαμε άδεια, άνοητα και πως δε γινώσκουμε τίποτ' άλλο—την κόρη να πείσμε το βασιλιά Βύσσινος. Μόνο μία δικαιοσύνη υπάρχει: Νά πούμε ότι είναι ασχημή η βασίλισσα.

— Μα αφού δεν είναι ασχημή; διαμαρτυρήθηκε κάποιος.

— Τότε να την κάνουμε άσχημη! Ξέρω κάποια γοργά μάγισσα, που άμα την πληρώσουμε καλά, θα μεταμορφώσει το πρόσωπο της πεντάμορφης βασίλισσας. Κι έτσι... νομίζοντας στις νότες μας, δε θα πούμε ότι ο βασιλιάς Βύσσινος μας φέρθηκε το χέρι της κόρης του, αλλά ότι έμεινε όσον, είδουμε τι άσχημη γοργάλη που ήταν. θωρήσαμε καλά να μη τη ζητήσουμε για νύφη...

— Μπράβο, μπράβο! φώναξαν οι άλλοι άντιπρόσωποι. Θυσμύσσει ιδέα.

Κι έφυγαν για να βρουν τη γοργά μάγισσα.

★

Την άλλη μέρα το πρωί, ενώ η βασίλισσα Βύσσινιά έκανε τον περιπάτο της στο βασιλικό πάρκο, για να κόψει το ωραιότερο τριαντάφυλλο και να το βάλει στα μαλλιά της, είδε μία γοργά—καμπούρα να κοιμάται πάνω σ' ένα παγκάκι μιάς δέντραςτοίχιας.

Η βασίλισσα, που νόμιζε πως ήταν μία από τις κασσιόπες του πάρκου, πλησίασε, τη σκούνησε στον ώμο και τη ρώτησε:

— Μήπως είσαι άρρωστη;

— Η γοργά άνοιξε τα μάτια της και είπε:

— Τι φτωχούλα! Πηγαίνε στο παλάτι και πες στους υπηρέτες κατά διαταγήν της βασίλισσας να σου δώσουν να φάω, ότι σ' αρέσει...

— Εύχαριστώ, άρρωστα μου βασίλισσα!

Κοί η γοργά σηκώθηκε, μα πριν να φύγει, έβγαλε κάτω από την ποδιά της ένα ωραίο κόκκινο τριαντάφυλλο και της το πρόσφερε.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Κουράστηκε!

★

Η μητέρα του Μιχαήλ, όταν έφτασαν από την Κόρινθο στην Αθήνα, του είπε να μην είναι άτακτος, και, προτιμών, στο τραπέζι του ξενοδοχείου που θα τρώει, να φέρεται σαν ευγενής.

Πέρασαν έτσι δύο ημέρες, και ένα μεσημέρι, ενώ βγαίνανε από την τραπέζια του ξενοδοχείου, η μητέρα του άκουσε σ' ασυνήθιστη βαρύτητα.

— Τι έχεις κι' άτακτο; Είσαι κουρασμένος; τον ρώτησε.

— Ναι μαμά, απάντησε εκείνος. Κουράστηκα πια να κάνω τον ευγενή!

— Κράτησέ το! είπε η γοργά στη Βύσσινιά.

— Κράτησέ το, θα σου πηγαίνει θαυμάσια στα μαλλιά σου μαλλιά.

Η βασίλισσα το κύτταξε, το καμάρωσε και γύρισε να ευχαριστήσει τη γοργά. Εκείνη όμως είχε γίνει άφαντη.

— Πού να πήγε; απόρησε η Βύσσινιά. Είναι αδύνατον να έφτεξε τόσο γρήγορα και να έφτασε στο παλάτι!

Δεν νοιάστηκε όμως και πολύ για τη γοργά, γιατί καμάρωνε το τριαντάφυλλο.

— Τι ωραίο που είναι! Ψιθύρισε. Και τι υπέροχο που έα μου πηγαίνει!

Καθώς όμως έτοιμαζόταν να το βάλει στα μαλλιά της, ένα άγκάθι την τσιμπήσε.

Ξεφώνισε από τον πόνο, αλλά γρήγορα γέλασε και είπε:

— Τι άνοητη, που είμαι! Τα τριαντάφυλλα έχουν πάντα άγκάθια και μ' ένα τσιμπηματάκι δε παθαίνει κανείς τίποτα!

Κι όμως έπειτα από λίγο ένοιωσε το κεφαλάκι της να βορβινί και να χοντραίνει. Κατατρομαγμένη, έβγαλε από το τσαντάκι της ένα μικρό καπέλο και κυττάχτηκε.

— Της έφυγε τότε μία κραυγή γι' αυτό που είδε κι' έπιασε λιπόθυμη.

★

Ενώ όμως συνέβαιναν αυτά στη βασίλισσα, ο βασιλιάς Βύσσινος δέχονταν την επίσκεψη του διαδόχου της Ιαπωνίας.

Ο πριγκίπας διάδοχος Κ'ράσις—έτσι τον λέγανε—ζήτησε το χέρι της κόρης του, Βασίλισσας Βύσσινος. Κι' ενώ ο βασιλιάς ήταν έτοιμος από συνήθεια να γιγλώση και μ' αυτόν, μπήκε ο Α. Λαρχής και κάτι ψιθύρισε στ' αυτί του βασιλιά.

— Λέει πως τότε μόνο το διάδοχο κι' έτρεξε να δει την κόρη του. Άλλα τι να δη; Αντί για κεφάλι, κρεμόταν από τους ώμους της ένα κόκκινο σκαρό φρούτο με κοτσάνι στην κορυφή!

Πίσω τώρα από το βασιλιά στεκόταν κι' ο διάδοχος που κατάλαβε άμέσως ότι κάποιος θα έκανε μάγια στην ώραη βασίλισσα και την τα ραμμόφρασε.

Δεν έπε, λοιπόν, τίποτα, μόνο τραβήχτηκε πίσω σιγά, σιγά κι' έφυγε. Ο βασιλιάς όμως κάλεσε όλους τους γιατρούς της χώρας του κι' έκεινοι του είπαν:

— Μάγια έχουν κάνει στην κόρη σου!

★

Επειτα από ένα μήνα παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας απεσταλμένος του αυτοκράτορα της Ιαπωνίας και ζήτησε την κόρη του για το γιο του, τον διάδοχο Κεράσι.

Ο βασιλιάς όμως σε αυτή τη φορά, μα' ο Α. Λαρχής τον συμβούλεψε να ρωτήσει και τη βασίλισσα.

Εκείνη έκλαιγε, μα δέχτηκε, αφού υπήρχε ανθρωπιάς να τη θέλει γυναικά του, έτσι όπως ήταν.

Επειτα, λοιπόν, από λίγο καιρό έφτασε ένα μεγάλο καράβι, κι' ο κόσμος έτρεξε να δει το διάδοχο της Ιαπωνίας, αλλά όλοι παρατήρησαν ότι είχε τυλιγμένο το κεφάλι του μέσα σε μία κόκκινη κουκούλα.

Μπήκε σ' ένα βασιλικό αμάξι κι' έφτασε στο παλάτι. Και μόνο όταν παρουσιάστηκε μπρος στη βασίλισσα, ο πριγκίπας έβγαλε την κουκούλα του και τότε όλοι οι άνθρωποι του παλατιού είδαν πως κι' ο πριγκίπας, αντί για κεφάλι, είχε κι' αυτός ένα φρούτο πορφυρό μ' ένα κοτσάνι στην ακμή!

Ο βασιλιάς Βύσσινος θύμωσε, ακόμη μία φορά, γιατί δεν ήθελε να δώσει την κόρη του, αλλά τι να κάνει με τα χάλια που είχε και η βασίλισσα; Μόνο ένας ομοίος της μπορούσε να την παρη.

Οριστήκαν έτσι οι γάμοι τους. Ο βασιλιάς ήθελε να γίνουν μυστικά σε στενό οικογενειακό κύκλο, για να μη γίνουν σεξίλι στον κόσμο. Ο πριγκίπας όμως επέμενε να καλέσουν όλο το λαό στο γάμο.

Εφθάσε η ημέρα κι' ο πριγκίπας κρατώντας από το χέρι τη βασίλισσα, προχώρησε από το πάρκο για να την οδηγήσει στο ναό. Πίσω του ακολουθούσε μεγάλο πλήθος κατάπληκτο.

Δεν είχαν βγει όμως από το άπέραντο πάρκο, όταν παρουσιάστηκαν μπροστά τους δύο γοργές καμπούρες. Κάθε μία βατούσε από ένα ραβδάκι.

Η βασίλισσα γιγλώσε στη μία απ' αυτές τη γοργά μάγισσα, που της είχε δώσει το τριαντάφυλλο και πήγε να χυμώσει πάνω της. Μα το πριγκίπας, γιατί οι δύο μαγισσές, όταν τους πλησίασαν, άκουμπησαν τα ραβδιά τους πάνω στα φρυγανιά κεφάλια τους. Κι' άμέσως τότε τα δύο κόκκινα φρούτα κλήσαν μέσα στο πάρκο και στη βουή τους, παρουσιάστηκαν πάλι τα ωραία κεφάλια της βασίλισσας και του πριγκίπα.

— Έτσι φυγάνε τώρα τα μάγια από πάνω μας, ψιθύρισε ο διάδοχος Κεράσις στη βασίλισσα Βύσσινιά. Κι' αν δε δεχόμουν εγώ να πάω, ότι έπαθες εσύ, από μια άλλη μάγισσα, οι δύο μαγισσές δε θα συμφωνούσαν να μας καταδώσουν την ομορφιά του κεφαλιού μας.

Ο γάμος έγινε κι' ο διάδοχος Κεράσις πήγε τη γυναίκα του τη Βύσσινιά κι' ανέβηκαν στο αυτοκρατορικό καράβι, που θα τους πηγαίνε στην Ιαπωνία να γίνει η επίσημη τελετή.

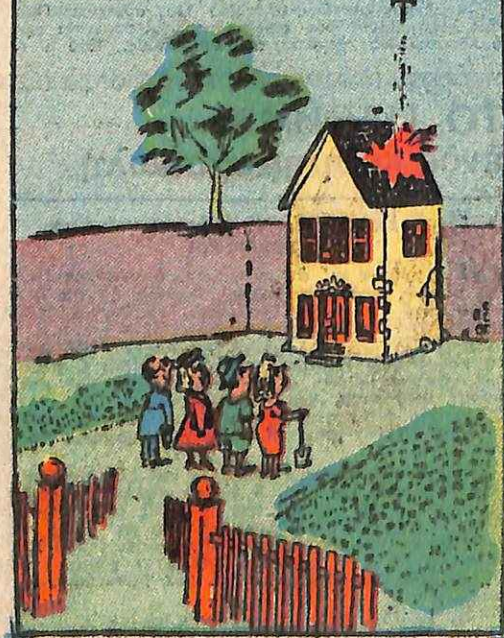
Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε. Ο Κεράσις ήταν τώρα αυτοκράτορας και κατ' επιθυμία της βασίλισσας Βύσσινος γιος του αυτοκράτορα.

Ποιά ήταν η έκπληξή τους, λοιπόν, όταν κάποτε τον περιπάτο τους στο πάρκο, είδαν στο μέρος όπου είχαν πέσει τα φρυγανιά κεφάλια τους δύο δέντρα, το ένα γεμάτο από ωραία φρούτα Βύσσινιά και πορφυρά φρούτα το άλλο.

Ο αυτοκράτορας τότε τα έφίλεσε σφυγώντας για την Ιαπωνία και τα φύτεψε στον κήπο του. Και για ανάμνηση του έπεισθους εκείνου, τα ονόμασε το ένα Βύσσινιά και το άλλο Κεράσι.

Γι' αυτό στην Ιαπωνία υπάρχουν οι πιο πολλές κερασίδες και οι πιο πολλές Βύσσινες του κόσμου.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Πάντα πρώτος στη Φυσική ο Μανώλης σας;

MIKY. MAOYΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ Τ' ΑΣΤΕΡΑ

Το 1936 στο Σάουμποργκ της Τρανσυλβανίας, ένας μαθητής 12 χρόνων, άσος τελειώνει το διάβασμα του μυθιστορηματος του Ιουλίου Βέρν «Από τη Γη στη Σελήνη» πηγαίνει και σκετάται στο παράθυρο και κυττάζοντας το σεννόσι, ψιθυρίζει:

— Θα φτάσουν άραγε ποτέ ως εκεί οι άνθρωποι;

Το παιδί αυτό λέγεται Χέρμαν Ώμπερτ.

Κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο αναλαμβάνει μία μέρα να σταματήσει την προέλαση του εχθρού με μικρούς πυραύλους. Το καταφέρνει, αλλά ένας απ' αυτούς τραυματίζει μερικούς συναδέλφους του κι' έτσι το όπλο του παραμερίζεται ως επικίνδυνο.

Το 1928 ο σκηνοθέτης Φρίτς Λάνγκ προτείνει στον Χέρμαν να γίνει ο τεχνικός του συμβούλους...

Παρά τους καταστροφικούς αυτούς πυραύλους η Γερμανία καταρρέει και ο πόλεμος στην Ευρώπη τελειώνει. Βρίσκου έτσι τον Ώμπερτ σ' ένα στρατοπέδο αιχμαλώτων όπου έχουν συγκεντρωθεί διάφοροι Γερμανοί σοφοί. Οι Αμερικανοί τους λένε μία μέρα πως είναι πλεονόφωτα. Προσέχεται από το μαθητή του Βέρνερ όν Μπέρνερ που τον καλεί επίσημως στην Αμερική.

Ο Ώμπερτ φεύγει μία μέρα για την Ιαπωνία, όπου του αναθέτουν την κατασκευή ενός πυραύλου για την αντιαεροπορική άμυνα. Υστερα από την πρώτη δοκιμή που στέφεται από απόλυτη επιτυχία, ο Ώμπερτ σ' ανεί ένα πλεονόφωτα. Προσέχεται από το μαθητή του Βέρνερ όν Μπέρνερ που τον καλεί επίσημως στην Αμερική.

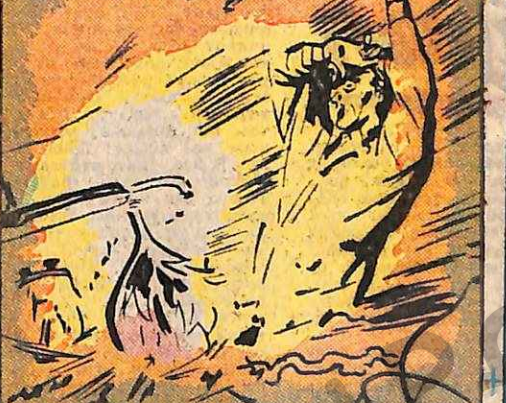

Λίγες μέρες αργότερα ο Χέρμαν δοκιμάζει στα χωράφια ένα μικρό πυραύλο δικής του κατασκευής. Απ' όθλας αν προέκυψει να ξεκινήσει κι' όμως, από την πρώτη στιγμή τ' αποτελέσματα είναι ενθαρρυντικά. Μα και καταστροφικά ανυχρόνως. Ο πυραύλος του Χέρμαν ανεβαίνει πια ψηλά απ' ό τι περίμενε ο κατασκευαστής του, μα, για κακή του τύχη, πέφτει πάνω στις θημύνειες...

Βάζει φωτιά και καταστρέφει όλη την παραγωγή σταριού του χωριού. Ο πατέρας του με κρού Χέρμαν, έξω φρενών, τον ευλοφορτώνει νερά.

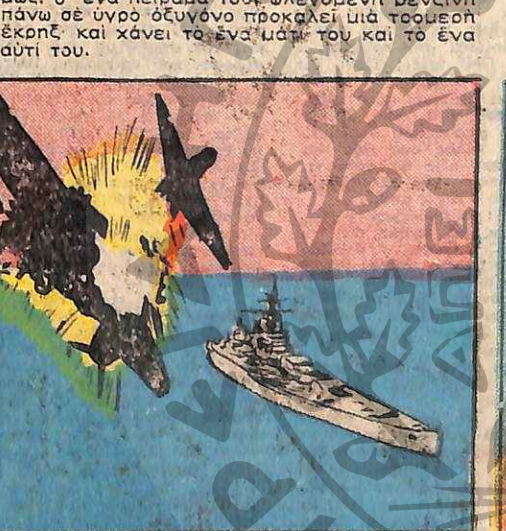
— Νά μάθεις παλινόπαιδο, να παίζεις άλλη σάρα με πυραύλους! Είσαι δώδεκα χρόνων κι' ακόμα δεν έβαλες μυαλό!

Μα οι πυραύλοι δεν παύουν να ενδιαφέρουν τον Χέρμαν.

Μία μέρα έρχεται και τον συναντάει ένας νεαρός θαυμαστής του, που τον λένε Βέρνερ όν Μπέρνερ. Μένει για καιρό κοντά του και παίρνει πολύτιμα μαθήματα απ' αυτόν. Κατά τον πόλεμο οι δύο ανδρες κατασκευάζουν για τη Γερμανία τους θρυλικούς πυραύλους V1 και V2.

— Εγώ, όμως, ήθελα μ' αυτόν ν' ανοίξω το δρόμο για τ' άστερα παρατηρεί ο Ώμπερτ.

Εκεί, με δώδεκα κομμάτια και τεχνικά μέσα οι δύο άντρες κατασκευάζουν τους εκπληκτικούς πυραύλους που ανεβούν στον άνθρωπο το δρόμο για τα άστερα. Ήδη οι πρώτοι τεχνικοί δορυφόροι περιστρέφονται γύρω από τη Γη και ο άνθρωπος κηρύσσεται να βγει από την έλξη του πλανήτη τ' ου. Το ταξίδι στη Σελήνη δεν είναι πια μακριά.

Εκεί, με δώδεκα κομμάτια και τεχνικά μέσα οι δύο άντρες κατασκευάζουν τους εκπληκτικούς πυραύλους που ανεβούν στον άνθρωπο το δρόμο για τα άστερα. Ήδη οι πρώτοι τεχνικοί δορυφόροι περιστρέφονται γύρω από τη Γη και ο άνθρωπος κηρύσσεται να βγει από την έλξη του πλανήτη τ' ου. Το ταξίδι στη Σελήνη δεν είναι πια μακριά.

ΕΠΙΧΡΟΝΙΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ Φόβος έτυχε να βρεθεί ο δακτυλίδας στο γραφείο του αρχιφύλακα της φυλακής. Σκέφτηκε, λοιπόν, να ερωτηρήσει από την ευκαιρία αυτή και κάποιον να έγραφε ένα γράμμα στον παλιό του σύντροφο Μάρκ Χούττινγκσον:

«Μάρκ, διάβασα στην πρώτη εφημερίδα πως δυο πλεονεξιοί Γερμανοί, το αντρόνιο Σουλτς, ξεκίνησαν από την Αλάσκα κι έρχονται στον Άγιο Φραγκίσκο. Εξέσπευσα να σε σκαρώσω το «κόλπο» μας και να τους περιποήσω στο μονοπάτι της Αλεπούς. Αν πετύχετε, θέλω να ένα τράτο, Δικός σου, Φόβος».

Ο Φόβος τοποθέτησε το γράμμα ανάμεσα στ' άλλα, που ήταν έτοιμα για το ταχυδρομείο. «Αν και είχε καταδικαστεί για κλοπή, στη φυλακή είχε δείξει υποδειγματική διαγωγή. Έτσι τράβηξε τη συμπάθεια του αρχιφύλακα, που του ανέθετε διάφορες βοηθητικές υπηρεσίες κι έκευθερος, όπως ήταν μέσα στα τέσσερα τείχη της φυλακής, είχε βρή τρόπο να ειδοποιήσει τον Μάρκ για τον έρχομό των Σουλτς.

Ο Μάρκ Χούττινγκσον διάβασε το γράμμα του Φόβου. Αναγνώρισε πως ήταν λογικό να παρη ο σύντροφός του το ένα τρίτο, μά το εύρισκα πολύ, αφού δε θα λείβαινε μέρος στη ληστεία και δε θα κινδύνευε να συλληφθεί. «Ένα χτύπημα στην πόρτα ειδοποίησε τον Μάρκ, πως είχε φτάσει η στιγμή να ενεργήσει.

Τό μονοπάτι της αλεπούς

Αναστάτωση γρήγορα τα μαλλιά του, πήρε ύψος απειλημένο και είπε:

—Εμπρός!... Έσύ είσαι ο Μάρκ Χούττινγκσον; ρώτησε ένας ροδωκόκκινος ευρωστός άνθρωπος με γελαστή φυσιογνωμία.

—Αλλά τι μου, ναί!... στέναξε ο Μάρκ. Είμαι καταγεγραμμένος!...

—Μήπως έχασες τίποτα; ρώτησε ο Γερμανός.

—Ρωτάτε αν έχασα τίποτα!... Έχασα το πάλι!... Μά μήπως θρήνηκα έσείς τίποτα!... «Αν γινόταν τέτοιο θαύμα!...

—Γοναίκα, έλα μέσα! φώναξε ο επισκέπτης. Αυτός είναι!...

—Αμέσως μία μεσόκοπη ψηλή κι ευρωστή γυναίκα μπήκε στην κλινική. Είχε κρεμασμένο απ' τον ώμο της ένα ταξιδιωτικό σακί, που φαινόταν να τον προσέχει πολύ.

—Είμαι ο Χάνς Σουλτς κι' απ' εδώ η γυναίκα μου! είπε ο Γερμανός. Φτάσαμε σήμερα απ' την Αλάσκα στον Άγιο Φραγκίσκο, και στο σταθμό που αποβιβαστήκαμε, η γυναίκα μου βρήκε αυτό το φακέλλο. Τον άνοιξα κι είδα πως είχε μέσα ομολογίες. Εύτυχώς που ο φακέλλος είχε τη διεύθυνσή σου. Έτσι ήρθαμε οι δύο να σε τον φέρουμε.

Ο Μάρκ άρπαξε το φακέλλο. Και κλαίγοντας και γελώντας τους είπε:

—Φίλοι μου, με σώσατε! Είχα βάλει τα χρήματά μου σε μία επιχείρηση και μου είχαν βάλει αυτές τις ομολογίες για ασφάλεια. Τις έχασα!... «Μου να μένεις!... Έσείς με σώσατε! Πώς να σας ευχαριστήσω; Πάστε μου, τι θέλετε για αμοιβή!...

—Τίποτα, φίλε μου, είπε ο Σουλτς. Δεν είμαστε άνθρωποι της αλάνης. Έχουμε μαζί μας για το ταξίδι αυτό, τριακόσιες χιλιάδες δολάρια!...

—Τότε, επιτρέψτε μου να γίνω ο εναγόμενος σας σ' αυτή την πόλη. Θα σας δείξω τ' αξιοθέατα του Αγίου Φραγκίσκου. Έγώ μάλιστα εκεί πάνω στο βουνό, μία βιλλίτσα... Μπορώ να σας φιλοξενήσω. Αν σας ζήσει, θα βρω μέλημά μου και κληνιά, και όλα τα Γερμανικά αντικείμενα, θα θυσιασμένοι και δέχτηκαν. Έτσι ο νέος πώς πήγε σ' ένα εστιατόριο, όπου γευμάτισαν κι οι

τρεις. Από εκεί τράβηξαν για την εξοχική βιλλίτσα.

Το σπίτι βρισκόταν σ' ένα άγριο έρημο μέρος, πάνω σε ύψωμα, και κοντά σ' ένα γκρεμό. Οι Σουλτς ξετρελάθηκαν.

Στη βιλλίτσα τους περίμενε ένα θαυμάσιο γεύμα. Το είχε έ-

ου. Μά οι δυο φίλοι δεν άνησούσαν. «Ήσαν πως ήταν ο άερας που σφύριζε έτσι ανάμεσα στα άνοιγματα των θράνων.

—Φέρε τις δίδες κι' αναφέρες! φώναξε ο Μάρκ στο σύντροφό του.

Ο Πέρου πήρε απ' το βαθού-

Είδα το Γερμανό που στεκόταν και τον σπιδάμε με το περίστροφο...

λωμα ενός βράχου τις δίδες, που είχαν κρυφεί στην είσοδο της σπηλιάς και τις άναψε. Κατόπιν μπήκαν μέσα. Τα φώτα έβρισκαν παρόμοιες σκιάς, πάνω στους βράχους, όπου χοντροί σταλακτίτες χαμολοκούσαν. Όσο όμως προχωρούσαν, τόσο το έδαφος γινόταν πιο ανάμυλο, γεμάτο λάκκους και πέτρες. Τέλος έφτασαν στο βάθος. Έκει στάθηκαν μπροστά σ' ένα πολύ βαθύ λάκκο. Τιποτα δεν ακουγόταν. Μονάχα πελώριες νυχτερίδες πετούσαν πάνω απ' τα κεφάλια τους.

—Ήρθε κι' έφυγε!... είπε με λύσσα ο Μάρκ. Άρα το παιχνίδι μας έπαιξε!... Ωστόσο ως βεβαιώσουμε!

Κι' ο Μάρκ πήρε από την τσέπη του ένα κουδούρι σπάρτη, και τον έβρεσε στη δάδα του. Κατόπιν γονάτισε στο χέλιος του λάκκου και κατέβασε το φως.

Στο βαθύ φάνηκαν τότε περίεργα πρόγματα: «Ανθρώπινα κρανία, σωροί από κόκκαλα και σπασμένα κουρέλια.

—Ο Γερμανός δεν είναι δολις! φώναξε ο Μάρκ.

Αλλά την ίδια στιγμή, ο Πέρου άμπηε μια φωνή. Ο Μάρκ γύρισε και κτύπησε πίσω του. Είπε τότε το Γερμανό που στεκόταν και τον σπιδάμε με το περίστροφο, που κρατούσε. Πλάι μου, η Σουλτς στεκόταν σ' αυτή μ' ένα περίστροφο τον Πέρου...

—Μπαρέτε να ρίξετε τα ντουφέκια σας πάνω στο σωρό των θυμάτων σας! πρόσταξε ο Σουλτς, χωρίς το ελάχιστο τάρτα ήχου γεφυρωτικής προφοράς στην ομιλία του. Είναι περιττό να σας ρωτήσω σε ποιους αφήκουν τ' απομεινάρια αυτά! Η ανεξίτηλη ως τώρα εξαφάνιση μερικών περιηγητών, εξηγείται θαυμάσια!

—Κι' εγώ, πο... νόμιξα... πως ο Φόβος... τράβηξε ο Μάρκ.

—Ο Φόβος είναι στη φυλακή, όπου θα πάτε να τον συντροφέψετε. Το γραμματάκι, που το δώσαμε την ευκαιρία να σας γράψετε, μας δίδησε ως εδώ! Η μισή του γουβέρνα, από άνηκε, όπως κι' εγώ, στο αστυνομικό σώμα του Αγίου Φραγκίσκου. Έτσι, παύει θαυμάσιο το ρόλο της κ. Σουλτς. Είμαστε ευτυχώς, γιατί σ' εμάς έτυχε ο κληρος γ' απολαύουμε την κοινωνία από τα τοιαύτα τέρατα, σαν κι' εσάς...

—Ωστε, νομίζετε ότι δε θ' ανακαλύπτατε τη βιλλίτσα σας και τα άπαιστα έγκλημάτα σας; Έμπρός, τώρα! Κάθε αντίστος εί να περική!...

Εξουχισμένοι οι δυο δολοφόροι έβρισαν τους αστυνομικούς να τους παύσαν. Τη χειροπέδα...

ΤΩΝ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η κρυμμένη παροιμία:

- Στήλη α' 1) ΤΑΓΑΡΙ. 2) ΜΕΛΗΜΑ. 3) ΤΑΜΙΑΣ. 4) ΣΩΤΙΚΑ. 5) ΤΑΙΝΙΑ. 6) ΒΡΟΧΟΣ. 7) ΑΚΡΙΤΑ. 8) ΙΑΧΝΑ. 9) ΘΕΑΤΡΑ. 10) ΛΟΥΚΑΣ. 11) ΟΥΝΟΝΙ. 12) ΚΙΝΗ. 13) ΕΠΑΙΝΩ. 14) ΙΔΡΥΜΑ. 15) ΕΞΟΔΟΣ. 16) ΙΑΤΡΟΣ. 17) ΣΚΕΛΟΣ. 18) ΕΛΑΣΜΑ. 19) ΙΑΣΙΜΑ.

- Στήλη β' 1) ΡΙΓΑ. 2) ΜΗΛΑ. 3) ΣΙΑΜ. 4) ΚΑΤΙ. 5) ΑΝΙΑ. 6) ΟΧΟΣ. 7) ΡΙΤΑ. 8) ΜΑΧΗ. 9) ΑΡΤΑ. 10) ΣΥΚΑ. 11) ΟΝΟΙ. 12) ΝΗΜΑ. 13) ΑΙΩΝ. 14) ΜΥΡΑ. 15) ΟΔΟΣ. 16) ΣΤΟΡ. 17) ΕΛΟΣ. 18) ΑΣΜΑ. 19) ΣΙΑΜΑ.

Η παροιμία που σχηματίζεται στη στήλη β' είναι: «Τα μεταξωτά θρακιά θέλουν κι' επιβεία σκέλια».

Ποιά από τις τρεις:

- 1) 30 σαλιγκάρια (θεωρητικά φυσικά). 2) Τα νούφαρα (τά άνθη τους άνοιγουν κάθε πρωί στις 7 ακριβώς). 3) Από 16ης μέχρι 30ης Ιουνίου. 4) Πέντε (Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία, Ρωσία και Ιταλία). 5) 13½. 6) Ο Μύτικας (2918 μ.). 7) Τόν Έ. κατομαδιάν, που αντίστοιχούσε με το σημερινό Ιούλιο. 8) Ένα πουλί, πιο γνωστό ως σουσουράδα. 9) Τα πλοία που πηγαίνουν από την Πειραιά στα Χανιά. 10) Το 1831.

Σδύστε τις περιττές γραμμές

Αυτό είναι το σχέδιο που πρέπει να μελετήσετε από το σήσιμο των περιττών γραμμών.

Η λύσις του υπ' αριθ. 851 σταυρολέξου

- Ορίζοντες: 1) ΔΗΜΟΤΙΚΗ - ΟΡΥΜΑΤΑ. 2) Α. ΠΟΡΙΑ - ΡΟΛΟΣ - ΑΠΟΝ. 3) ΜΕΛΑΣ - ΓΑΜΟΣ - ΚΡΙΝΑ. 4) ΙΡΙΣ - ΛΕΙΛΑΙ - ΚΑΖΟΝΙ. 5) ΣΚΙΝΟΣ - ΣΕΛΑ - ΝΟΙ. 6) ΝΝ - ΣΟΠΗ - ΓΕΡΑΣ - ΣΙ. 7) ΟΤΕ - ΣΟΣ - ΠΟΤΑΜΙΑ. 8) ΣΑΛΑ - ΣΙΔΩΝ - ΙΟΝΙΟΙ. 9) ΛΕΝΑ - ΣΑΛΟΣ - ΣΑΡΑ. 10) ΚΙ. ΝΙΝΟ - ΝΟΣΟΙ - ΣΩΜΑ. 11) ΧΥ. ΧΙΟΣ - ΒΑΝ - ΝΟΚ. 12) ΑΝ. Α. ΔΡΟΣ - ΚΑΣΟΣ - ΙΕ. 13) ΤΙΚ. ΡΙΣ - ΚΕΡΙΝΟΣ. 14) ΙΚΑΡΟΣ - ΛΑΡΟΣ - ΔΙΧΑ. 15) ΚΑΡΙΣ - ΛΑΜΑΣ - ΠΟΤΑΙ. 16) ΟΙΟΝ - ΜΟΝΑΙ - ΚΙ. ΜΟΝΟ. 17) ΣΑΛΑΤΙΚΑ - ΑΝΑΤΑΣΙΣ.

- Καθ' ύψος: 1) ΔΑΜΙΑΝΟΣ - ΚΡΑΤΙΚΟΣ. 2) Η. ΠΕΡ - ΝΤΑΙ - ΝΙΚΑΙΑ. 3) ΜΟΛΙΣ - ΕΛΕΝΗ - ΚΑΡΟΛ. 4) ΟΡΑΣΙΣ - Α. ΝΙΣΑ - ΡΙΝΑ. 5) ΤΙΣ - ΚΟΣ - Α. ΝΥΔΡΟΣ. 6) ΙΑ - ΛΙΠΟΣ - ΟΧΡΙΣ - ΜΙ. 7) ΓΕΝΕΣΙΣ - ΙΟΣ - ΛΟΚ. 8) ΝΟΑΙΟΝ - ΔΑΝΟΣ - ΛΑΝΑ. 9) ΟΜΑΣ - ΠΑΛΟΣ - ΚΑΜΑ. 10) ΟΛΟΙ - ΓΟ. ΝΟΣ - ΚΕΡΑΙΑ. 11) ΡΟΣ - ΣΕΤ - ΣΟΒΑΡΟΣ. 12) ΡΟΣ - ΚΟΡΑΙ - ΙΑ. ΣΙΣ - ΚΑ. 13) ΚΑΛΑΜΟΣ - ΝΟΝ - 15) ΑΠΙΟΝ - ΑΙΡΩΝ. ΣΙΤΟΣ 16) ΠΙΤ. 14) ΜΑΡΣ - ΣΙΝΑΣ - ΣΙΔΟΜΑ. ΤΟΝΝΟΣ - ΟΛΜΟΙ - ΧΑΝΙ. 17) ΑΝΑΙ. ΤΙΩ - ΑΚΕΡΑΙΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσιο	Δρχ. 240
Εξαμηνιαίο	120
Τριμηνιαίο	60
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσιο	Δρχ. 6
Εξαμηνιαίο	3
Τριμηνιαίο	1
Ετήσιο	Δρχ. 6
Εξαμηνιαίο	3
Τριμηνιαίο	1
Ετήσιο	Δρχ. 6
Εξαμηνιαίο	3
Τριμηνιαίο	1
Ετήσιο	Δρχ. 6
Εξαμηνιαίο	3
Τριμηνιαίο	1

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στην: Μ. Καίτη, Ιππία. Η Σόνια Καράση, Ηράκλειον και η Μαρία Γ. Γ. Χανιά να στείλουν τις διευδυνσεις τους.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Κουτσάκου Μιχαήλ, Θεοδωρόπουλον Παναγιώτην, Γεωργίου Ιωάννην και Σαϊνίδου Ειρήνην. Ο Γιάννης Ε. Α. παρακαλείται να στείλη τη διεύθυνσή του.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Στάλα Νικολαΐδου, Σουνίου Νο 1, Καϊμακί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με φοιτήτριες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ιωάννης Γερολατσίτης, Αρραναγίου 12, Καϊμακί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Θεοδόσης Μυλωνά, Κ. Παπαρηγόπουλου Νο 3, Άγιος Νικόλαος, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γεώργιος Χριστόφης, (20 χρόνων), Φανερωμένης Νο 60, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρας Γεωργίου, Λεωφόρος Αγίου Ομολογητών Νο 93, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ιωαννίδης και ο Γ. Κωνσταντίνος, Αριστέιδου Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μαθήτες και μαθήτριες απ' όλη την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων επί διαφόρων θεμάτων.

Ο Άνδρας Γεωργίου, Λεωφόρος Αγίου Ομολογητών Νο 93, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Νικόλαος, 11 Στρατηγού Τσαγκαρίδου, Άγιον Ομολογητών, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ραγιάς, Τρεμετασιά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φρίξος Κυριακού, Στάς Φυλακτού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ραγιάς, Τρεμετασιά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φρίξος Κυριακού, Στάς Φυλακτού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ραγιάς, Τρεμετασιά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φρίξος Κυριακού, Στάς Φυλακτού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ραγιάς, Τρεμετασιά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φρίξος Κυριακού, Στάς Φυλακτού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Ραγιάς, Τρεμετασιά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φρίξος Κυριακού, Στάς Φυλακτού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Μιχαήλ, (22 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ντίνος Ιωαννίδης και ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ντίνος Ιωαννίδης και ο Άλκης Λέβας, (17 χρόνων), Θεμιστοκλέους 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλ

με νέες, κατά προτίμηση ξανθές, από τη Θεσσαλονίκη. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ, W. THOMER ALTES TRASS No 39, FRECHEN K'OLN, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από τον Καναδά και την Αγγλία, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΑΡΙΟ ΠΡΙΣΙΛΑΝΤΙΣ, PISO BOLLAN STRADA NUOVA 106 A, PAVIA, ITALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 17-24 χρόνων.

Ο Μ. ΕΛΕΦΤΕΡΙΟΥ, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17-24 χρόνων.

Ο ΝΙΚ Κ'ΑΖΙΣ, 3701 HOTEL DE VILLE, MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κατά προτίμηση κομμώτριες, ηλικίας 26 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Σ. ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ, 38 POWELL ST., VARRAVILLE, VIC MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες υπαρουσίσσες και ηλικίας ηλικίας από 18 χρόνων. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΤΑΣΟΣ ΒΟΤΣΙΣ, (20 χρόνων), και ο ΜΑΓΙΣ ΠΑΠΑΣ (25), P.O. BOX 48, CORNER BEKERY, BROOKHURSTPRUIT, T. L., S. AFRICA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό να τις ηθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΝ, C. P. CAMP WOSS P. O. BOX 75, BEAVER COVE B. C. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο Γ. ΜΕΡΙΚΑΚΗΣ, 385 DONLANDS AVE. TORONTO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΛΟΟΥΙΣ ΚΑΝΤΙΝΙ, D.E.S. LANDBERGER ST. 415, MÜNCHEN PASING GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΝ, C. P. CAMP WOSS P. O. BOX 75, BEAVER COVE B. C. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό να τις ηθελε επικοινωνήσει. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΜΕΤΕΤΕΚΤΕΚΙ, (38 χρόνων), BEVOGLU HACIAHMET SOK No 1, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική και τουρκική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο ΑΣΙΜ ΤΑΛΕΣ, (22 χρόνων), UNIVERSITY STUDENT CO SH. BOHD AMIN RIAZ AHMED RAJA VIR LANE NEW NAHAM ROAD KARACHI, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΑΣΕΕΜ ΑΧΜΕΝ, (22 χρόνων), RIAZ AND BROTHERS NIAZI MANZIL MURAD KHAN ROAD KARACHI, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΕΡΕΟ ΑΛΑΣΒΟΥ, SANTAVORENTIS A 14, P-HAAGA, HELSINKI, FINLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων, στην αγγλική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΙΚΗΣ ΚΑΤΣΟΣ, (26 χρόνων), 1317 WASHINGTON ST. HOBOKEN, NEW JERSEY, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-24 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, τον Καναδά και την Αμερική.

Ο ΣΤΕΒΕ ΒΙΛΛΟΣ, 3327 DUNLAS ST. W. TORONDO ONT. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΒΙΡΟΝ ΑΡΟΔΙΑΚΟΣ, M DAN EL CORBA, HELIOPOLIS CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα μορφωμένη και ευπαιστωμένη.

Ο ΚΑΡΛΟΣ ΚΑΡΛΙΔΗΣ, (26 χρόνων), και ο ΡΑΦΑΕΛ ΦΙΛΙΠΟΥ, (32), PEDRERA A. GORDA No 27, CARACAS, VENEZUELA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής γειωμίας και το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Αντικα

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσο παραλείπει το άθλητικό ρεπορτάζ των εφημερίδων

ΤΟ πρωτάθλημα τελειώνει. Ουσιαστικά, τουλάχιστον. Γιατί τυπικά συνεχίζεται ακόμα και θα συνεχίζεται, πράγμα πρωτόγνωρο στο και για τις εθνικές ακόμα ευρωπαϊκές χώρες, μέχρι τον Ιούνιο και θα έλεγε...

— Τη λήξη αυτή την κήρυξε ο εκλεκτώρ της Έθνικης μας κ. Εύτ. Γκούμας, έντελως ιδιωματικά, έννοια, προχθές, στο καμπαρίνι του Μανώλη Χιώτη σε γνωστό κοσμικό κέντρο, στις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

— Είχε βάλει, λέει, απ' την αρχή της περιόδου στοίχημα με τον δημοφιλή λαϊκό συνθέτη, για το ποιος θα βγή πρώταλητής. Ο κ. Γκούμας, σύμβουλος του «Όλυμπιακού», πόνησε φρεσκά υπέρ των έρυθρολευκών. Κι ο Χιώτης, «Πράσινο» μέχρι το κόκκαλο, υπέρ των «Παναθηναϊκών».

— Και ο κ. Γκούμας... πλήρωσε τα «σπασμένα», πριν ακόμα σπάσουν.

— Ο Παπαμανώλης, ο κανονίτης του ΠΑΟ, έχει μεγάλες έγνοιες τον τελευταίο καιρό.

— Όπως λένε οι φίλοι του, τ'χει ρίξει στις αιματηρές οικονομίες, επιδιώκοντας να κάνει κομπόδεμα.

— Το όποιο όμως δεν προορίζεται για τα... γηραιά του, αλλά για τον φίλο και συμπαίκτη του Μίμη Μπενάρδο.

— Πρόκειται να τον κάνει σύνομα γαμπρό, βλέπετε, μία και ο Μίμης είναι λογοδοσμένος με τη διδα Πίτσα Παπαεμμανουήλ.

— Και ο Ανδρέας θεωρεί υποχρέωσή του να δώσει στο φίλο του ένα σπιτάκι, ως προίκα.

— Λέγεται μάλιστα ότι ύστερα από κάθε γκολ, που επιτυγχάνει ο τρομερός κανονίτης στους αγώνες της ομάδας του, τρέχει στον Μπενάρδο κι ενώ εκείνος τον άγκαλιάζει και τον φιλάει, ο Ανδρέας κλείνει πονηρά το μάτι και υποτονθόρχει το σκοπό του παλιού λαϊκού τραγουδιστή:

«Θα σου χτίσω ένα σπίτι γύρω με σκαλοπάτια...»

— Κι ο Μπενάρδος τότε διπλοσιάζει τα χείλη.

— Από τα περίεργα της ζωής και του ποδοσφαίρου.

— Είναι γνωστό πως κάθε ποδοσφαιριστής που παίζει υπέρ το δέον δυναμικά και σκληρά, αποκαλείται από τους φιλάθλους... «χασάπης».

— Και είναι πάλι γνωστό πως ο αριθμός των «χασάπης» είναι μέγας στις τάξεις των Έλλήνων μπαλαδόρων.

Ο Τσανούλας της Α.Ε.Κ.

Ο Μίμης Μπενάρδος

— Μεταξύ εκείνων που... δεν είναι «χασάπης», ξεχωριστή θέση κατέχει ο ξανθός κυνηγός της ΑΕΚ Τσανούλας.

— Και... ξέρετε, τι επαγγέλλεται στον ιδιωτικό του βίο, ο Τσανούλας;

— Είναι... χασάπης.

— Η περιλάλητη «επιστροφή των 40» του «Απόλλωνος» διαλύθηκε στα ξηρά συνετέθη.

— Ήσαν οι τελευταίοι των Μοικανών, οι 40 αυτοί φιλάθλοι της «Εκπαίδευσης», δηλαδή οι μόνοι που διατηρούσαν την ελπίδα πως το συμβαθές σωματείο θα «δημοκρατικοποιηθεί».

— Και είχαν σπεύσει να βοηθήσουν.

— Όμως ήλθαν, είδον και άφηλθον απογοητευμένοι.

— Κατά τα άλλα... η Ελλάδα είναι δημοκρατική, όπως διατείνεται δεκαπέντε χρόνια τώρα πρωινή εφημερίς στην προμετωπίδα της.

— Και φυσικά και ο αθλητισμός της.

— Τα χελιδόνια ξαναγυρίζουν. Έννοια τους Έλληνες ποδοσφαιριστές, που είχαν μετάναστσει τους τελευταίους μήνες στην Αυστρία.

— Πρώτος απ' όλους ο Γιάκου. μάκης του «Εθνικού».

— Ο οποίος άρχισε μάλιστα τακτικές προπονήσεις, εν όψει του νέου πρωταθλήματος του... Σεπτέμβριου.

— Οι φιλάθλοι όμως διερωτώνται: Σε κέφτηκε άραγε ο Γιάκουμακης «εθνικός» ή... «Εθνικός», για να ξαναγυρίσει στην πατρίδα;

— Και αν συμβαίνει το πρώτο, γιατί δεν τον μίμησαν και τ' άλλα «εξεντιμένα» παιδιά μας;

— Γνωρίζετε ότι οι πρώτοι ποδοσφαιριστές του κόσμου διεξάγονται στο γραφικό νησί των Σπετσών;

— Όπου οι αντίπαλες ομάδες αποτελούνται από παλαιμάχους ποδοσφαιριστές ή φιλάθλους, όπως οι αδελφοί Νίκος και Ευστάθιος Γκούμας, ποδοσφαιριστές της ΑΕΚ ο πρώτος και σύμβουλος του «Όλυμπιακού» ο δεύτερος.

— Γνωρίζετε ότι οι αγώνες αυτοί αποτελούνται από ημίχρονα διάρκειας 10 λεπτών και διαλείμματα μισής ώρας;

— Ότι στη διάρκεια των διαλείμμάτων αυτών οι γηραιοί παίκτες δεν κατευθύνονται στα... απόδυτήρια, αλλά σε παρασκευασμένη γαστρική ταβερνούλα, όπου το «τσούζο» κενονικά ώσπου να ξαναφωτοριζή ο διαιτητής;

καλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο ΑΚΙΣ ΤΗΟΧΑΡΙΔΗΣ, MENEDER HAF MENEND RHID GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΡΓΙΡΙΣ ΛΑΖΟΡΟΥΛΟΣ, και ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 22a DINSLAKEN ST. 13, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 24-28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Ο ΣΠΙΡΟΣ ΔΙΜΟΡΟΥΛΟΣ, KARL KUBLER GÖPPINGEN STRASSE 61, FAURTAU GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό να τις ηθελε επικοινωνήσει.

Ο ΣΤΙΛΙΑΝΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΟΤΙΣ, 5990 PARK AVE MONTREAL CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων.

Ο ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, POST LAGERND MÜNCHEN No 32, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο ηλικίας 16-23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΒΑΣΙΛΙΟΣ ΠΑΡΑΔΑΚΙΣ, DU-BURG BECK HOFESCHKE ST. 220, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΝ, C. P. CAMP WOSS P. O. BOX 75, BEAVER COVE B. C. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματος και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΝ, C. P. CAMP WOSS P. O. BOX 75, BEAVER COVE B. C. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γράμματος και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΤΣΑΚΛΙΔΟΥ, (16 χρόνων), Αγίου Παύλου Γ 133, Θεσσαλονίκη, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα.

Η ΛΙΛΗ ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΥ, (18 χρόνων), Σωκράτους 48, Ομόνοια, Αθήνα, εργατική και ευπαιστωμένη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Η ΒΟΛΑ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, (18 χρόνων), Δραγατσανίου 4, (Περιοδική «Θησαυρός»), Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από όλη την Αυστραλία ή τον Καναδά, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΛΕΥΚΗ ΛΑΜΠΡΙΝΟΥ, Βασιλίας Κωνσταντίνου 34, Πειραιεύς, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, ηλικίας 40-45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η ΛΕΥΚΗ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, Δραγατσανίου No 4, (Περιοδική «Θησαυρός»), Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, ηλικίας 40-45 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΥΛΛΗΣ, Πάρος, Αγίου Κωνσταντίνου No 2, Άργος, Πελοπόννησος, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αγγλία, στην ελληνική, γερμανική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό να τις ηθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας μέχρι 26 χρόνων.

Ο ΠΟΡΤΕ ΡΕΣΤΑΝΤΕ, Κεντρικών, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Κύπρο και την Τουρκία.

Ο ΝΑΚΗΣ ΜΕΥΡΙΔΗΣ, (21 χρόνων), Σκουφά 47, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό και το εξωτερικό.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΑΝΗΣ, Έλλησπόντου 109, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΔΑΡΗΣ, (20 χρόνων), Λακωνίας 101, Πειραιεύς, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΚΟΣ, Αγίου Γεωργίου 4, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ, Αγγελοπούλου No 4, Δάφνη, Αθήνα, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας 23-28 χρόνων, Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, Λυγαριό, Ναυπλία, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Κ. ΤΣΙΛΙΚΗΣ, Ιάσους 4, Αλμυρός, Μαγνησία, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από το εξωτερικό και το εξωτερικό. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Θ. ΜΑΝΟΣ, (20 χρόνων), Αγίας Λούρας 98, Πετρούπολη, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΥΡΗΣ, Σταυροδρόμου 37, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 24-30 χρόνων.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΜΑΪΣ, Φαρρών 43α, Αθήνα, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΝΤΖΗΣ, Π. Κ. Νικόλαος, Λιμνών, Ανδρού, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΤΑΡΗΣ, Ρήγα Φεραίου 10, Προφήτης Ηλίας, Πειραιεύς, GREECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΤΑΠΙΑΣ, (22 χρόνων), Καβάλας No 35, Λόφος Αξιώματων, Περιστέρι, Αθήνα, και ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ, (23 χρόνων), επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 17-22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΖΑΠΑΝΤΙΩΤΗΣ, «Αγίος Γεώργιος, Καρπενήσιον, Εύβοια», GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα, Ιταλία και Αίγυπτο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. ΚΑΡΑΤΣΙΩΛΗΣ, Π. Γάτσου 32, Νάουσα, GREECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με σοδαρούς φιλοτελιστές, από το εξωτερικό και το εξωτερικό, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την αγορά και την πώληση γραμματοσήμων.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΤΙΤΑΚΗΣ, POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ, Γεωργίου Ρούφου No 38, Λάτρη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ, (21 χρόνων), Κυδωνίαι, Χαλκίδα, Κρήτη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16-22 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γ. ΠΟΛΥΖΟΣ, Ιωάννου Τσιριμάνου 33, Λαμία, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο ζητεί και ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΡΤΑΡΙΔΗΣ, Ρήγα Φεραίου No 3, Λαμία, GREECE.

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Χ. ΚΑΡΑΥΩΤΑΚΗΣ, (22 χρόνων), Σπίνας, Σελίνου, Χανιά, Κρήτη, GREECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλη την Ελλάδα, Αυστραλία και Γερμανία, με σκοπό τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΚΟΣ, Αγίου Γεωργίου 4, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΑΝΗΣ, Έλλησπόντου 109, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάντησή τους και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΔΑΡΗΣ, (20 χρόνων), Λακωνίας 101, Πειραιεύς, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΚΟΣ, Αγίου Γεωργίου 4, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΚΟΣ, Αγίου Γεωργίου 4, Αιγάλεω, Αθήνα, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

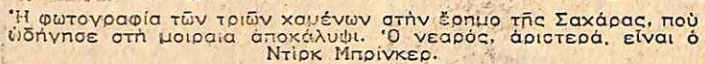
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Όνειρα γλυκά

Από την τρυφερή
άγκαλιά της μανούλας
στά μοσχοπλυμένα
χιονάτα σεντονάκια του...

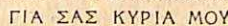
ROL μέ 07

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

Ἐνα μυστηριῶδες ἔγκλημα, πὺλ διαφωτίζεται
τυχαῖα ἀπὸ μιᾶ φωτογραφία

Τὴν προσπάθειά γιὰ τὴν ἀνα-
κάλυψι καὶ τὴν ἐκδοσί τοῦ να-
ροῦ ἐγκληματίου τὴν ἔχει ἀναλά-
βει τώρα τὸ Ἰντερπόλ. Καὶ οἱ
γονεῖς τοῦ Ντίκο, ποὺ ἡ στυ-
μια χαρὰ ποὺ δοκίμασαν ἔβα-
σε τὴ θέσι της στὴ ντροπὴ κα-
στὴ φοικίη, περιμένουν τὴν ἡμέρη
ποὺ θὰ δοῦν τὸ γιοῦ τους ν-
γυρίζῃ γιὰ νὰ δικασθῇ σὰ δολο-
φόνος.

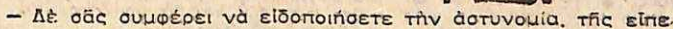

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΔΙΩΤΕΣ

[illegible]

— Ἐπαθε τίποτα ὁ ἄντρας μου;
ρώτησε ἡ Λοῦσι, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε.

Ὁ ἦχος τοῦ κουδουνιοῦ τῆς πόρ-
τας τὴν ἔκαμε, ξαφνικά, νὰ συνέλθῃ
ἀπὸ τὴ θλιθερὴ δνειροπόλῃσί της. Θά
ἦταν, σίγουρα κάποιος ἀργοπορημένος
ἐπισκέπτης, ποὺ ἐρχόταν γιὰ νὰ τὴ
συλλυπηθῇ.

— Ἀφῆστε τίς βαρειὰς λέξεις. Εἰ-
μαι ἀπλούστατα ἓνας ἄνθρωπος, ποῦ
ὑπερασπίζεται τὸ τομάρι του... Μοῦ

Φυσικά, ανάλογα ρυθμισμένο ήταν και το πρόγραμμα της ημέρας. Καμιά εργασία δεν άρχιζε πριν από τις 9 το πρωί και σε πολλές ιδιωτικές επιχειρήσεις οι υπάλληλοι πήγαιναν στις

Παρ' όλα αυτά, τὸ διάταγμα, διὰν δημοσιεῖσθῃ, προσέβηκε τὴν ἐντύπωσιν οὕτως. Γιατί ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ὁδοῦσε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ, ποὺ ἡ ἐξαγωγή τοῦ ὁ ἀπὸ τὴν ἰν' ἰουλίῳ, καταργεῖται ἡ ἐξαγωγή παρὰ τῶν ἄλλων καὶ

ἡ ἀντιπαράθεσις τοῦ καὶ ἡμῶν τρέλλι.
 Ἄλλα κανεῖς δὲ μπόρρεσε να μαντιέη.
 πῶς ἡ αἰτία, ποὺ τὴν δόνησεν στὴ
 τρέλλα ἦταν τὸ ὅτι ἔζησε τρεῖς ὁλό-
 κληρες ἡμέρες πλάι στὸ θάλοφονο τοῦ
 συζύγου της, χωρὶς νὰ μωρή νὰ κά-
 νει τίποτα γιὰ νὰ τὸν παραδώσῃ στὴ
 δικαιοσύνη. *Εἶσι, πίστεψε πῶς ἦταν
 συνένοχοις καὶ οἱ ἄλλοι, αὐτὴ εἶχε δὲ
 πλάι τὸ χέρι του, γιὰ νὰ σκοτώσῃ
 τὸν Βασίλ.

— Μ' άλλα λόγια, σχολιάζουν με
συχολικά οι απογοητευμένοι ξενόγλω
σσες. Η Ισπανία θα πωλήσει τα ελαιώ
ματα.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 1-7 Ιουνίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα πάρετε κατά τις ημέρες αυτές σοβαρές αποφάσεις. Φροντίστε όμως να ακούσετε τις συμβουλές, που σας δίνουν πρόσωπα ηλικιωμένα και με πείρα. ★ Πιθανότερο να παρουσιαστούν άνωμαλίες στον οικονομικό τομέα.	★ Τα άστρα δημιουργούν μία κάπως παράξενη κατάσταση. Επιδιώκετε να συναντήσετε ετερόφυλο πρόσωπο κι όμως δε σας ενθουσιάζει η συντροφιά του. ★ Ίσως παρσα-ρβήτε σε περιπέτεια, που θα σας κάνει να υποφέρετε.	★ Μεγάλη ζωτικότητα και αντίδραση του οργανισμού σε κάθε κίνδυνο. ★ Έχετε όμως ανάγκη από καθαρών άτρα υγεία, στην ομορφιά, στη διατήρηση της νεότητας, στην ψυχιατρική και ήθικη ισορροπία. ★ Η διατροφή, λοιπόν, πρέπει να προσαρμοστεί στον ιδιαιτέρως τύπο του δεικνύοντος της κάθε γυναίκας.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Δεν πρέπει να παραμελήσετε, για κανένα λόγο τις υποχρεώσεις, που έχετε αναλάβει. Θα χάσετε τότε την υποστήριξη προσώπων με κύρος, που θα μπορούσαν σε μία κρίσιμη στιγμή να σας προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια.	★ Κρατήστε μυστικές τις αισθηματικές σας σχέσεις και ιδιαίτερα τις νέες σας κατακτήσεις. Οι φιλικές θα καταστρέψουν την ευτυχία σας. Τα άστρα αυξάνουν το ρομαντισμό μά και τη γοητεία σας. ★ Νέοι πειρασμοί.	★ Ο εύαισθητος λαϊκός απαιτεί να αποφεύγετε τα παγωμένα νερά και ποτά, ιδίως όταν είστε ιδρωμένος. ★ Προτιμάτε τα ελαφρά φαγητά και αποφεύγετε τα μπαχαρικά. ★ Μη μειώσετε διόλου τις ώρες ύπνου. ★ Τυχερό το 5.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Περίοδος κατά την οποία θα δοκιμάσετε πολλές χαρές και ικανοποιήσεις. Μη ελαστίστε όμως πολύ στις υποσχέσεις, που σας δίνουν, γιατί δε θα τις κρατήσουν. ★ Ένα γράμμα θα σας φέρει ευχάριστη είδηση από μακριά.	★ Οι θραυνές ώρες θα περάσουν ευχάριστα κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Χαρές και ικανοποιήσεις σας επιφυλάσσουν επίσης και οι φιλικές σχέσεις. ★ Δεν πρέπει να κάνετε υποχωρήσεις, για τις οποίες γρήγορα θα μετανιώσετε.	★ Αποφύγετε την πολυφαγία και κάνετε μία κύρια αποτοξινώσεως. ★ Αν οι πονοκέφαλοι και οι ζαλάδες συνεχίζονται, πρέπει να αναζητήσετε τα αίτια. ★ Έχετε πάντοτε μαζί σας ένα χρυσό αντικείμενο. ★ Τυχερό το 8.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα παρουσιαστούν διάφορες ευκαιρίες, τις οποίες πρέπει να πιάσετε στον αέρα. Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψεις και διαταγούς. ★ Η εργασία δε θα παρουσιάσει σημαντικές μεταβολές, σας επιφυλάσσει όμως ευχάριστες εκπλήξεις.	★ Η ελπίστια κινδυνεύει να σας παρασύρει σε ενέργειες, που θα σας δώσουν σε δύσκολη θέση. ★ Σας στήνουν μία παγίδα, την οποία όμως θ' αντιληφθείτε εγκαίρως και θα την αποφύγετε. ★ Ενεργήστε ψύχραιμα.	★ Η ισορροπία της υγείας σας εξαρτάται από την ανάπαυση, που έλασφαζετε στον οργανισμό σας. Δεν επιτρέπεται καμία σπατάλη δυνάμεων, σε μία στιγμή, που διάφορα όργανα απαιτούν να τους εξασφαλιστεί λίγη ξεκούραση.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και οδηγεί στην επιτυχία κάποιο τολμηρό σας σχέδιο. ★ Μη αφήστε όμως την επιτυχία αυτή να σας μεθύσει και να σας κάνει έτσι να παραμελήσετε τα καθήκοντά σας.	★ Μία αδικαιολόγητη ταραχή χαρακτηρίζει τις ημέρες αυτές. Πιθανόν να οφείλεται σε αβεβαιότητα και σε υποψίες αδικαιολόγητες. ★ Προσέξτε, γιατί οι αντιδράσεις σας, αν είναι άδελφες, θα έχουν δυσάρεστο αντίκτυπο.	★ Σας απειλεί μία πάθηση αλλεργικής φύσεως, περισσότερο ενοχλητική παρά επικίνδυνη. ★ Η ψυχολογική σας κατάσταση επηρεάζει σημαντικά την υγεία, γι' αυτό έχετε συμφέρον να είστε συνεχώς κεφάτος και αισιόδοξος.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τα άστρα θα διευκολύνουν την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων και θα σας εξασφαλίσουν πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Για τους πολιτικούς, πιθανόν να στραφούν προς νέες κατευθύνσεις.	★ Πολλά θράδα αυτής της περιόδου θα περάσουν ευχάριστα σε τέτ.ά.τέτ με αγαπημένο πρόσωπο. ★ Οι γυναίκες, υπάρχουν κίνδυνος να παρασυρθούν από την ελπίστια τους σε υποχωρήσεις, για τις οποίες θα μετανιώσουν.	★ Ο Ιούνιος θα κάνει την υγεία σας να περάσει από μία κρίσιμη καμπή. ★ Προσέξτε τα αδύνατα σημεία του οργανισμού σας και ιδιαίτερα το πεπτικό σύστημα. Μην τρώτε πρόφιμα, που δε διατηρήθηκαν σε ψυγείο.
ΖΥΓΟΙ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Στον επαγγελματικό τομέα παρουσιάζονται απόρροιας άνωμαλίες. ★ Η περίοδος είναι ευνοϊκή μόνο για τους καλλιτέχνες και ιδίως τους ζωγράφους και τους τραγουδιστές, που θα σημειώσουν ανέλπιστες επιτυχίες.	★ Απομάκρυνται αγαπημένου προσώπου θα σας λυπηθεί πολύ και θα γίνει αφορμή μιας μελαγχολίας, που δεν πρέπει όμως να αφήσετε να χρονίσει. ★ Το σεξουαλικό θα συνοδεύεται από έντονη αισθηματική φύσεως.	★ Καλή υγεία σας γεμίζει αισιοδοξία και σας βοηθεί να ντενίσετε με εμπιστοσύνη το μέλλον. ★ Ηρεμος και αβόητος ύπνος θα σας εξασφαλίσει μεγαλύτερη ζωτικότητα. ★ Αποφύγετε τα ταξίδια, προ πάντος με αεροπλάνο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Κάτι που από καιρό επιδιώκετε βρίσκεται τώρα στα πρόδια της πραγματοποίησης. ★ Αρκεί να μη χαλαρώσετε τις προσπάθειές σας. ★ Νέες ιδέες θα σας εξασφαλίσουν σημαντικά κέρδη, αν τις εκμεταλλευθείτε καλά.	★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας προσφέρει μία πολύτιμη υπηρεσία, κάνοντας να αυξηθεί η απέναντί του εκτίμησή σας. ★ Η ελπίστια σας όμως θα κάνει κακή εντύπωση σε πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως. ★ Ενεργήστε ψύχραιμα.	★ Η καρδιά σας είναι κατά την περίοδο αυτή το αδύνατο σημείο. Αποφύγετε συστηματικά την υπερκόπωση και θαλάτε κάποιο ρυθμό στη ζωή σας, για να προλάβετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Χρώμα σας το θαλασσί.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ο χειρισμός σοβαρών επαγγελματικών ζητημάτων απαιτεί μεγάλη φρόνηση και άμεση λύση. ★ Εμφύλιες ενοχές και οικονομικά και τις επαγγελματικές σχέσεις. ★ Υπογραφή επιτυχημένης συμφωνίας.	★ Θα γνωρίσετε νέο πρόσωπο και η γνωριμία αυτή θα έχει ευχάριστο αντίκτυπο στη ζωή σας. ★ Οι χαρές θα είναι μεγαλύτερες, αν κατορθώσετε να κερδίσετε την εμπιστοσύνη του προσώπου, που σας ενδιαφέρει.	★ Προσέξτε την υγεία σας, γιατί μία αδιαθεσία μπορεί να σας καταστρέψει. ★ Αποφύγετε να πάρετε οποιοδήποτε φάρμακο, χωρίς συμβουλή του γιατρού σας. ★ Τυχερό το 2.
ΑΙΓΟΚΕΡΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μη βασιστείτε στη βοήθεια και στις υποσχέσεις προσώπου το περιβάλλοντος. ★ Θά έρθετε τελικά μπροστά σε δυσπέραστη έκπληξη, αν παρά την προειδοποίηση δείξετε ελπίστια. ★ Την τρίτη δε θα συμβεί κάτι πολύ ευχάριστο.	★ Απαιτείται ειλικρίνεια για να ξεναγήσουν οι αισθηματικές σχέσεις σας τον κανονικό και ήρεμο ρυθμό τους. ★ Αμφιβολίες και παρεξηγήσεις θα χειροτερεύουν την κατάσταση. ★ Τα νέα είδωλα θα έχουν ευχάριστη εξέλιξη.	★ Πάψτε να ανακαλύπτετε κάθε τόσο επάνω σας τα συμπτώματα διαφόρων ασθενειών. ★ Συμβουλευθείτε το γιατρό σας και δώστε, μία για πάντα, τις άνησυχίες, που σας βασανίζουν. ★ Εισάγετε ευνούμενος της Τύχης.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Αποφύγετε να αναλάβετε ευθύνες, που ξεπερνούν τις δυνατότητές. Θα σας θάλουν σύντομα σε δύσκολη θέση και θα επιτρέψουν σε άλλους να κοροϊφθούν τους δικούς σας κόπους. ★ Κίνδυνος να χάσετε κάτι πολύτιμο.	★ Ανησυχίες αισθηματικής φύσεως θα σας γεμίσουν μελαγχολία. Έχετε όμως αδικία, γιατί το πρόσωπο, που αγαπάτε σας αγαπά, ίσως μάλιστα περισσότερο. ★ Πάρτε να βλέπετε παντού εχθρούς που συνωμοτούν εναντίον σας.	★ Απαιτείται από τα διάφορα συμπτώματα, που μόνο δυσάρεστες συνέπειες μπορούν να έχουν. ★ Διώξετε από το μυαλό σας τις υποψίες, που σας κρατούν σε διαρκή αγωνία και διαταράσσουν τον ύπνο σας. ★ Τυχερό το 1.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η περίοδος είναι ιδιαίτερα ευνοϊκή για τις αγοραπωλησίες κτημάτων και για τους αγχωμένους με αυτές. ★ Θα σημειώσετε μία επαγγελματική επιτυχία, η οποία όμως θ' αποδοώσει καρπούς από τον Ιούλιο κι έπειτα.	★ Ένας νέος μεγάλος έρωτας θα σας κάνει σύντομα να ξεχάσετε τόσο τις ευχάριστες όσο και τις δυσάρεστες πτυχές μιας παλαιάς αγάπης, που σας προσέληψε περισσότερες λύπες παρά χαρές. ★ Το μέλλον ρόδινο.	★ Οι άρρωστοι θα έρθουν κατά την περίοδο αυτή το φάρμακο, που θα τους κάνει γρήγορα καλά. ★ Τα άστρα επιβεβαιώνουν ευνοϊκά την υγεία και επιτρέπουν στον οργανισμό σας να αντιδράσει σε κάθε κίνδυνο.

3 Τύποι Δέματος

Νέοι προσανατολισμοί της αισθητικής

ΣΤΟ Παρίσι τελευταία γίνεται πολύς θόρυβος γύρω από μία ενδιαφέρουσα ανακοίνωση του Ζακ Βινγκρό στο 4ο Συνέδριο των Γάλλων Αισθητικών.

Πρόκειται για τη διατροφή που έχει πάντα πρωταρχική σημασία στην ανάπτυξη, στην υγεία, στην ομορφιά, στη διατήρηση της νεότητας, στην ψυχιατρική και ήθικη ισορροπία. Η διατροφή, λοιπόν, πρέπει να προσαρμοστεί στον ιδιαιτέρως τύπο του δεικνύοντος της κάθε γυναίκας.

Σύμφωνα με την παλιά κατάταξη ξεχωρίζουμε τρεις τύπους δέματος: Ήπιο, λιπαρό και φυσιολογικό. Με τη νέα αντίληψη, για να προσδιορίσουμε τον τύπο του δέματος όπου ανήκει μια ώριμη γυναίκα, είναι αναπόφευκτο να εξορίσουμε τη μορφολογική διάταξη της. Από την ομάδα αυτήν απορρέει αυτόματα ο τύπος του δέματος, ο τρόπος διατροφής, το είδος των αισθητικών περιποιήσεων και τα προϊόντα, που θα χρησιμοποιήσουμε.

Έχουν προσδιορίσει τρεις μορφολογικές δ-

Η γυναίκα που ανήκει σ' αυτό του τύπου παύει να τρώει λιγότερο, αλλά τρώει πιο τσιγαρωτά και πιο ποικίλα. Να λιγοστέψει το γάλα, το βούτυρο. Να πίνει όσο το δυνατό λιγότερο στα γεύματα, να λιγοστέψει τα ζαχαρώδη. Τα άνω των εικοσών, όπως και μία κουταλιά διαιτητική μαγιά την ημέρα, όχι όμως μαγιά της μπύρας, γιατί έχει υποστή μια χημική επεξεργασία, για να γάση την πικρόδα της. Έτσι όμως έχει χάσει και τα 70% από τις βιταμίνες Β!

Τύπος 2.— Αιματώδης: Σώμα ογκώδες αλλά με τονωμένους μύς. Τάσι στο πάχος, άλ-

λά, κυρίως κοίτες. Να διαλέγεται τις τροφές που λένε κοινά ότι είναι λίγο θρεπτικές. Να κάνει μία μέρα τη βδομάδα κύρια αποκλειστικά με φρούτα. Μία κουταλιά της σούπας διαιτητικής μαγιάς την ημέρα θα της είναι πολύ ωφέλιμη, για να βοηθήσει τη ρευστοποίηση και αποτοξίνωση του αίματος.

Τύπος 3.— Χοληρική: Σώμα μακρύ, στενό και με μύς τονωμένους, το βάρος της μέτριο. Τα άκρα της μάλλον λίγο μακρύτερα σε σχέση με το μπούστο. Γάμπες μακριές, άκατα κολλοκαυμένες. Πρόσωπο μακρυνό και στενό, σαν ορθογώνιο κατακόρυφο τρίγωνο. Βλέμμα διαπεραστικό και λίγο σκληρό. Στόμα στενό, καλά κλεισμένο με λεπτά γείλη άκατα δυνατό πεισμένα το ένα πάνω στο άλλο με οριζόντιες άκρες. Μύτη ούτε μεγάλη, ούτε μικρή, στενή, με λεπτά πτερυγία, πολύ ζωντανά και ευκίνητα. Δέρμα άκατα μάτ, λίγο έπιο και ζαρωμένο, γοντρώ, που μαυρίζει εύκολα. Φρύδια οριζόντιες ή ελαφρά προς τα επάνω. Μαλλιά γενικά καστανά ή σκούρα.

Ασθητική πίεση γενικά φυσιολογική. Τάσι για παθήσεις του ήπατος ή της χολής, για αυξημένο ποσοστό χοληστερίνης. Ωστόσο αυτός

1) Λυμφοειδής τύπος με λεπτό δέμα. 2) Αιματώδης τύπος με δέμα κοντό.

μάδες και σ' αυτές ανταποκρίνονται τρεις τύποι δέματος.

Τύπος 1.— Λυμφοειδής: Σώμα ογκώδες με μαλακές σάρκες, γαίες τονωμένους μύς, ανώμαλο στην όψη. Τάσι για πάχος σ' όλο το σώμα. Άκρα λίγο κοντά σχετικά με το σύνολο. Γάμπες άκατονιστες. Πρόσωπο ολστρογγύλο, βλέμμα γλυκό, κορφομένο μακρύ. Στόμα πλατύ, πάντα μισάνοιγτο με γείλη νλωμά, που πέφτουν στις άκρες. Μύτη μικρή, αλλά πολύ σαρκώδης και με γοντρά πτερυγία χωρίς κίψη. Δέρμα ώνρο με μία γολατερή ασπράδα, λεπτό εύδραυστο, λείο, ευαίσθητο στον ήλιο, στις αλλαγές του καιρού. Μαυρίζει δύσκολα. Λίγες ουτίδες. Έχει μία έκδηλη τάσι για λειχήνες και εύραση. Φρύδια προς τα κάτω. Μαλλιά ανοιχτά.

Έχει τάσι για υποπίεση, για ανεπάρκεια ωδοκίων, για άναμια. Σπάνια κάνει πυρετό, κόπωση και σε βαρεία άσραση. Άγαπά τα αλευρώδη, τα γλυκά. Είναι ριγλή. Όνειροπόλα. Κοιμάται εύκολα.

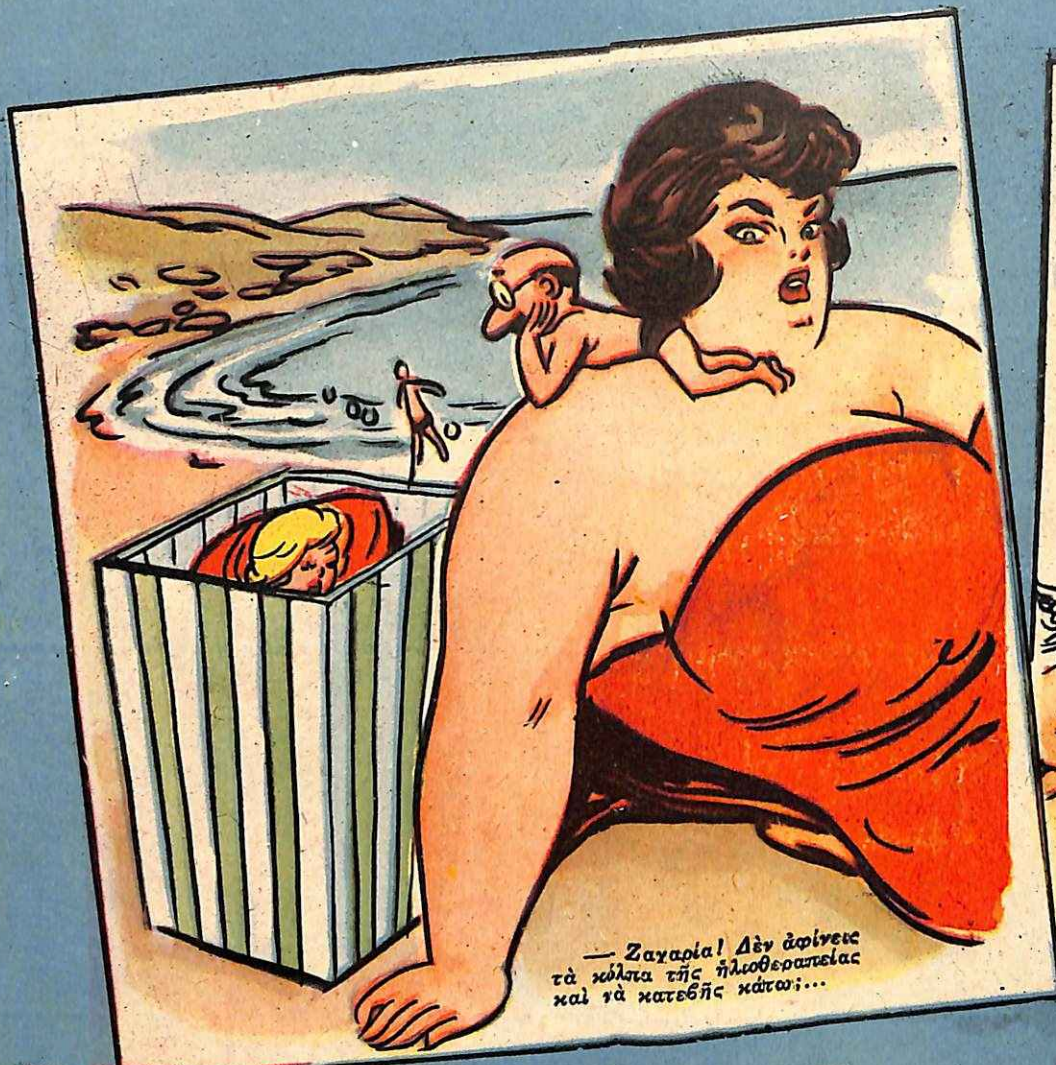
λά μόνο στον κορμό. Άκρα λίγο κοντά μέσα στο σύνολο, σε σχέση με το μπούστο. Γάμπες γερές, κολλοκαυμένες. Πρόσωπο μάλλον στρογγύλο, αλλά με κάποιες ελαφρές γωνίες. Βλέμμα γελαστό, κορφομένο σ' ένα κοντινό αντικείμενο. Στόμα πλατύ, κανονικά κλειστό, με γείλη ροδοκόκκινα σαρκώδη, με άκρες σπικωμένες προς τα επάνω. Μύτη μικρή, μάλλον σαρκώδης, αλλά με λεπτά κι εύγενικά πτερυγία. Δέρμα λευκό, ροζέ, και γοντρώ που μαυρίζει κανονικά, αλλά ευαίσθητο στις αλλαγές του καιρού. Πόροι διεσπασμένοι και μικροί τάσι για εύραση. Φρύδια προς τα επάνω. Μαλλιά σχεδόν πάντα προς το μαύρο. Έχει τάσι για πίεση, αυξημένη γλοιότητα του αίματος, αυξημένο ποσοστό ουρίας. Συχνά έχει ταχυκαρδία. Ο γιατρός της λέει ότι δεν έχει τίποτε στην καρδιά, κι' αυτό την ηυαίνει ως την έπομένη ταχυκαρδία. Σε έδειξε λοιμώξεις και πολύ πυρετό. Έμμηνα άσρα. Γίνεται κόκκινη από θυμό, αλλά γαίες κακία. Ο τύπος αυτός έχει τάσι να πίνει και να τρώει κα-

ό τύπος δεν άσρασάει συχνά, ενώ στην παιδική ηλικία είχε ιδιοσυγκρασία πιο λεπτή και πιο φιλάσθητη. Έμμηνα γενικά φυσιολογικά. Θέλει γαή, μεγάλη ενεργητικότητα, μεγάλη αντίσταση στην κόπωση. Καλή άρεση, αλλά διαλέγει τις τροφές και έρεει να τιμωρή ένα πολύ καλό γεύμα, όπως και να στεροπή αν γοιιάζεται. Συχνά σπορτίβ. Αύταρχη από ιδιοσυγκρασία, αλλά άκατα έυπηλη και ικανή ώστε να κάνει τέλει νοικοκυπό με άντρα άνωτερό της, ενώ αντίθετα θα υποφέρει αν ο άντρας είναι κατώτερός της. Ο τύπος αυτός δε συνιστάται συχνά.

Να πίνω-λίγο κοέας φρούτα που περιέχουν νερό, παρά έρεα. Όχι έρεα λαχανικά. Να πίνω άσρα, άλλ έρε από τις ώρες των γευμάτων. Να παλίων μία κουταλιά της σούπας διαιτητική μαγιά, μία κουταλιά της σούπας φυτρωμένο σπανάκι.

Οι τύποι που αναφέραμε δε συναντώνται καθαροί, αλλά μικτοί. Ανάλογη είναι και η περιποίησή τους, όπως θα δοίμε σε έπομένα σημειώματα.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αισθητική

— Ζαχαρία! Δεν αφήνεις
τά κώστα της ηλιοθεραπείας
και τα κατεβής κάτω;...

Χαλάρω λίγο.

Τὸ περισκόπιο: Περίεργο! Τί έγινε ἐ-
κείνος ὁ κόμματος... πού ἔβλεπα;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀπὸ δῶ, ἀγάπη μου, ἡ φίλη μου. πού σε
ἵπασχέθηκα νὰ φέρω γιὰ τὸ φίλο σου!...

(Τοῦ Β. Χαιστοπούλου)